Alexandra Ferentidou

ÖLÜMÜNDEN PİŞMAN OLAN KADIN

Çatı Kitapları

ÖLÜMÜNDEN PİŞMAN OLAN KADIN

Çatı Kitapları

© Çatı Kitapları / Ölümünden Pişman Olan Kadın
Alexandra Ferentidou

Mart 2014, İstanbul

Tüm hakları saklıdır. Eserin herhangi bir parçasının izinsiz kullanılması, alıntı yapılması, tercüme edilmesi ve esere ait yazıların herhangi bir şekilde elektronik, mekanik, fotokopi veya fotoğraflanma yoluyla kopyalanması yasaktır.

TC Kültür Bakanlığı Sertifika No: 11803
Dizgi - İç Düzen : Efendi Ajans
Kapak: Efendi Ajans
Kapak Fotoğrafı: Benoit Daoust
Baskı - Cilt : Sonsuz Matbaa Mücellit Hizm.San. ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Cad.Güven San.Sit.No.291
Topkapı - İstanbul
Matbaa Sertifika No: 28487
ISBN: 978-605-5161-79-8
www.catiyayincilik.com.tr

ÇATI KİTAPLARI
Alemdar Mah Çatalçeşme Sk
Defne Han No: 27/20
Cağaloğlu / İstanbul 0212 522 22 91
E-posta : info@catiyayincilikcomtr - bilgi@catikitaplaricom

ÖLÜMÜNDEN PİŞMAN OLAN KADIN

ALEXANDRA FERENTİDOU

Vehbi Kaya, Antalya...

Alexandra Ferentidou

Sıcak bir Temmuz akşamında geçen yüzyılda Drama'da doğdum. Özgürlük duygusu gelişmiş bir ailede büyüdüğüm için hayatımda belli bir amacım olmadı. Tıp okumaya başladım ama ekonomi bitirdim. Ticaret Bankasında çalışmama rağmen her zaman bir çıkış yolu aradım.

Hayatta hiçbir zaman bir yerde kök salmak hoşuma gitmedi.

Kaçış ve macera adeta kanımda akıyordu. Küçüklüğümden beri yıldızlara bakarak aşk ve nefret hikâyeleri yarattım. Haksızlık ve nankörlük dolu şu hayatı değiştirmek için çok uğraştım ama hep başarısız oldum. Bu durum beni yıkıyor ve mutsuz ediyordu. Böylece büyük bir karar alıp kendi hikayelerimi yazarak özlem duyduğum dünyada yaşayabilecektim.

İşte bu şekilde yazmaya başladım...

İlk kitabı "Aşk Yolculuğu Selanik-Monza-Antalya" ile Türk okurunun karşısına çıkan Alexandra Ferentidou yeni kitabıyla tekrar bizlerle.

Akşamın erken saatlerinde Arhontaki ailesinin villasında eğlence başlamıştı, bu durum komşuların ilgisini çekmişti. On dokuzuncu yüzyılın sonuna doğru inşa edilen bu kahverengi pencereli büyük bembeyaz evde, rutubetten dolayı bozulan mermerler geçen yılların izlerini taşıyordu. Bahçedeki uzun çam ağaçları, mandalina, limon ve manolya ağaçları ile birlikte görenler ilgisiz kalamıyordu. Geçen herkes hayranlıkla ve bir o kadar da kıskançlıkla bakıyordu. Daha deneyimli olanlar ise ellerine fotoğraf makinelerini alıp bu güzelliği sonsuzlaştırıyordu. Sahipleri tarafından öyle dekore edilmişti ki sadece onların istedikleri dışarıya yansıyor adeta içinde duygu dolu anılar saklıyordu bu yapı.

Sahibi olan Odisseas Vrettos bu duruma kızıyordu. İçine kapanık, garip bir insandı kendisi, bahçede evini izleyenleri yakaladığı zaman söylemediğini bırakmıyordu. Bu küçük saray yavrusunda ağaçlar, güzel ve yükselen güllerle birlikte, gölgelelerinde barındıkları kaktüs ve begonyalarla, ayrıca bu cenneti tamamlayan binlerce kuşla öyle sıkı sıkıya kenetlenmiş duruyordu ki mutluluğun yerine sadece ciddiyetin barınmasına izin veriyorlardı.

Baba doktor, anne ise hocalık yapıyordu. Çocuklarıda onların yolunu izlemişlerdi. Alexi zengin, kültürlü ama bir o kadar da sinirli bir yapıya sahip, Klio evin kız çocuğu, güzel, alımlı, kibar, saf ve bütün mahallenin sevgisini kazanmış bir genç kızdı. Yardımına ihtiyacı olan herkese hiç düşünmeden yardım eden ama buna rağmen ailesinden aldığı terbiye sonucu sıkı ilişkiler kurmaktan kaçınan, mesafeli olan bir insandı. Yaşıtlarından duruşu, davranışları, yürüyüşü ve gülüşü ile farklılık uyandıran adeta kuzey Avrupa'da yaşayan sarışın aristokrat kızlarının izinden yürüyen bir hanımefendiydi.

Kendine güveni ve gururu olan bir insandı. Bütün bu özellikleri öylesine uyum ve ölçüde bir araya getirmişti ki dünyanın en güzel portresini oluşturmuş ve bu olay hiç bir zaman değişmemişti.

Bu ailenin reisi babaydı, son sözü her zaman o söyler, ailenin bütün fertleri onun düşüncelerine saygı duyar ve isteklerini yerine getirirdi. Bunun en canlı örneği ailenin annesi olan Athina'nın kocasına duyduğu itaatti. Eski moda giyinen, uzun sarı saçlarını her zaman toplayan, büyük masmavi gözleri ile her zaman kocasına karşı gelmekten çekinen, söyledikleri ne kadar gerçek dışı olsa da sadece kuru bir evet ile onunla aynı fikirde olduğunu dile getiren bir kadındı.

Baba o kadar otoriterdi ki çocuklarının eğitimlerine bile kendi karar vermişti. Alexi mutlaka doktor olmalıydı, Klio ise Fransızca öğretmeni, bu durumda anneye düşen tek şey sadece bu karara saygı göstermekti.

Bu aileyi en iyi ifade eden kelimeler "bizim ailemiz" ve bu betimleme ile sosyal çevrelerinde ayrılıp karşı tarafta dimdik duruyorlardı.

Mahalleli karı kocaya saygılarını her fırsatta dile getiriyor, bu aile ile komşu olmaktan duydukları memnuniyeti ifade etmekten çekinmiyorlardı. Ailenin çocukları ile durum daha farklıydı, küçüklüklerinden beri mahallenin diğer çocukları ile kaynaştıkları için arada o kadar büyük uçurum oluşmamıştı, bu durum çocukların hayatlarını daha özgür yaşadıklarını da kanıtlıyordu.

Evin büyük demir kapısı nadiren misafirlere açılıyordu. Kimse bu ailenin özeline dahil olmuyor sevinci ve hüznü kendi kendilerine yaşıyorlardı. Odissea'nın babası öldüğü zaman mahalleden sadece bir kaç kişi nezaketen cenazeye katılmıştı. Evin genel hâli soğuk bir mutluluktu.

Ancak bu gece yukarıda anlatılanların tam tersi bir atmosfer vardı. Evin bütün ışıkları etrafı aydınlatıyor, penceredeki perdeler tutturuldukarı altın askılarla parıldıyor, porselen servisler kristal bardaklarla bir bütünlük sağlıyor, bu durum en son çocukların mezun olduğu zaman yaşanmıştı. Piyanodan çıkan notalar çevredeki evlerden bile duyuluyordu, bahçenin sol tarafı lüks arabalarla dolmuştu, villanm içine park edemeyenler ise Kanari caddesini doldurmuştu.

Bütün jet sosyete o gece evde toplanmıştı. Hava sıcaklığı otuz yedi derece olmasına rağmen bütün beyefendiler takım elbiselerini giymişti, bayanlar ise ipek tuvaletleri ve gümüş yada altın sandaletleri ile şıklık yarısına girmişlerdi. Paranın ve ideolojinin bütün temsilcileri ellerinde bir kristal kadehle yürüyor, küçük gruplar halinde hal hatır soruyor, iltifat etmekten çekinmiyordu. Arhontaki ailesinin evindeki bu atmosfer ailenin yaşam tarzından çok ama çok farklıydı.

Beyaz örtülü masalar kurulmuş, üzerleri büyük rengarenk çiçekli vazolarla süslenmişti. Bu uyuma piyanodan çalan notalar da eşlik ediyordu. Ağaçların üzerindeki kuşlar gecenin sonunu tahmin edemedikleri için pür dikkat izliyorlardı.

Mahallenin en cesur ama bir o kadar da patavatsız olan komşusu Bay Emilio dayanamıyordu. Komşu villada neler olduğunu ve bu toplanmanın asıl amacını öğrenmeliydi. Bu büyük mutluluğun nedeni neydi?

Küçüklükten beri komşuydular, bu kadar görkemli bir eğlenceyi sadece Odissea ve Athina'nın düğününde yaşamışlardı o da yaklaşık otuz sene öncesine dayanıyordu.

— Hanım, bırak yemek hazırlamayı da bana resmi takımımı getir. Yan tarafa gidip neler olduğunu öğrenmeliyim.

Bunu yapmaya da hakkı vardı işin gerçeği. En eski komşuydu, Odissea geldiğinde küçük bir çocuktu ve onun sayesinde bütün yaramazlıkları öğrenmişti. Aynada kendisine baktı, yakışıklı ve alımlı görünüyordu. Aklından sinsice düşünceler geçti, sınava gider gibi derin derin nefes aldı ve yola koyuldu.

— Emilio, nereye gidiyorsun? Onu böyle iki dirhem bir çekirdek gören kardeşi şaşkınlıkla sordu.

— Yan tarafa eğlenceye gidiyorum.

— Ne kutluyorlar?

— Ben de bunu öğrenmek istiyorum.

Mihali o anda sandalyeden kalkıp abisi ile birlikte gitmek için hazırlandı. Mahallenin bütün havadislerini ilk

öğrenmek isteyen Emilio bu duruma bozuldu, oturmasını işaret etti.

— Herkesin gitmesine gerek yok.

Mixali durumu anlamıştı, fazla diretmeden gazetesine geri döndü, merakını gizleyemeden abisinin arkasından bağırdı.

— Emilio eğlenceye kendini kaptırıp fazla oyanlanma, merak içinde seni bekliyor olacağız, neler olduğunu bilmek istiyoruz. Balığa çıkmak istiyorum biraz acele et.

Karşı evin kapısma gelen abisinden cevap alamadı.

Kapı açılana kadar Emilio bir iki tane daha derin nefes aldı, o anda kapıyı sadece dergilerde gördüğü güzellikte esmer bir bayan açtı.

— Ne kadar da şanssızım, bu güzelikte kadınlar her zaman karşı kanalda oluyorlar benim frekansıma nedense düşmediler hiç.

Bahçenin iç tarafına doğru yürümeye başladı, kimsenin dikkatini çekmediğini anladığı zaman kendinden emin olarak büyük bir masada elindeki puroyı tüttüren, kel şişman bir adamın yanında duran Odissea'ya doğru yürümeye devam etti. Yaklaştığı anda çevredeki güçlü spotlardan çıkan ışık bir an için onu aydınlattı.

— Bay Emilio bizi bu gece şereflendirdiğiniz için çok mutluyum, derinden duyulan ses bayan Athina'ya aitti. Bizimle bu büyük mutluluğumuzu paylaşmaya geldiniz, inanın çok mutlu olduk.

— Neler oluyor bayan Athina? Bu neyin kutlaması?

— Bu gece Klio'mızı eşimin bir meslektaşının oğlu

ile nişanlıyoruz. Kendisi doktordur, ihtisasını Fransa'da tamamladı.

Zavallı kızda Odissea'nın programlamasından kurtulamamıştı diye aklından geçirdi Emilio. Buna rağmen bütün içtenliği ile mutluluk dileklerini peşi sıra sıralamaya başladı. Bütün dilekler içtenlikle söyleniyordu, çünkü bu kızı küçüklüğünden beri tanıyor ve çok seviyordu. Komşunun orda olmasından mutluluk duyan bay Odissea bu sevincini dile getirmekten çekinmedi ve hemen damadı ile tanıştırdı.

— Stefan sana ailemizin en iyi komşularından biri olan bay Emilio'yu tanıştırmak isterim.

Damat vakit kaybetmeden elini uzattı, Emilio bu yeni genci beğenmişti hemen içtenlikle karşılık verdi.

Elinde bir şampanya bardağı ile derin dekolteli ve baş döndürücü parfümlerini süren bayanların arasında gidip geliyordu. Bu yaşadıkları ve gördükleri onu her seferinde şaşkına çeviriyordu. Gece sevinçle devam ediyordu. Gördükleri karşısında domuzcuğu andıran karısını, Argiro'yu unutuvermişti adam. Kardeşinin söyledikleri de aklından uçup gitmişti. Bu partiyi bırakıp gitmek için aklını kaçırmış olması gerekiyordu. Esen serin rüzgar, yaprakların gıcırdaması ve fransız parfümleri Emilio için küçük bir cennet gibiydi.

Eve döndüğü zaman saat gece yarısına geliyordu. Karısını yatakta horlarken bulmuştu, birden gözüne o kadar güzel göründü ki, bunda içtiği o kadar içkininde etkisi vardı tabiki, eğilip bir öpücük kondurdu yanağına. Karısı sadece homurdanıp diğer tarafa döndü, belki bunlara alışık olmadığı için eşine tepkisini göstermek istedi.

Emilio karısının böyle davranmasına bozuldu, yastığını alıp hayal etmek için mutfak divanına uzandı, bu fakir yerde zengin rüyalar kurabilecekti.

YOLCULUK

Nişanın üzerinden yaklaşık üç hafta geçmişti ve Arhontaki ailesinin evinde hayat her zamanki sakinliğine dönmüştü. Tek fark arada sırada damadın yaptığı ziyaretlerdi, bunlarda tamamen sakin geçiyordu. Çünkü her şey babanın sert bakışları altında yaşanıyordu. Gençler bu durumdan pek memnun olmamalarına karşın ellerinden bir şey gelmiyordu. Stefan sürekli Klio'yu gözleriyle süzüyor, fırsat buldukça da küçük bir öpücük ya da dokunuş bırakıyordu yanağına, o da bu durumdan duyduğu utançtan kıpkırmızı kesiliyordu.

— Baba, onbeş Ağustos'ta ailemi ziyarete gitmeliyiz dedi Stefan, kendinden emin ama bir o kadar da alacağı cevaptan tedirgin.

Bu teklif Odissea'nın hiç beklemediği bir anda gelmişti. Kuzeye yapılacak bu yolculuk için itiraz etme hakkı yoktu, istemeden de olsa kabullendi ama içindeki karşı çıkma duygusunu iki kadeh şarapta boğabildi. Buna rağmen söylenmekten Athina'yı uyutmadı.

— En azından bizi olmasa bile Alexi'yi davet etmeliydiler, tek başına bir kız nasıl gider? Bu durumlar benim hiç hoşuma gitmiyor. Başı boş mu sanıyorlar benim kızımı?

Gazeteyi sürekli silkeleyip tek bir satırını bile okumuyordu. Athina sakinliğini korumaya çalıştı, geceliğini giyip yanı başında yanan ve sönmesine izin vermedikleri kandili yaktı. Uzun süren duasını yaptıktan sonra yatağına uzandı, gözünün ucuyla yanında huzursuz hareket eden kocasını süzdü, bu durum onunda sinirlerini yıpratıyordu.

— Athina, neden bu kadar sallanıyorsun, çocuk hakkında konuşmamız gerekiyor farkında değil misin ?

— Yeter artık Odissea diye haykırdı, o kadar senelik evliliklerinde belki de ilk defa kendini tutamıyordu ve içindeki birikmiş ne varsa dışa vurmak istiyordu.

— Yirmibirinci yüzyılda yaşıyoruz, ortaçağda değil, farkında mısın bilmiyorum?

Odissea'nın söylenmesi kendi için olsaydı umursamazdı ama söz konusu olan kızının mutluluğu olduğu zaman gözü hiç bir şey görmezdi.

Sessiz kalan kocası sadece bakmakla yetindi. Bakındığı yerde eşini göremiyordu, belkide karşısında duran kadının karısı olup olmadığından emin değildi. Neyin onu bu kadar rahatsız ettiğini ve böyle tepki verdiğini anlamamıştı, bugüne kadar yaşadıkları disiplin kaybolmuştu. Kulaklarından ateşler çıkıyor, her taraf barut kokuyordu. Ne oldu da o güne kadar suskunluk abidesi olan kadın başını kaldırıp, sesini yükseltmişti. Nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu.

— Tamam eğer istiyorsan evi dağıtabilirsin, beni dikkate bile alma.

Athina bu kadar az tepki ile karşılaşınca sevindi, göz-

lerini kapatıp zaferinden memnun olarak uykuya dalmak istedi.

Yolculuğun sabahında beklenilenin aksine Odissea çok sakindi. Athina ona ters ters bakıyordu, aklından belkide daha önce sesini çıkarması gerektiğini düşündü. Stefan'ın ailesi son yirmi yıldır Kuzey Yunanistan'ın küçük bir şehrinde yaşıyorlardı, bunun sebebi ise ailenin babasının şehirdeki hastaneye tayin olmasıydı. Oğlu hakkında hayalleri vardı her baba gibi, bir an önce Atina'daki ihtisasını bitirip beraber çalışmak istiyordu.

Özgür düşünen bir insandı. Oğlunu kısıtlamak gibi bir düşüncesi yoktu, oğlunun çok iyi bir eğitim aldığından emindi ve o en iyisini hak ediyordu. İçten içe oğlu ile gurur duyuyordu ancak son zamanlarda kayınpederin yakınında olması biraz kıskandırmıştı babayı.

— Çocuklar geldiği zaman burada kalmaları konusunda teklifte bulunacağım, dedi akşam kahvesini yudumlayan karısına.

Evlerinin bahçesi çok ferah ve yemyeşildi. Önünde ise muhteşem masmavi bir deniz uzanıyordu. Taşoz adasının en güzel tepesine kurulmuştu bu ev. Stefan'ın babası bay Diomidi karısına boş bir kayığın üzerinden uçan martıları gösterdi.

— Çocuklara hiç birşey söylemeyeceksin, özgür düşünmeleri için fırsat vereceksin. Hayat onların hayatı, kanatlarını takıp nereye uçmak istediklerine kendileri karar verecekler. Onlar genç, kendi hayalleri var, bize söz düşmez. Gelsinler de bakalım, Stefan'ın Alis'in ölümünü atlatıp yeniden mutlu olduğu için sevinmelisin.

Kadın sessiz kaldı, kahvesini içmeye gözyaşlarını silerek devam etti.

Atina'daki evde ise durumlar mükemmel olmasa bile idare ediyordu. Alexi'nin dedesinin memleketine tayin olmasından ve Klioula'nın nişanlanmasından sonra olaylar eski sakin gidişine geri dönmüştü.

Ailenin bütün hayalleri gerçekleşiyordu. Athina ile Klio bir kaç gün öncesinde Kolonaki'deki bütün dükkanları adeta boşaltmışlardı, kayınların evine bir prenses gibi gitmeliydi. Küçük yerlerdeki insanlar birbirlerini tanıyorlar ve herşey hakkında yorum yapıyorlardı.

— Kızım gittiğin yerde seni tomografiden geçirecekler. Üç tane gece kıyafeti al yanına, belki bir yere çıkarsınız.

Klio bunlara önem vermiyordu, düşündüğü tek şey kayın pederlerine aldığı hediyelerdi, evlerine ilk defa gidiyordu ve çok iyi izlenim bırakmak istiyordu. Hediyeleri büyük titizlikle seçmişti, çok tanımamasına karşın sevmişti onları, ikinci ailesi olarak görüyordu.

Sabaha karşı Odissea'nın evinde bütün hazırlıklar son hızı ile devam ediyordu, Meryem Ana bayramından sonra hava iyice serinlemişti. Meteorolojinin söylediği gibi bütün hafta sürecek olan fırtına ve yağmur o gece başlamıştı. Stefan beyaz BMW arabasıyla kapıya geldiği zaman ilk inen ailenin babası olmuştu. Amacı sadece damadına günaydın demek değildi. Kızının yolculuk yapacağı arabayı son bir kez görmekti.

— Stefan, kahvaltı yapmak ister misin, dedi Athina.

— Hayır anne teşekkür ederim, yolumuz uzun hemen çıkmalıyız.

— Günaydın bay Emilio diye bağırdı, başındaki kırmızı kurdele ile Klio, Kuzey Yunanistan'a gidiyoruz.

— Ne güzel, iyi yolculuklar size, diye cevap verdi sesli şekilde kahvesini yudumlayan ve rapor aldığı için sevinip böbürlenen komşusu.

Uzaklaşan aracın arkasından heyecanla bakan Odissea'nın yüzünü damlayan göz yaşları ıslatmıştı. Kızı artık büyümüş kanatlarını hayata açmıştı. Bu durum onu hem gururlandırıyor hem de endişelendiriyordu. Kimseye belli etmesede birazcık da kıskanıyordu ama hissettiği en baskın duygu, topluma kazandırdığı iki muhteşem insanın gururuydu. Birden bahçesinde kahvesini yudumlayan komşusunu farketti, tedirgin oldu ama hemen kızaran gözlerini silerek:

— Çocuklar büyüdü artık Emilio, seneler çabuk geçti.

Nadir olarak eline geçen fırsatı değerlendirmek isteyen komşusu:

— Taze kahvem var komşu, gel istiyorsan.

Odissea soğuk ama kendinden emin şekilde komşusunun evine yaklaştı. Merdivenin başında arabanın arkasına dökmek için elinde bir bardak su ile bekleyen Athina, gördüğü manzara karşısında şaşırmıştı. Kocası sabahın sekizinde komşusu ile birlikte kahve içiyordu. Mutluluktan şarkı söylemek istediyse de birden ağlamaya başladı, kalbi yaprak gibi titriyordu, soğuk rüzgar içine işliyordu.

Kliula nişanlandığından beri kocasında büyük değişiklikler olmuştu, gördüğü manzaraya inanamıyor tekrar tekrar emin olmak için bakıyordu. Allaha şükretti,

hayatlarında geçte olsa bazı şeyler değişmeye başlamıştı. Boşluğa daldı, aklından yıllar film şeridi gibi geçmeye başladı. Önce çocuklarının bebekliğine sonra ilk okul, orta okul ve lise, en sonunda da üniversite yıllarını hatırladı. Çok zorluk yaşamıştı ama herşeye rağmen topluma iki tane pırıl pırıl genç kazandırmıştı.

— Allahım, teşekkür ederim, diye dua etmeye devam etti.

Fırtına bütün gün dinmemişti. Çam ağaçları rüzgardan yerlerinde duramıyor, kuşlar korkularından ses çıkarmıyorlardı, mevsimin bu döneminde böyle bir hava hiçte alışılmış bir durum değildi. Bayan Athina saate baktı, öğlen oluyordu. Anlatılmaz bir yalnızlık hissetti, çocukların gidişi birden büyük bir boşluk yaratmıştı. Çok fazla endişeliydi ama bu konuyu Odissea ile tartışmak istemiyordu. Hayatı boyunca anlamsız konuları kafasına takıyor, boşu boşuna kendine acı çektiriyordu. İnsan bu yaştan sonra istese bile değişemezdi. Yeniden saatine baktı, onikiyi yirmi geçiyordu, Klio bu saate kadar aramış olmalıydı. Dikkatlice cep numarasını çevirdi, fazla beklemeden kızının tatlı ve ince sesini duydu.

— Yolculuğunuz nasıl geçiyor bir tanem?

— Güzel annecim, diye cevap verdi Klio, söylediği bu yalandan dolayı yanakları kıpkırmızı olmuştu. Yemek molası vereceğiz birazdan, seni arayacağım çok öpüyorum diyerek kapattı telefonu.

Annelik iç güdüsü yeniden olumsuz etkilemeye başladı kadını, koltuğa oturdu, bakışları saatle telefon arasında gidip geliyordu. Bu durum dayanılmaz bir telaş ve endişe uyandırıyordu. Ayağa kalktı, balkona doğru

yürüdü. Yağmurun ardından sıcak hava dayanılmaz bir atmosfer oluşturmuştu. Çiçekleri ile oyalanıp zaman geçirmek istedi ancak başarılı olamadı. Uzakta bir yerde kader ağlarını örmeye başlamıştı. Bu durum aile için hiç hayırlı olmayacaktı. Evren sanki bu mutlu çifti yok etmek için işbirliği yapıyordu.

Kuzey Yunanistan yolculuğu iki genç için hiç kolay başlamamıştı.

Meryem Ana bayramının arifesinde, herkes memleketini, köyünü ailesini ziyaret etmek için yola çıkıyordu. Neredeyse bütün köylerde kutlamalar yapılıyordu. Bütün yollar süratli giden arabalarla dolup taşıyordu. Bu hıza sabahtan beri bardaktan boşalırcasına yağan yağmur eşlik ediyordu, yağan tonlarca yağmur adeta bütün toprakları temizlemek istiyordu. Stefan'ın BMW'si yolda güçlükle ilerliyebiliyordu. Yağmur, çakan şimşeklerle birleşip bu yolculuğa izin vermiyordu.

Klio, Stefan'nın yanında hareketsiz duruyor, dikkatini dağıtmasm diye konuşmuyor hata nefes bile almıyordu. Yapabildiği tek şey sağ salim varabilmeleri için aklına gelen bütün azizlere dua etmekti. İçindeki kötü hislere kulak vermek istemiyordu. Bu yolculuğa hiç çıkmamaları gerektiğini bile düşünüyordu. Tembi kavşağını henüz geçmişlerdi ki küçük Azize Parakeui manastırından geçerken araba, dolu yağmurunun altında kaldı. Klio bildiği bütün duaları okumaya başladı.

— Canım korkuyor musun ? diye sordu buz gibi eline dokunarak Stefan.

— Küçüklüğümden beri yağmurdan ve doludan çok korkarım, ne zaman yağsa yorganın altına saklanırdım.

Bu yolculuk beni çok ama çok yordu.

— Biraz sabırlı ol, unutma her fırtınanın sonunda mutlaka huzur gelir.

— Umarım bir yerde dururuzda birkaç tane fotoğraf çekeriz.

Arabanın içinde anlatılmaz bir soğukluk ve heyecan vardı, Klio sinirden tırnaklarını yemeye başladı.

Stefan ani bir hareket yaparak elini çekip dudaklarına değdirdi.

— Tamam tamam dedi Klio, koltuğunda rahatlamaya çalışarak içinden alçak sesle de seni seviyorum Stefan diye mırıldandı.

Doktor o anda büyük bir rahatlık hissetti, heyecandan çok tahrik edici bir bakış attı yanında oturan kadına ve elini göğsüne sıkıca bastırdı. Araba Tembi kavşağının son kilometrelerinde ilerlerken yağan dolu yavaş yavaş azalıyordu.

— Hayatım gördün mü endişe etmeni gerektiren bir durum yok, hava yavaş yavaş düzeliyor.

Platamona'ya yaklaştıkça güneş yavaş yavaş kendini kara bulutların arasında göstermek için çabalıyordu. Güneş ışıkları belki de Klio'nun içini ısıtacak, tedirginliğini alıp yerine huzuru bırakacaktı. Ama inatla gitmeyen kara bulutlar buna izin vermiyordu. Bu kapalı hava zavallı kızı anlatılmaz bir içe kapanmaya itmişti, bu kız ki yalnızlıktan nefret ederdi. O an kendini sonu gelmez bir yalnızlığın pençesinde bulmuştu.

Sessiz sakin bir kıyı lokantası bulana kadar Platamona'nın daracık sokaklarında uzun süre dolandılar. Bul-

dukları lokanta küçük ve sevimliydi, fazla müşterisi de yoktu üstelik. Stefan yol yorgunluğunu arabada bırakıp elinden geldiği kadar sevdiği kadına şevkatle yaklaşmak istiyordu. Yolculuk boyunca aralarına gittikleri yol kadar bir mesafe girdiğinin farkına varmıştı.

Üzerine titredi, onu belkide ilk defa bu şekilde görüyordu. En taze balıkları ve en güzel yemekleri şipariş ettikten sonra bir sigara yaktı ve karşısındaki güzel bayanın sonsuz mavi gözlerine daldı. Gözlerinde sakladığı gerçeği aramaya başladı. Ama gördüğü gerçek hoşuna gitmedi, bakışları melankoli, soru işaretleri ve yalnızlıkla doluydu. Hayatın gerçeklerini karşısında oturan kadının gözlerinde gören doktor birden kendini yalnız hissetmeye başladı.

Sigarasından derin bir nefes çekip başka şeyler düşünmeye çalıştı. Düşüncelerini ağaçların arasından geçen tren sesi böldü. Trenlere küçüklüğünden beri ilgisi vardı, ne zaman Lula ninesine gitse yüzünü pencereye dayar, yolun kenarından geçen trenlere bakar, vagonlarını saymaya çalışırdı. Ayrıca trenle yolculuk yapan yolcularıda kıskanırdı. Küçükken, sapkalı ve düdüklü istasyon şefi olmayı hayal ediyordu. Anıların içinde kaybolmuştu, bu düşünceleri sevdiği kızın masmavi gözlerinde farkettiği korku ve endişe böldü, birşeyler istiyordu ama istediği neydi? Sandelyesini onun yanına çekip sıkıca sarıldı. O kadar sıktı ki kaburgalarını acıtmıştı.

Bu romantik anı yan masadaki küçük kızm çığlıkları bozdu, küçük kız ısrarla kardeşinin elinden oyuncağını almak istiyordu. Stefan'nın telefonu çalmaya başladı, arayan hava koşullarından oldukça endişelenen babasıydı.

— Merak etme baba beş saat sonra birlikte olacağız, annemi öp benim için.

Klioula bu telefona ilgisiz kaldı. Ne konuştuğunu sormadı bile. Belki yol yorgunluğu onu etkilemişti. Arabaya biner binmez köyün kuzeyinde biriken kara bulutlardan bardaktan boşalırcasına yağmur yağmaya başladı.

Yağmur şiddetini artırdığı zaman otobana çıkmışlardı. İkiside kendi hayal alemlerinde kaybolmuşlardı, yağmur aynı şiddetle yağmaya devam ediyordu.

Selaniği geçer geçmez bulutlar iyice alçalmış, görüş alanını sıfırlamışlardı. Stefan sis ışıklarını yakıp hızını kesti, aynısını karşıdan gelen araçlarda yapmışlardı. Radyoda beğenebileceği bir program aramaya başladı ama istediğini bulamadı. Parios'un cd'si ile yetindi. Bu şarkıcıyı çok beğeniyordu, o yüzden de Klio'nun fikrini sormayı bile düşünmedi.

Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki adeta asfaltı delip geçiyordu. Alnı yağmurdan sırılsıklam olmuştu, bu yüzden de arabanın camını kapattı.

— Neyin var canım? Kendini iyi hissetmiyor musun? Diye sordu.

Klio umursamaz bir şekilde umuzlarını kaldırdı, birşeyler mırıldandı ama ne söylediğini anlayamadı. Bundan birkaç saat öncesine kadar Stefan'a olan aşkı onun bütün benliğini sarıyordu ama şimdi bembeyazdı, elleri titriyor, yüzü ise gözyaşlarından sırılsıklam olmuştu. Stefan önüne gelen ilk boş yerde arkadan gelen arabanın çarpma tehlikesine rağmen aniden durdu. Şevkatle sarıldı, yüzünde ölüm haberi bekleyen birinin tedirginli-

ğini gördü. Stefan'ın ortamı yumuşatmak için harcadığı çabanın aksine soğukluk devam ediyordu. Bu duruma Klio'da bir anlam veremiyordu ama elinden de tersini yapmak gelmiyordu. Keyfi kaybolmuş, melankoliğe gömülmüştü, yanındaki adama duyduğu aşk ve şehvet nereye gitmişti? Atina'dan Tembi'ye kadar olan zorlu yolculuk onu yalnızlığa alıştırmıştı.

İlk tanışmanın heyecanını yeniden yaşamak istiyordu. O günlerde Klio için dünyanın tek merkezi Stefan'dı ve o büyü dikkatini bu dünyanın merkezine odaklamıştı. Bu durumdaki tek tesellisi Stefan'nın hala ruhunun merkezi olmasıydı. Koltuğunda sırtını doğrultup rahatlamaya çalıştı. Aynadan kendine baktı bembeyaz görünüyordu, kolları, boynu, omuzları ter içinde kalmıştı. O an Emilio'nun sabahki bakışları geldi aklına, şerbetli bir tatlıya bakar gibi bakmıştı, büyük ihtimalle nazar değdirmişti. Hemen içinden nazara karşı bildiği bütün duaları okumaya başladı.

Dönüp, bulunduğu bu durumun nedenini bilmediği için tedirgin araba kullanan Stefan'a baktı. Genç ve eğitimli bir kadının bu tavrının amacı neydi? Kendinden utanmalısın diye mırıldandı. Neden aşkın bu en doğal ve içten halini bozmak için çaba harcıyorsun? Hiç bir şeyin keyfimi kaçırmasına izin vermemeliyim. Sesini olduğunca yumuşatmaya çalıştı.

— Hayatım istersen bir yerde durup kahve molası verelim.

Stefan keyifsizdi, dönüp bakmadan başını olumlu yönde salladı. Onu çok yordum diye düşündü, başını hemen sağ tarafa çevirdi, biri selam verdi gibi hissetti

ama daha dikkatli bakmca kimsenin olmadığından emin oldu. Bu durum sık sık tekrarlanıyordu, sürekli etrafında insanlar ve hayaller görüyordu. Atina'ya döndüğünde mutlaka bir psikolağa gitmesi gerektiğini aklında not aldı. Gergin olan vücudu birden rahatlamaya başladı, bu durum onun daha mutlu şeyler düşünmesine neden oluyordu. Bu gece sevdiği adamın üzüntüsünü gidermek istiyordu, tutarsız davranışlarının yol açtığı atmosferi dağıtmak için kendi kendine söz verdi.

Buldukları ilk kafede durdular. Yağmur yoluna çıkan herşeyi sürükleyerek yağmaya devam ediyordu, el ele tutuşarak mağazanın içine girdiler. Büyük camekanın önündeki masaya oturdular, camdan yolun kenarı gözüküyordu. Saçlarını usulca okşayarak:

— Yorgunsun değil mi bir tanem, uzun yol yolculuğuna alışkın değilsin.

Islak gözlerini kaldırıp bakarak:

— Sen sinirli değil misin? Cevap vermedi, dudağından öpmekle yetindi. Gerçek bir centilmen gibi davranmayı iyi biliyordu.

Arabaya binmeden önce ellerini öpüyordu.

— Hayatım seni ne kadar sevdiğimi bilsen. Sana olan aşkım herşeyin ve herkesin üstünde, bana güvenmeni istiyorum. Seni hiç bir zaman yalnız bırakmayacağım, yalnızlığa terk etmeyeceğim, her zaman senin için var olacağım, zaten ben sadece seninle varım.

Ölüme bile mümkünse beraber gideceğiz.

Son söylediğini duymazlıktan geldi, bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Şimdi aşkın zamanı,

gözlerine baktı kalbi yaşlarla doldu, dokunduğu zamanda gözyaşlarına engel olamıyordu.

Yağmur kaza ile önüne çıkan herşeyi sürüklemeye devam ediyordu. Arabanın silecekleri yağan yağmurun hızına yetişemiyor adeta iç çeker gibi gürültü çıkarıyorlardı. Klio çok rahatlamıştı, bir kaç kilometre sonra uykuya daldı ama önce yapılan yeni yola hayranlıkla baktı. Yeni yapılan otobanda ilk defa seyahat etme fırsatını bulmuştu, yolun yapısı ve tüneleri ile Avrupa'nın gelişmiş otobanlarından aşağı kalır hiç bir yanı yoktu.

Yol tehlikeli olacak şekilde kayganlaşmıştı, Stefan ışıkları yakıp süratini azaltmıştı. Önünde yatay giden bir kamyon vardı, yanında uyuyan Klio'yu görünce sırtına binmiş daha büyük bir sorumluluk hissetti, daha dikkatli olmalıydı. Hayatı tam anlamıyla onun elindeydi.

Önde giden kamyon birden şerit değiştirmek için sinyal verdi ama son anda şöför bundan pişman olup hızlıca frene bastı, o anda parıldayan beyaz BMW kamyonun arkasına yapıştı ve iki araç demir yığınına döndü. Stefan ile aniden uyanan Klio önlerine gelen tünele klasik müzik dinleyerek girdi.

KONTROLSÜZ SINIRLAR

Girdikleri bu tünel ışıklı, beyaz mermerli ve acil durum telefonlarına sahip diğer tüneller gibi değildi. Bu tünel arabaların zar zor sığdığı, hızlı kullanmak bir tarafa arabalar içeri bile giremiyordu, insanlar yavaşça birbirine çarparak yürüyebiliyorlardı, büyük kolonlardan yükselen gri loş bir ışığın aydınlatmaya çalıştığı bir tüneldi. Çıkış çok ilerde gözüküyordu, ama bu durum onları tedirgin etmiyordu, rahat ve dinlenmiş olarak yollarına devam ediyorlardı. Bunun yanında radyodan yükselen klasik müzik bu yolculuğu daha keyifli ve huzurlu kılıyordu.

— Canım biraz yavaş ol, acele etme, canımı acıtıyorsun, soğuk eli ile adeta sürüklüyordu.

— Biraz hızlı yürüyebilir misin? Çıkışta bizi bekliyorlar. Dedem, Anna teyze, Antoni amca ve beyaz elbiseli olan Alis değil mi?

Klio tepki vermek istedi, elini çekmek istedi ancak Stefan'ın eli o kadar sıkı tutuyordu ki kurtulmak mümkün değildi, eli adeta betonlaşmıştı.

— Heyecandan olmalı, dedi. Uzaklaşma gibi bir ihtimal yoktu. Diğer taraftan uyumsuzluk yaratmak istemi-

yordu, Stefan'ın tünelin sonunda karşılaşmak için duyduğu heyecanı anlayabiliyordu.

Arkasına baktı, insanlar topluluğu kadınlı erkekli çoğu orta yaşına gelmişti, bir çoğunun birden fazla çocukları vardı. Çocuklar sevinçle ve biraz hızlanarak hata koşarak karşıya geçmek istiyorlardı, geçerken de Klio'ya ve etraflarına gülücükler dağıtıyorlardı. Belki tünelin ucunda bekleyen yakınlarına bir an önce kavuşmak istiyorlardı.

Klio'nun dikkatini çeken olay kimsenin elinde bavul ya da kişisel eşya olmamasıydı, bütün bu insanlar eşyalarını nereye bırakmışlardı? Yağmur yağmasına rağmen ellerinde şemsiye bile yoktu, allahtan tünele girip yağmurdan korunmuşlardı.

Tatlı melodi çalmaya devam ediyordu. İnsanların çoğu bu melodi ile rahatlamak yerine daha da sinirli oluyorlardı, belki de şehir gürültüsünü ve karmaşayı bundan tercih ediyorlardı. Klio yorulmuştu.

— Stefan ben yoruldum, girdiğimiz bu tünel çok büyük, biraz dinlenelim. Ayaklarım ağrıyor, başım zonkluyor daha doğrusu bütün kemiklerim acıyor ne dersin üşütmüş olabilir miyim?

Nazikçe gülümsedi,

— Canım olabilir baksana nerdeyse çıplakasın çok ince giyinmişsin.

Klio ona yetişmek için büyük çaba harcıyordu, o ise yürümüyor adeta uçuyordu. Tünel çıkışına yaklaşmışlardı neredeyse çıkışa elli yada altmış metre kalmıştı. Birden bir halsizlik hissetti nefesi kesildi, hayatın bittiği-

ni hissetti, hayata tutunmak için dişlerini sıkmaya başladı. Ruhunun gitmemesi için çaba harcıyordu. Tünelin bir kenarında durdu derin derin nefes aldı, oksijene ihitiyacı vardı.

— Stefan, sen devam et ben arkandan geliyorum, tünelin sonunda beni bekle ama o kadar insan içinde kaybolma.

— Oh, sonunda elim kurtuldu rahatladım, Stefan elimi çok sıkıyordu sonunda nefes alabildim.

Rahatlamıştı nefesi yerine gelmişti ama bütün kemikleri ağrımaya devam ediyordu. Duvara yaslanmış dururken önünden neler geçti neler. Birbiri ile konuşan bu kadar insan birbirlerini tanıyor olmalı diye düşündü. O an eski sınıf arkadaşı Sofia'yı gördü.

Sofia Anagnostou burnu havalı bir kızdı, üniversite yıllarından beri ondan pek hoşlanmazdı. O kadar farklı dil konuşan insanların arasmda farkedilmemek için saklandı. Karşılasırsa patavatsız sorulara maruz kalmaktan korktu. Yüzünü kalabalık geçene kadar duvara doğru çevirdi, önünden geçen kalabalık adeta tatile çıkıyormuş gibi koşturuyordu. Derin bir nefes alarak yoluna devam etmek istedi ama o kadar yorgundu ki adeta sürünüyordu. Birden bir elin uzandığını gördü. Ordan geçen biri çıkışa varması için yardım etmişti, nihayet tünelin sonuna gelmişti. Her yer gibi burasıda tek yöndü.

Klio karşılaştığı manzara karşısında şaşkına uğramıştı. Bulunduğu yer kocaman bir yolcu bekleme salonuydu. Mekanı, tanıdıkarını bekleyen ve arayan insanlar doldurmuştu. Tren ve otobüs garlarında olduğu gibi. Gözü Stefan'ı aradı ama hiç bir yerde göremedi.

Şimdiye kadar çalan o güzel melodi de yok olmuştu, duyduğu tek şey insanların konuşmalarından oluşan ses kirliliğiydi, adeta insanlar aralarında yer kapmaca oynuyorlardı. Ne dediklerini anlayamıyordu, Stefan'ı arıyor ama hiç bir yerde göremiyordu. Binanın diğer tarafını görmek için ayak parmaklarının üzerine çıktı ama değişen birşey olmadı, babasınında dediği gibi görüş alanı sıfırdı. O an anne ve babasını aramadığını düşündü. Annesi meraktan ölmüş olmalıydı aynı şekilde, belli etmesede babası da.

Çantasını aradı, içinde gözlükleri ve Stefan'ın hediyesi olan telefonu vardı ama bütün eşyalarını arabasında bırakmıştı.

Bu da başka bir konuydu, sonuç olarak bu çok garip bir yolculuk değil miydi? Süper lüks BMW'yi yolda terk etmiş yürüyerek yollarına devam ediyorlardı.

Yanında ne cep telefonu, ne de bir simit alacak parası yoktu, bütün kemikleri ağrıdan sızlıyordu ve en önemlisi Stefan'ı bulamıyordu, yürürken o kadar da arkasından bağırmıştı.

— Beni çıkışta bekle mutlaka!

Yaşananlar neydi şimdi? Yeniden morali bozuldu kendini güvensizliğin ortasında terk edilmiş hissetti. En azından kayınpederinin evini bilseydi bu kadar sıkıntılı olmayacaktı. Bildiği kadarıyla deniz kıyısına yakın bir evde yaşıyor olmaları gerekiyor. Ama tünelden çıktığından beri görebildiği tek şey sonsuz yeşil ovalardan başka bir şey değildi. Yeniden bekleme salonuna girmişti, ancak salon nerdeyse bomboştu.

— Birkaç dakkika önce kıyamet koparan bu kadar insan nereye gitti? Nereye kayboldular? Galiba kendileri için uygun bir yer buldular ama neresi orası? Meryem Ana yardım et, görünmez miydiler yoksa?

Salonu boydan boya yürüdü. Bir köşede toplanmış dört beş kişi duruyordu, yüzlerinde tedirginlik vardı yaklaşınca gülümseyeceklerdi sanki ancak yanlarına ulaştığı zaman yüzlerinde umursamaz bir ifade olduğunu gördü. Selam vermekten vazgeçti, önlerinden sadece hafif bir tebessüm ederek geçti, karşılık alamadı.

Çıkış kapısına vardığı zaman, elinde temizlik malzemeleri olan iri bir kadınla karşılaştı. Kadının yüz ifadesi çok sertti hiç gülmüyordu, yorgun ve terlemişti.

— Günaydın hanımefendi diye seslendi. Bu kadından istediği bilgileri alabileceğini düşündü. Ancak kadın onun farkına bile varmadı, kendi dünyasında kaybolmuştu.

Kalbi sıkıştı, bunun sebebi ne olduğu belli olmayan garip koku olabilirdi. Birden etrafı saran kokudan ürktü, yeni toplandığı her halinden belli olan beyaz güllerin arasında buldu kendini. Bu kadar gülün burada ne işi var diye düşündü. O anda cazibeli kıpkırmızı elbisesi ile yüreyen ve önünden geçen güzel bir kadını farketti. Kadının arkasından aynı yaşlarda bir adam koşup yetişti ve kolundan çekti.

— Sana yetiştim tatlım.

— Neden geç kaldın? Diye sordu genç kadın

— Doktorlar oyaladı beni.

Alaycı şekilde gülerek salondan uzaklaştılar.

Kemikleri hala ağrıyor, nefesi daralıyordu, oksijene ihtiyacı vardı, büyük salondan çıkmak için acele etti. Saçlarına dokundu, terden ıslanmışlardı hatta kana bulanmışlardı. Nasıl olur bu diye düşündü, geçen gün kuaföre gitmişti yarası yoktu, bu kan nerden bulaşmıştı?

Binanın dışındaydı artık. Buradaki hava serindi, çekebildiği kadar derin nefes çekti, kendine gelmesi gerekiyordu. Bahçenin bir ucunda Stefan'ı gördü. Stefan güzel, alımlı esmer bir kadınla konuşuyordu.

Aralarındaki samimiyet uzaktan bile fark ediliyordu. Birlikte mutlu gözüküyorlardı, uzun uzun konuşuyorlardı. Birbirlerine anlatacak çok şeyleri varmış gibi, uzun süredir görüşmedikleri belli oluyordu. Birden kıskandı, hatta üzüldü. Stefan yavaş yavaş onu terk mi ediyordu? O an Alis geldi aklına, tünelin sonunda Stefan'ı bekliyordu, daha önceden anlaşmışlardı.

Farkına varması için elini sallamaya başladı ama bu çabası sonuç vermedi, onu görmüyordu. Esmer güzeli ile konuşmaya öylesine dalmıştı ki etrafında olan hiç bir şeyin farkında değildi. Sabrı tükeniyordu yavaş yavaş, koşup elinden çekip bu kadar şaka yeter diye haykırmak istedi.

Başka yere gitmek için yola çıkmışlardı şimdi ise sadece zaman kaybediyorlardı. Klio etrafında çok şey görüyordu ama herşey sessizdi, ne söylediklerini anlamak için çok dikkatli dinlemeliydi. Gördüğü manzaranın güzelliği ve kusursuzluğu Klio'yu yormaya başlamıştı. Farklı bir şey olduğundan emindi artık. Anlatılmaz bu huzur onu yoruyordu, bitkin düşmesine neden oluyordu. Birden kuvvetli bir ağrı hissetti, o kadar güçlüydü ki

bu his ağlamamak için dişlerini sıktı. Etrafında çok sayıda nefes sesi vardı. Herkes seslice nefes alıp veriyordu ama kimse ona dokunmuyordu. Belki de eş seçiminde yanlış yapmıştı, kötü bir eşe denk gelmiş istediği hiç bir şeyi alamıyordu. Bu düşüncelerini çevresinde toplanan ve daire oluşturan bir kaç küçük çocuk böldü. Öylesine şirin ve temiz yüzlüydüler ki adeta meleğe benziyorlardı. Nerden geldi bu çocuklar, aileleri nerede? Belki de yakınlarda bir çocuk yuvası olabilir.

— Allahım, o kadar garip ve mutsuz hissediyorum ki.

İrkildi, daha iyi hava almak için bir kez daha derin bir nefes aldı. Yine yeniden Stefan'ı aradı ama bulamadı. Milyonlarca insanın arasında kaybolmuştu. Belki de yeniden tünelin başına dönmeliydi, orada bekliyor olabilir Stefan.

KADER BULUŞMASI

Ayağa kalkmaya çalıştı, acıdan vücudunu doğrultamadı, yeniden iki büklüm oldu. Etraftaki ışıklandırma çok güzeldi, masmavi bir ışık sonsuz ovalara yayılıyordu. Uzakta on kadar genç kız pembe bulut ve sislerin arasında kuğu gibi süzülüyordu.

— Saat kaç acaba?

Gün çok uzun gelmişti. Her taraf tertemizdi adeta parıldıyordu. Birden ailesi geldi aklına kaç saattir onlarla konuşamamıştı. Cep telefonunda otuzdan fazla cevapsız çağrı olacağını düşündü. Hemen bir fırsat bulup geriye dönmeliydi, onları bu kadar meraklandırmaya hakkı yoktu. Ailesi ile hatta kayınpederleri ile mutlaka iletişim kurmalıydı, herkes merak içinde haber bekliyor olmalı diye düşündü.

Birden hızla koşan bir gurup insan gördü, emekli oldukları her hallerinden belli oluyordu. Yürümüyor adeta koşuyorlardı, büyük ihtimalle soğuk su arıyorlardı.

— Doğuya doğru gitmeniz gerekiyor diye bağırdı, ama sesini kimse duymadı.

— Tünel çıkışı nerede diye sordu şişmanca bir adam. Çok yorgun olduğu belliydi adamın. Uzun süre dolan-

mış, sırtındaki oksijen tüpünü adeta çekiyordu. Onunla konuşmaya teşebbüs eden tek insandı.

Klio yaşadığını ıspatlamak istercesine yüksek sesle bağırdı.

Yaklaşık ikiyüz merdiven indiler. İkiside çok yorulmuştu, yaşlı adam hala oksijen tüpünü taşıyordu. Soluklanıp birbirlerine hikayelerini anlatmak için durdular. Oraya nasıl geldiklerini ikiside anlamamıştı, bulundukları bu yeri sevmişlerdi ama bitirmeleri gereken o kadar çok işleri vardı ki, halleder halletmez geri dönüp burada rahatça yaşayabileceklerdi.

— Buradan daha önce geçtiğimden emin değilim bey amca.

— Ah çocuğum üç gündür burada gidip geliyorum, çıkışı bir türlü bulamadım.

— Sabırlı ol biraz gülümseyerek bize doğru gelen birini görüyorum. Kendimi halsiz hissediyorum biraz oksijen makineni ödünç alabilir miyim ?

— Tabiki güzel kızım al istediğin kadar kullan.

Derin bir nefes çekti, kendini o kadar halsiz hissediyordu ki. Etraflarında değişen birşey olmadı gülümseyerek yaklaşan adam dönüp bakmamıştı bile, sadece yanlarından öylesine geçip gitti.

Sessizce küçük ama bir o kadar da güzel bir yola girdiler, belki de bu yol çıkışa doğru gidiyordu.

— Geç oldu burada kalıp biraz soluklanalım, bugün çok yorulduk yarın devam ederiz. Çok yoruldum ayaklarım beni taşıyamıyor artık.

— Beni yanına aldığın için çok teşekkür ederim Klio, dedi bay Thanasi ve ardından oksijen tüpüne sarılarak uykuya daldı.

Uyandığı zaman rüya görmediğini anladı, vücudu hala ağrı içindeydi, hareket etmesi imkansızdı. Nasıl olduda bu yabancı yerde uyuyabilmişti? Hafızası yardımcı olamıyordu, nerden gelip nereye gittiği konusunda hiç bir fikri yoktu. Kafasındaki parçaları birleştirmeye çalıştı ancak başarılı olamadı, yeniden uykuya daldı, o anda yapabileceği en iyi şey buydu.

Nasıl olsa saat daha erkendi, etrafta hiç bir ses duyulmuyor, her yer sakindi adeta ölüm sessizliği hakimdi. Gözlerini kapatırken yanındaki amca geldi aklına gerçekten de nereye gitmişti? Başını çevirebildi sadece vücudu emirlerine itaat etmiyordu, ayaklarının her birini kırk kilo gibi hissediyordu. O an büyük bir süprizle karşılaştı. Thanasi amca yanında yoktu, sadece kenara atılmış oksijen tüpünü gördü.

— Erken kalkıp çıkışa doğru gitmiş olmalı, nasıl olsa yaşlı insanlar sabah erkenden uyanır ve her zaman aceleci davranır. Birazdan yetişirim ona dedi ama bir anda unuttu amcayı, koluna giren kuvvetli bir ağrı hissetti, kimse vurmamıştı ama neden bu kadar ağrıyordu kolu?

Anne ve babamla konuşmanın bir yolunu bulmalıyım, eminim ki çok merak ettiler beni. Hiç olmazsa gelip beni Atina'ya geri götürsünler.

Yaşadığı macera anlatılmazdı. Belkide abisini araması daha doğru olacaktı. O kesin neler olduğunu biliyordu, küçüklüklerinden beri ne zaman bir şeyleri anlamasa abisine sığınırdı. Sabretti, ciğerlerini doldurabildiği ka-

dar çok temiz hava ile doldurdu ve çıkışı bulmak için ayaklandı. Yürüdüğü bu güzel manzaralı yerde etrafını seyretmeye başlayarak yoluna devam etti. Önünden geçtiği köşklerden birinde annesinin kuzeni, Sofia teyzeyi gördü. Mutlu olup yanına doğru yürümeye başladı, selam vermeyi düşündü. Son anda duraksadı, Sofia teyze yaklaşık yedi yıl öncesinde bir trafik kazası geçirip fani hayata veda etmişti, belki de ona benzeyen biri olabilir diye düşündü.

Köşke yaklaşınca, orada duran kadının büyük gri gözleri ile ona anlamsız baktığını fark etti. Öyle soğuk duruyordu ki tanımış olması imkansızdı. Daha çok yaklaşıp köşk demirlerine yaslandığı zaman kadın yok olmuştu. Çok şükür yeniden tek başına kalmıştı, yaslandığı yerde gözlerini kapayıp dinlenmek istedi. Çok yorgundu, güçlükle nefes alıyor bütün vücudu acıdan kıvranıyordu. Esen serin rüzgar onu rahatlatmıştı, içine oldukça büyük ölçüde oksijen girmişti. Rahatlaması kolayca uykuya dalmasına yardımcı olmuştu.

Neden uyuduğunu anlayamamıştı. Rüyasında elinde bir demet gülle gelip elini öpen Stefan'ı görmüştü. Verdiği güller siyahtı, siyah parlak bir kurdela ile demet haline getirilmişti. Bu rüya değil kabustu, sıkıca Stefan'ın elini tutmak istedi ama o anda genç adam kayboldu, parmakları yumruk oluşturmuşlardı.

Sesler duydu, gözlerini açtığı zaman karşısında duran iki sarışın genci farketti. Gençler o kadar yakışıklıydı ki gülümseyerek ona bakıyorlardı.

— Bu kız ne bekliyor diye birbirlerine sordu iki genç.

— Hala karar veremedi, direniyor kolay pes edecek

gibi durmuyor ama sonunda pes edecek dedi kısa boylu olan. Bizde motordan düştüğümüz zaman aynısını yapmadık mı? Hatırla istersen.

Klioula, korkuyla uyanıp konuşan iki gençten yardım istedi. Çıkış yolunu göstermelerini hatta Atina'ya nasıl geri döneceği konusunda yardım etmelerini istiyordu ki cümlesini tamamlamadan iki genç ortalıktan kayboldu.

— Telefonum yanımda olsaydı şimdi ailemle konuşabilecektim, diye düşündü.

Klio günlerce bu sonsuz ovalarda gidip geldi, tanıdık birini bulamadı. Stefan için söylenecek hiçbir söz yoktu, buhar olmuştu. Beraberliklerine başlarken verdiği hiç bir sözü yerine getirmemişti, açıklama bile yapmamıştı. Ama bütün erkekler aynı şekilde davranırdı her zaman. Onu bu kadar çabuk terk etmesi canını çok yakmıştı.

Aklını kemiren tek bir şey vardı. Madem iki saat sonra Kavala'ya varacaklardı, ne oldu da yönlerini değiştirip bu macerada buldular kendilerini. Sabah mı gece mi, yaz mı kış mı ayırt edemiyordu. Etrafındaki herşey sanki ipekten yapılmış o kadar yumuşaktı ki, eğer ailesinin merak edeceğini bilmiyor olsaydı, bulunduğu bu gerçek anlamda cennet gibi yerde kalıp yaşamının tadını çıkaracaktı. Geldiği andan beri tek bir hayvan görmemiş, tek bir kuş sesi bile işitmemişti. Burası nasıl bir yer? Sessizliğin hakim olduğu bir uygarlık.

Düşünceli ilerliyordu, bir çam ağacının gölgesinde oturdu. Yanına birinin gelip arkadaşlık etmesini bekledi. Biri ile konuşmaya çok ihtiyacı vardı, iç dünyasını dışarı açmak istiyordu. Ama bunu yaparken sadece belli başlı

insanlara izin verecekti. Ailesinden aldığı terbiye ve asalet burada bile bir kale gibi koruyordu onu.

— Evime döndüğüm zaman pek çok şeyi değiştirmem gerekiyor diye söylendi.

Bütün kemikleri ama özellikle kolları çok ağrıyordu. Sanki biri gelip de bandajlamıştı onları. Başka bir dünyadan mı firar etmişti? Ama nereden?

Çam ağacının gölgesinde uzun süre oturdu. Geçmişini ve bütün hayatını gözden geçirdi. Hayatında şimdiye kadar mükemmel olmayan pek çok şey vardı, tabiki bunlar daha sonra değişebilirdi. Stefan konusunda bile, o kadar sevmesine rağmen, ailesinin büyük etkisi altında kaldığından neredeyse emindi, özellikle de babasının.

Ne yazık ki olaylar şimdiye kadar kimsenin tahmin edemeyeceği şekilde gelişmişti. Etrafındaki sessizliği kendi düşüncelerinin çığlığı ile bastırmak istiyordu. Yeniden uykuya daldı ama bu durum fazla sürmedi, duyduğu çığlıklarla uyanıverdi. Kafasını kaldırıp bakındı, bir ses duyduğunu sandı, aynı anda kadın veya erkek olduğunu ayırt edemediği bir siluet belirdi karşısında, yardım isteyen biri olmalıydı. Fırlamak istedi ama vücudu o kadar dağılmıştı ki uyum sağlayamıyordu, dayanamadı hıçkırıklara boğuldu.

— Allahım, neden bu kadar işkence çekiyorum? Neden bu kabusun beni bu kadar uğraştırmasına izin veriyorsun? Ben her zaman sana sadıktım, ne günah işledim? Tamam insanlar birbirlerine acımasız davranıyor olabilirler ama sen?

Altüst olmuştu, herşeyden ve herkesten o kadar uzaktı ki bu sinir bozucu sessizliğin hakim olduğu yerde do-

lanmak artık can sıkıcı hal almıştı. Derin bir uykuya dalmak istiyordu, nasıl olsa bu garip yerde tek başınaydı.

Hayatında her zaman yalnız olmayı severdi, insan kendini bu şekilde daha iyi tanıyabilir ve anlayabilirdi. Ama bu sefer yalnızlık can sıkıcı olmuştu, mutlaka bir yolunu bulup buradan çıkmalıydı, yoksa sonsuza kadar tek başına, yalnızlığı ile birlikte burada kalacaktı.

Yanındaki inlemeler kesilmişti. Kafasını çevirip baktığında da yanında acı çekenin genç bir insan olduğunu üstelik de karizmatik biri olduğunu fark etti. Bu genç yanındaki bir o kadar da güzel iki genç bayanla konuşuyordu, onları bir konu hakkında ikna etmeye çalışıyordu. Beraber gitmeleri için ısrar ediyordu ama genç adam onlarla gitmemek için direniyordu. Önlerindeki güzel bahçeleri gösterip kendisinin daha sonra aralarına katılacağını söylüyordu. Bu hareketi Klio'nun hoşuna gitmemişti, çok kaba davranıyor diye geçirdi aklından.

Kadınlar konuşmadan sonra yüzlerinde hiç bir ifade olmaksızın oradan uzaklaştılar, önünden geçerken dönüp bir bakış bile atmadılar bir kaç dakika sonra göz önünden kayboldular.

— Ne kadar da kendini beğenmiş insanlarsınız siz, kibarlıktan haberiniz bile yok.

İnlemeler yeniden başladı, yanındaki misafir çekilecek gidi değildi.

— Adın ne senin? Diye sordu.

Dönüp baktı oda günlerce acı çekmişti her halinden belli oluyordu.

— Benim adım Gerasimos.

— Nereye gidiyorsun sen?

— Evime gidiyorum, gece bir partiye davetliyim yanımdaki ve beni biraz önce terk eden iki kadınla.

Doğru söylediği halinden belli oluyordu iki kadın biraz önce arkasına bile bakmadan kaçıp gittiler.

Daha az acı çektiğini bildiği için yanma gitmeye karar verdi, bir insanla konuşma ihtiyacını duydu birden. Konuşmaya başlamadan önce yolun karşısından geçen emekli bir kaç adamla çok sayıda kadının aralarındaki bir iki çocukla koşuşturduğunu gördüler. Hızla birbirlerini iterek koşuşturmaya devam ettiler. Yanlarına yaklaştıkları zaman da adeta soğuk bir rüzgar esmeye başladı.

— Nereden geliyorsun? diye sordu Gerasimos kuyruğun sonundaki zorla durduğu adama.

— Malezya'dan diye cevap verdi ve sonra yolun sonunda kayboldu.

Gerasimos sonrasında gözlerini Klio'nun yüzüne odakladı içinden sanki:

— Biz neredeyiz Klio? Hangi ülkede hangi köyde daha doğrusu bulunduğumuz bu ova neresi?

Doğal olarak cevap alamadı yüzüne gülümsedi, destek olmak istiyordu karşısında korku ile duran kadına.

— Buradan gideceğiz merak etme, şimdi iki kişiyiz. En azından sohbet edeceğiz ben tek şeyden eminim ki ailelerimiz bizi bulmak için büyük çaba harcıyor olmalılar.

— Benimkiler o kadar gün neredeler? Söyleyebilir misin ?

— Sen ne kadar uzun süredir buradasın Klio?

Zamanın kavramını yitirmişti. Bulunduğu bu yerde zaman kavramına dair hiç bir fikri yoktu, gündüzle geceyi birbirinden ayırması imkansızdı. Yaşadığı herşey karışıktı, hayatının ne anlamı olduğunu bilmiyordu. Gülümseyip elini sıktı, güç vermek istiyordu ona, daha doğrusu kafasında yeni resimler uyandırmak için çaba harcıyordu. Başarılı olduğu söylenemezdi, içindeki karışıklık o kadar güçlüydü ki melankoliden başka bir duygu hissedemiyordu. Bu duygu o kadar baskındı ki kadını esir almış küçük dünyasına hapsetmişti. Gözlerinin içine baktı, görebildiği tek yer orasıydı çünkü, bütün vücudu bandajlarla kaplıydı.

— Adın Klio demiştin değil mi?

— Evet diye cevap verdi isteksiz.

— Bak Kliula ben geçen bütün insanları takip etmeye karar verdim. Onlarla birlikte karşı tarafa geçeceğim. Oradaki insanların ne kadar mutlu olduğunu görmüyor musun?

— Biraz bekle istersen, hemen karar verme belki de bizimkiler bizi arıyordur, sabret biraz.

Onu da kaybetmek istemiyordu. Bandajlardan dolayı gözleri dışında başka birşey görememesine rağmen kalbindeki kımıldamayı hissetmişti. Gerasimos gözlerini kapattı, güçlü bir acının bağrını yaktığını hissetti. Dizleri ağrıyordu, aynı anda da bütün vücudu titriyordu, tam anlamıyla dağılmış durumdaydı.

Klio yardım etmek istesede elinden hiç birşey gelmiyordu. Karşısında duran yeni arkadaşına uzun uzun baktı, yüz ifadesini seçmeye çalıştı, yüzünün acıdan renk değiştirdiğini farkedince iyice korktu. Yaşadığı bu duru-

ma daha fazla dayanamıyordu, içi çekiliyor, nefesi daralıyordu, yaşadığı kabustan uyanmak için çığlık atmaya başladı. Bir anda sanki büyük bir şimşek gerçeği bütün çıplaklığı ile göz önüne getiriyordu. Yaşadıkları hayaldi, yaşamla ölüm arasında yaşanan korkunç bir hayal.

Korktu, yanında canlı bir ceset gözlerini yuvalarmdan fırlayacak kadar açtı. Vermek istediği tek bir mesaj vardı ne olursa olsun yaşadığı bu kabusun onu yenmesine izin vermeyecekti. Verdiği bu mesaj sevgi ve teselli doluydu. Karşısındaki adam mesajı almıştı. Kadın çekinerek gözlerine baktı ve onun yardımını kabullenerek derin düşüncelere daldı, kulağmda yanındaki adamın her zaman ki inlemeleriyle.

Zaman zaman kaçak bakışlar atmakla yetindi. Yanında oturan ve meleği andıran adam acaba yaşarken nasıl biriydi? Belki de gününü gün eden aşağılık adamın tekiydi. Atina'da olsa Klio bu kadar cesur düşünceleri aklmdan geçiremezdi. Arhontaki villasının içinde ve Odissea'nın otoritesi gözetiminde bu mümkün değildi. Ama şimdi bütün bunlardan kendini soyutlamış, özgürlüğe kavuşmuş gibiydi. Buna rağmen hala soğukkanlıydı.

Aklmdan geçen bütün düşünceleri sıraya koymaya çalıştı, hayata bakış açısı yaşadığı bu mükemmel ortamdan olsa gerek değişmeye başlamıştı. Kendine çeki düzen vermeli, hedeflerini ve hayallerini artık korkusuzca söylemeliydi. Kısacası yalnız yada yanmdaki yeni arkadaşı ile yola devam etse bile radikal kararlar almalıydı. Yanındaki misafirle yeni bir hayat mı? Yaşadığı bu yer arkadaşlıklara hatta aşka pek de müsait bir yer gibi durmuyordu. Etrafındaki her şey o kadar hızlı yaşanıyordu

ki, insanlar sürekli koşuşturuyor birbirleriyle konuşmak bir yana selam dahi vermiyorlardı.

— Gerasime günlerden ne acaba ?

Cevap alamadı öylece hüzünle bakmakla yetindi.

— Klio neden çanlar çalıyor biliyor musun? Kız arkadaşlarım öldü diye cevap verdi bekletmeden.

Klio ses duymuyordu, yüksek ateşten sayıkladığını var saydı, derin düşüncelere bıraktı kendisini. Kimse yardımcı olmuyordu, yetkili birinden yardım istemeliydi belki böyle birini bulursa günlük yaşantısına geri dönmesi konusunda yardımcı olabilirdi.

Geçen günler boyunca Klio oturduğu yerde öylece kala kalmış düşünceler içinde kaybolmuştu. Hareketsiz otuyor arada sırada hissettiği derin acılarla kendine geliyordu, fırlayıp birkaç dakika sonra da eski sessizliğine geri dönüyordu. Ürperti ve titreme bütün vücudunu sarıyordu ama bir yandan da komşusunu düşünüyordu.

Bakışlarını yavaşça yan tarafa çevirdi, ama sadece bakışlarını, boynu başını çevirmesine izin vermiyordu. Komuşusu ne yapıyordu? Uzun süre sesini duymamıştı. Stefan'ı düşündü, ne olmuş olabilirdi ona? Allah o adamı ne kadar sevdiğini biliyordu. Ama o ne yaptı? İlk fırsatta terk etti.

Hayatında belki de ilk defa yapayalnız kalıyordu. Koku hissini kullanmaya çalıştı, etrafını koklayarak onun aldığı yeni kokuyu algılamak istiyordu. Burada burnuna gelen kokuyu daha önce hiç bir yerde koklamamıştı. Ne olduğunu tam anlayamıyordu, çiçek kokusu değildi, parfüm kokusu hiç değil, daha farklı insan üstü

bir şeydi. Kavrayamadığı için iyice tedirginleşti, kendi kendini yemeye başladı.

Gözlerini kapattı, anlatılmaz bir yalnızlık hissi doldurdu içini, bunda yanında nefes bile almadan duran adamın etkisi de olmuştu. Yanına dönüp bakamadı. Karşılaşacağı manzaradan korkuyordu belki de, söylediği gibi karşı kıyıya geçmeye karar vermişti. Gözleri tamamen kapalı olarak hayat hakkında düşünmeye başladı. Kararını vermişti Atina'ya dönüp hayatını kaldığı yerden yaşamaya devam edecekti.

DOLANMAK

Kendini güçlü ve kararlı hissediyordu. Ailesinden uzakta geçirdiği günler hayat hakkındaki düşüncelerini değiştirmişti. Artık kendinden daha emin, hayata karşı daha inatçıydı. Artık beklentiler onu üzmemeliydi. Aile onunla ilgilenmiyor, Stefan'a duyduğu sevgi artık bir hayaldi. Gerasimos ise onunla ilgilenmiyordu. Yaptığı o kadar hazırlığın boşa olduğunu, mutlukla çıktığı yolculuğun hüsranla bittiğini anlamıştı. Yaşadığı yalnızlığı hafife almaya çalışsa da o kadar ani olmuştu ki, beklemediği bir anda herkes onu terk etmişti.

Günlerce ailesinden ve evinde uzak kalmıştı, bitmek bilmeyen yalnızlık duygusu ve dolanmak onu çok yormuştu. Okumaya çok hevesli bir insan şimdi tanımadığı bu yerde sürünüyordu. Bay Emilio'nun diyeceği gibi gittiği ilk saniyeden sıkılmıştı. Başka kimse onun şimdi yaşadığı durumda bulunmuşmuydu acaba? Kaderin emirlerini yerine getiriyor diye düşündü. Başka hayalleri vardı ama şimdi elinden bir şey gelmiyordu, kaderden kaçılmazdı.

Madem kaderine karşı gelemiyor onunla yaşamaya alışması gerekiyordu. Zaman durmuştu, bu durum bu dayanılmaz beklemeden kurtulamayacağı hissini uyan-

dırıyordu. Kalbinin dağılmış parçalarını nasıl bir araya getirecekti?

Gerasime, karşı kıyı nasıl bir yer?

— Çok güzel bir duydu olmalı, diye cevap verdi inlemelerin arasında.

— Karşıya geçelim mi? Ne dersin?

Yüzüne göz ucu ile anlamsız baktı, nefesinin sesini duydu aynı anda da kalbinin çarpıntısını. Klio'nun sakin gülümsemesi içinde kopan fırtınayı ele vermedi, hayatın neden bu kadar anlamsız olduğunu anlayamıyordu. Atina'daki hayatı çok mu anlamlıydı?

Gözünün önünde bembeyaz bir bulut oluştu böylece, aklı tamamen boşlukta kalmıştı. Yaşadığı hayal dünyasında tek başına olduğunu kavradı. Dönüp yanındaki misafirin morarmış kolunu okşamak istedi. Gerasime, yaşadığı yalnızlığı bir nebze olsa daha dayanılır kılıyordu, dokunduğu adam ateşten kavruluyordu. Kendisiyse reddedilmenin soğukluğu ile donuyordu.

Mantık geriye çekildiğinde yerini mantıksılığa terk eder diyordu ünlü bir düşünür. Yanlarmdan binlerce nehir akıp gidiyordu, su sesinin arasından kalbinin sesini ayır etmeye çalıştı. Neredeler? Neden kimse yerlerini tespit edemiyordu? Umutsuzluk sarıyordu her tarafını, uzaktan tanıdık bir ses duydu.

— Lütfen gitme, seni kaybetmeye dayanamam.

Herkes neden gitmeyi o kadar çok istiyor, geri dönmek için çaba harcayan tek insan Klioy'du. O kadar uğraşmasına rağmen destek alacak kimseyi bulamıyordu.

— Gerasime, iyi misin ? Beni duyor musun? Seninle konuşmak istiyorum. Sergilediğim tavır ve umursamazlığım için açıklama yapmam gerkiyor. Çok kızgındım inkar etmeyeceğim. Bu yaşadıklarımız korkunç ve biz böyle olmasını istemedik. Tanıştığımız ortam çok garipti. Sabret yaşadığımız trajedi son bulacak her şey bitmiş değil yeniden el ele tutaşabileceğiz.

İstersen sana ünlü bir şairin dizelerini söyleyebilirim

"Seni bu zor durumda bırakan korkularından kurtul.
Benimle gel. Peşimden gel. Cesaret et.
Bu berbat ve kirli yeri arkanda bırak ve benimle gel."

Saatlerdir gözleri kapalıydı Gerasime'nin, ancak şairin dizelerini duyduğu zaman gülümsedi. Tepki veremiyordu, o kadar sıkı sarmışlar ki onu sadece gözlerini hareket ettirebildi, söylenenleri duyduğunu ifade etmek istiyordu.

Terbiyeli, kibar, bir o kadar da karizmatik, şimdi belki mutsuz görünüyor olabilir ama bu ona karşı sempati duymasına engel değildi. Bu duygularının şimdi ne anlamı vardı?

Klio'nun şu anda ihtiyacı olan son şey duygularıydı.

KÖTÜ HABERLER

Atina'da gün bitmek bilmiyordu. Athina kocasının yokluğundan yararlanmak istedi ama başarılı olamadı. Kızıyla son defa konuştuğundan bu yana derin bir sessizliğe gömülmüştü, içinden bir ses sürekli olarak çocukların varıp varmadığını soruyordu. Ne zaman bu sesi duysa hemen telefona sarılıyor artık ezberlediği cep numarasını arıyordu ama her seferinde:

— Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

Bir kaç aramadan sonra artık bu sinir bozucu mesajda gelmez olmuştu. Telefonun diğer ucunda tamamen sessizlik vardı. Annesinin salondaki telaşı doruğa ulaşmıştı.

Kavala'daki dünürünü aradı ama evde kimse yoktu. Bu onu biraz rahatlattı ancak bir o kadar da endişelendirdi. Odissea'nın bugün nobeti vardı. Bu yüzden kimse onu arayamıyordu. Çok iyi bir doktordu ama bazı can sıkıcı alışkanlıkları vardı. Athina hemen dünürünün cep numarasını çevirdi. Cevap bekledi ama ses çıkmadı. Nereye kaybolmuştu herkes? Açık pencerenin yanında bulunan koltuğa oturdu. Dışardan Klio'nun sesini duyar gibi oldu. Sakinleşip olumlu düşünmeye çalıştı. Kötü bir

şey olmamıştı, çocukların varır varmaz hemen yemeğe gitmiş olabileceklerine kendisini inandırmaya çalıştı. Gözlerini kapattı, nefesini ninni gibi hissetti, uykuya daldı. Öylece ne kadar kaldı farkında değildi ama kendini dinlenmiş hissediyordu, o kadar beklemek ve heyecan onu yormuştu.

Gözlerini ovaladı, senelerce gözlük kullandığı için bunu yapmak rahatlatıyordu onu. Sol eli ile cep telefonu numarasını çevirdi yeniden, ama cevap yoktu.

— Bu kız deli, yaptığı iş mi şimdi? Meryem ana yardım et!

Meryem Ana tepki vermiyordu, iyiki gözlüklerini takmıyordu Athina, yoksa karşılaşacağı manzara hiç hoşuna gitmeyecekti.

Çarpan güçlü bir şimşek sessizliği dağıtıp kendine getirdi kadını. Hemen balkonu toparlamak için dışarı çıktı. Büyük kara bir bulut bahçedeki ağaçların üzerini örtüyordu. Hiç birşey iki gün önceki bayram havasını hatırlatmıyordu. Dışarda dolaşan tek bir insan bile yoktu. Belki havanın erken kararmasından, belkide yaklaşan fırtınanın yarattığı korkudan. Etrafındaki herşey çok değişik geldi gözüne, bu güzel bahçe bile, rengarenk çiçekler, akşamları cıvıldaşan kuşlar bile.

Eğilip Emilio'nun evine baktı. Komşuların evi mahellenin buluşma noktası gibiydi. Her zaman misafirler doluşur, yemek yerler, müzik dinlerler, her seferinde kutlama havası olurdu. Konuşulan konular politika, ekonomi, kilisenin sorunları, pazar günleri ise mutlaka futbol, ancak bu gece ölüm sessizliği hakimdi.

Yeniden salona döndü kapıları ve camları kapattı, altın perdeleri çekti. Böylece daha iyi hissedecekti ama birden içini tarif edilmez bir hüzün kapladı. Hayattan kopmuş ve uzaklaşmış hissetti.

Asılı olan ve düğünlerinde Kandula teyzenin hediye ettiği tabloya baktı. İçindeki suçluluk duygusu hemen ortaya çıktı. Teyzesi ile zaman geçirmeyi sevmezdi, çünkü sürekli aynı konuları konuşur dururdu.

— Çocuklarla konuşur konuşmaz arayacağım onu. Yalnızlık kötü şey. Ah kızım hele bir bulayım seni söyleyeceklerim var, biz sana böyle mi öğretik? Bizi bu kadar endişelendirmeye ne hakkın var.

Kendi kendine uzun süre söylendi. İki saat önce yaktığı kandilin söndüğünü fark etti. Hemen yeniden yakmak için ikonaların önüne gitti.

— Meryem Ana sende bugün tedirgin gözüküyorsun. Çocuklarımı koru ne olur.

Televizyonu açtı ama hiç bir şey görecek hali yoktu. Korku ve endişe içini iyice kemirmeye başlamıştı, sinirden titriyordu. Telefonları cevaplanmıyor, haber alamıyordu, artık soğukkanlılığını yitirmeye başlamıştı. Saatler geçerken git gide sabırsızlanıyor, aynı zamanda aklındaki kötü düşünceler çoğalıyordu, kendine gelmeye, düşünmemeye çalışıyor ama başarılı olamıyordu.

— Madem kimse telefonlarımı açmıyor bende Odissea'yı arayacağım, kızarsa kızsın burada çıldırmak üzereyim.

Hastanenin numarasını çevirdi ama meşguldü, sessizce telefonu kapattı ve melankolik düşüncelere daldı.

Akşam haberleri bitmişti ama Athina hiç birşey dinlememişti, bu akşam gözleri ile değil kulakları ile görüyordu. Telefonu sürekli bozulmuş mu diye kontrol etmek için açıp kapatıyordu, ama her şey yolundaydı. Yorgun çalan saatin sesi sinirini bozmuştu. Hızlıca saate yaklaşıp durdurdu.

En ufak ses bile rahatsızlık veriyordu. Telefon zili sessizliği dağıttığı zaman saat onu geçiyordu. Çocukları düşünerek hemen telefonu eline aldı.

— Evet, kim arıyor?

— Anne benim Alexi, hazırlan on dakika sonra eve geliyorum, Kavala'ya gideceğiz.

— Ne oldu evladım, diye sordu şaşkın Athina.

Ancak Alexi telefonu kapatmıştı. Hemen hazırlanmaya başladı, kalbi yerinden fırlayacak gibi attıyordu. Tuvalete gitme ihtiyacını duydu ama o anda yere yığıldı, gözleri kardı, çığlıklara boğuldu. Kimse bir annenin iç güdüsünü kandıramazdı.

— Kesin küçük kızıma birşey oldu. Hem söyleniyor hemde çığlık atıyordu.

Yavaş yavaş banyodan çıktı, duvarlara dokuna dokuna ikonaların önüne geldi, dua etmeye başladı. Kötü birşey olduğuna inanmak istemiyordu. Hayatı boyunca dinine sadık bir insan olarak yaşamıştı, belki de bu din sevgisi yüzünden kendini bu evde yalnızlığa mahkum etmişti.

Meryem Ana ile arasında arkadaşça ve genellikle isteklerle dolu bir ilişki kurmuştu. Pencereden dışarıya bakıyordu, Alexi söylediğinin aksine geç kalmıştı, son

aramasından sonraki zaman bir asır gibi geçmişti. Hava bulutlu, sıkıntılı bir atmosfer, gece sanki dünyaya ne getireceği belli olmayan hamile bir kadına benziyordu, gecenin neler getireceğini düşündükçe irkildi.

Nihayet yolun kenarında Alexi'nin arabasının ışıkları gözüktü, bahçe kapısının önünde durdu, arabadan indi.

— Anne hemen in gitmemiz gerekiyor.

Athina hemen aşağı indi arabaya yaklaştığında ise Odissea'nın yorgun ve buruşmuş yüzünü görünce korktu. Arabaya binmek yerine durup şaşkınlık içinde kocasının yüzüne bakakaldı.

— Neler oluyor Odissea?

— Bekle Athina diye cevap verdi sakin bir sesle.

— Neyi bekleyeyim? Vücudundaki bütün kanın kafasında toplandığını hissediyordu, inmeden kurtulma şansı yoktu.

— İşte, bir kaza olmuş çocuklar kaza geçirdi, lafını tamamlayamadan hıçkırıklara boğuldu. Devam edemedi, kapıya yaslandı. Aynısını Athina yapamadı, aldığı haber karşısında dayanamadı yere yığılıverdi.

Bay Emilio karşı balkonda saksıların, begonya ve fesleğen kokularının arasında uzanmış sigarasını tüttürüyordu.

Bütün gün yorulmuştu, neyseki yarın tatildi ve istediği kadar dinlenebilecekti. Oturduğu yerden komşularının evinde olup bitenleri izlemeye başladı. Neler olduğunu anlayamamıştı. Meraklı bir insan görüntüsü vermek istemiyordu. Komşularını uzun zamandır tanıyordu ama buna rağmen aralarındaki mesafeyi korumak

istiyordu. Komşusunu yere yığılmış görünce dayanamadı, bir sürahi su alıp hemen yardıma koştu.

İki komşusuda doktor olabilirdi ama şu anda neler yapacaklarını bilemez haldeydiler. Athina kendine tam anlamıyla gelememişti ki iki adam onu apar topar arabanın arka koltuğuna oturtmuşlardı, kadın çok solgun görünüyordu. Bitkin düşmüştü, rengi atmış kendinde değildi, belkide yolculuğa çıkması doğru değildi. En yakın hastaneye götürülmesi herkes için daha iyi olacaktı. Ama kimse buna cesaret edemedi, vereceği tepkiden korktular.

Emilio neler olduğunu sormaya çekindi ama yüzünde soru belli oluyordu. Odissea arabanın içinde bitkin ama endişe dolu oturuyordu, dönüp komşusuna baktı, teşekkür etmek içinden gelmedi. Alexi jeepin şöför koltuğuna oturdu ve hemen yola çıktı. Ama öncesinde daha sakin olduğu için nezaketen teşekkür etti. Biraz sonra araba gözden uzaklaştı, elinde kalan son suyu da Emilio komşularının arkasından döktü. Yağmur önündeki herşeyi önüne katıp sürüklüyordu. Bütün gece orada bekleyebilirdi. Komşularına kötü bir şey olduğundan emindi, bunu düşünürken Alexi'nin arabası yeniden önüne yanaştı.

— Emilio, yarın işin var mı?

— Hayır, Alexi neden ne oldu ?

— Uzun yolda zorlanacağım için bizimle gelebilir misin? Eğer zahmet olmazsa.

Kendini onurlandırılmış hissetti adam, işi bile olsa yardıma koşacaktı.

— Argiro ben gidiyorum, Alexi ile yolculuğa çıkıyorum, yokum.

Ailesinin duyup duymadığı önemli değildi, o görevini yapmıştı gerisi kalanların işiydi. Doktor araba anahtarlarını atıp şöför koltuğunu gösterdi, Emilio hemen suskun Odissea'nın yanına oturuverdi. Yol boyunca kimsenin ağzını bıcak açmadı. Herkesin aklmda ve dilinde aynı soru dolaşıp duruyordu, ne olmuştu da bu romantik yolculuk bir kabusa dönmüştü?

Selanik yolunu neredeyse yarılamışlardı.

— Bir kahve molası verebilir miyiz? Dedi bay Odissea

Yorgunluktan ve uzun yoldan ayaklarının şiştiğini anlayan Emilio aynı fikirde olduğunu dile getirdi. Larisa varmadan bir motelde durdular, arabadan iner inmez soğuk kış havası yüzlerine çarptı. Gökyüzü bulutlarla doluydu. Sık sıralanmış, yer yer esen rüzgarla dağılıyorlardı. Zaman zaman ay kendini bulutların arasında gösteriyor ama sonra tekrar gizleniyordu. Gece, yolcularına belkide gerçeği söylemekten çekiniyordu.

Önde Alexi yürüyordu, endişesini terini silerek gidermeye çalışıyordu. Dünürüyle konuştuktan sonra sakinliğini korumak için büyük çaba harcıyordu.

Uzunca bir masaya oturdular. Mekanda eğlenen bir çok masa vardı. Kimi yemek yiyor, kimi flört ediyor kimisi ise şarkı söylüyordu.

— Dört tane sade kahve getirir misin? Dedi bay Odissea nasıl içtiklerini sormayı düşünmeden.

Sadece içmeleri karşılaşacakları acıya hazırlıklı olmalarını sağlayacaktı. O kadar insanı etrafında gören ve

kendine olan güveni yerine gelen kadın neler olduğunu sormaya karar verdi. O kadar insanın içinde yalan söyleme ihtimallerinin olmadığını düşündü.

— Ne oldu kızıma? Kocasına dönerek sordu.

Kocası dönüp karısına iyice baktı, tahmin yeteneğinin nereye kadar ulaşacağını düşünerek iyice baktı. İki adam ne söyleyeceklerini önceden konuşmadıkları için tedirgin bir tavır içindeydiler. Cevap vermedikleri için sinirinden kıpkırmızı olan Athina iyice sesini yükselti.

Yorgunlukları yüzlerinden belli olmuyordu, belli olan tek şey karşılaşacakları manzara için duydukları heyecandı. Alexi dönüp annesine baktı. Onu ilk defa bu şekilde görüyordu. Daha öncesinde annesi sessiz sakin bir kadındı ama şimdi bütün sınırları zorlanmıştı. Çöküşü yakındı.

Annesi, Alexi'nin kolundan asılmış tökezleyerek yürüyordu. Geri kalanlar ise arabaya kadar robot gibi yürüdüler. Bu sefer arabayı Alexi kullanacaktı, yanında bay Emilio, Odissea ise arka koltukta annesinin yanında hem ona destek olmak hemde biraz dinlenmek için yerini aldı. Evlilikleri boyunca karısının her zaman en büyük dayanağı olmuştu, böyle zor bir durumda bunu yapmaması imkansızdı.

Araba çok hızlı ilerliyordu, yağmur ısrarla camlara çarpıyordu, şimşekler geceyi aytınlatıyordu, gök gürültüleri ise gece sessizliğini hareketlendiriyordu. Kimse hareket etmiyordu adeta nefes almıyorlardı. Tabiat terliydi, sert yağmur her şeyi önüne katıp götürüyordu.

Selanik yolu bitip tükenmek bilmiyordu. Yaklaştıkça sanki şeytan yolu uzatıyor, ışıklar uzaklaşıyor mesa-

fe daha da büyüyordu. Emilio arka koltukta oturan ve rahatlamış gördüğü komşularından emin olunca elini Alexi'nin koluna dayadı.

— Neler oldu?

Sadece bunu sorabildi, o ana kadar Arhontaki ailesinin arasında ne işi olduğunu kavrayamamıştı.

Alexi dönüp bakmadan cevap verdi.

— Bir kaza oldu daha kimin ölüp kimin yaşadığını bilmiyoruz.

Emilio donup kaldı, Selanik'e varmak için son yirmi kilometredeydiler, yol boyunca tekrar konuşmadı. Dua etmeye çalıştı ama hiç dua bilmediğinin farkına vardı. Yarım yamalak bildiği bütün duaları arka arkays sıraladı, gerçekten de ne zamandır kiliseye gitmemişti, hatırladığı bütün dualar çocukluk yıllarından kalmaydı.

HAYAT HER YERDE

Huzurlu atmosfer Klio'nun yorulmasına neden olmuştu. Stefan ile çıktığı bu yolculuktan pişman olmuştu. Bir mazeret bulup katılmamalıydı. Gerginliği dayanılmazdı, kızgındı yaşadıklarına ama, bu tünele nişanlısı ile girdiği için affedemiyordu kendisini. Başlangıçta farklı ve güzel gelmişti burası ancak zaman geçtikçe herşey değişti. Önce Stefan'ı kaybetti, sonra Gerasime onu umursamamaya başladı, asıl önemli olan ise ailesi o kadar zaman geçmesine rağmen hala ilgilenmemişti. Gerçekten de hiç merak etmediler mi? Yokluğunu hissetmediler mi? Ne halde olduğunu, acı çekip çekmediğini biliyorlar mıydı?

Yana dönmeye çalıştı, önce sağa sonra da sola ama rahatlayamadı, yeniden sırt üstü uzandı. O anda başının döndüğünü anladı, baktığı yer sanki daireler çiziyordu.

— Gerasime, diye seslendi. İstiyorsan eğer yukarı doğru gidelim, bulunduğumuz yerden çıkış yolunu bulamıyoruz, sıkışıp kaldık burada. Kader bizimle dalga mı geçiyor?

Cevap alamadı. Yanında uzanan adam konuşmadı ama göz yaşları ile dolan siyah gözlerini ona çevirdi, bu

gözlerden çok acı çektiği belli oluyordu. Çünkü gözler hiçbir zaman yalan söylemez.

— Bizi burada unuttular dostum. En kötüsüde nerede olduğumuz hakkında fikrimiz yok. Gerçekten de sen nereden girdin tünele?

— Sahil yolundan, diye cevap verdi yorgun adam.

Bu cevap Klio'nun kafasını iyice karıştırdı. Derin bir nefes aldı, şimdi ciddi bir sorunun tam ortasında olduğunu anlamaya başlamıştı. Nasıl olurda aralarmda kilometrelerce mesafe olmasma rağmen Gerasime ile aynı tünelde buluştular? Komşusu boş bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu, neler olduğunu anlamıyor gibiydi. Çevresine baktı, etraf geçen günlerden daha farklı gelmişti gözüne. Etrafta sadece tek başına oturan bir iki tane yalnız yaşlı adam vardı. Bu adamlar düşünceli duruyordu, daha doğrusu kendi alemlerinde kaybolmuşlardı.

Uzun bir duraklamanın sonunda Gerasime alçı ve bandajlardan kendi kurtarmış gibi daha hafif dönüp hem sakin, hem de çekici bir bakış attı yanındaki kadına, onu cezbetmeye çalışır gibi bir hali vardı. Klio bu duruma hazırlıksız yakalandı. Şimdiye kadar bulundukları bu yerin ev sahibiymiş gibi rahat hissediyordu kendisini ama şimdi utangaç bir kız çocuğundan farkı kalmamıştı, genç adamın flörtüne cevap veremedi. Genç adam elini tuttu.

— Rica ediyorum Klio evlerimize dönmek için çaba harcayalım. Başarısız olursan karşı kıyıya geçeriz. Ben oraya gitmek istemiyorum, geride halletmem gereken bir sürü pürüz bıraktım.

Klio yanındaki adamın ruhuna dokunduğunu algıladığı zaman güçlü hislerle dolup taştı. Stefan'ın gitmesinden sonra hissettiği boşluğun ardından duygularını karıştırıyordu. Erkekler hakkında fazla deneyim sahibi değildi.

Hayatının üç erkeği vardı, babası, kardeşi ve nişanlısı, bu üç erkek hayata karşı direnme cesareti veriyordu ona. Birden hayatta en değer verdiği insanı kaybetmişti, buna dayanması imkansızdı. Kararını vermişti biraz aceleci davransa da artık emindi, yapacağı yolculukta Gerasime'nin peşinden gidecekti. Nefesini boynunda, varlığını ise yanı başında hissediyordu.

Gerasime, kendinden emin olduğunu göstermek ister gibi kolundan çekti ve dolaşmaları başlamış oldu.

— Birazdan sevdiklerimizin yanında olacağız. Bizi unutmuş olabilirler, merak etmemiş de olabilirler ama biz onları bulacağız, diye açıklama yaptı ve yanındaki kadına cesaret verdi.

Gözlerini iyi aç belki kız arkadaşlarımı ve Stefan'ı görürüz.

— Onlarla karşılaşsak bile ne olacak? Ben artık hayatımı değiştirme kararı aldım, geçmişimden izler taşımak istemiyorum artık.

Şaşkın ama bir o kadar da tatlı bir bakış attı bayana.

— Aynısı galiba benim hayatımda da olacak. Yaşama tarzımı değiştirmem gerekiyor. Ne yalan söyleyeyim bugüne kadar aşağılık bir adamdım.

Klio ile Gerasime artık vücutlarını kontrol edemiyor, terk edip güzel bir yolculuğa başlıyorlar. Bu sefer tüneli

arama ihtiyacı duymuyorlar, her şeye tepeden bakıyor akıllarında oluşan sorulara cavaplar bulmaya çalışıyorlardı.

Genç adamın kibarlığından memnun kalmıştı Klio, bu adamın çekici bir tarafı vardı. Atina'ya beraber gitselerdi keşke, kafasında gelecek hakkında planlar kurmaya başlamıştı.

Gün yavaş yavaş yüzünü gösteriyordu, gök kırmızı renklerin esiri olmuş, ıslak toprak ve çiçeklerin kokusu her yere siniyordu. Arhontaki ailesi komşuları Emilio ile birlikte hastane kapısına varmışlardı. Bayan Athina dağılmış durumdaydı. Son gayretini yolculuk için tüketmişti. Oğluna tutunmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu, ayakları kontrolünden çıkmış, gövdesini dik tutamıyordu. Sert mizaçlı Odissea adeta Emilio sayesinde ayakta durabiliyordu. Emilio ise her fırsatta aile bireylerine desteğini ve samimiyetini göstermeye çalışıyordu. Alexi ise suskunluğundan güç almak istiyordu.

Hastane kocaman ağaçları, sayısız çiçekleri olan bembeyaz bir binaydı. Her tarafı acının baş rol oynadığı sayısız koridorla süslenmişti. Acının karşısında herkes eşitti. Herkes şaşkmdı, panik içinde çocukların kaldığı odayı bulmaya çalışıyorlardı. Hastane o gece nöbetçiydi o yüzden de bütün insanlar koridorlarda koşturuyor, sedyeler gidip geliyordu. Bunları gören Athina:

— Allahım sen yardım et!!!

Bayram olmasına rağmen hastane doluydu. Büyük eğlencelerden sonra herkes galiba soluğu hastanede alıyordu.

Uzun ve karanlık bir koridora götürüyorlar onları. Burada hiç bir şey duyulmuyor, her yer kapkaranlık. Kimse konuşmuyor, korkulu gözlerle nereye gittiklerini bulmaya çalışıyor, beraber yürümelerine karşın sürekli aynı yerde olduklarını hissediyor ve her seferinde daha da yorulmuş hissediyorlar. Bir süre sonra kendilerini yoğun bakımın önünde buluyorlar. Bu kısım öyle itici ve hüzünlü gözüküyordu ki, içlerini bir keder kapladı ama neyse ki çocukları hayattaydı.

Alexi su içerek kendine gelmeye, nefesini açmaya çalışıyordu ama elindeki su ellerinin terinden neredeyse kaynayacak noktaya gelmişti. Kapının önünde duran tombul hanım hemşire olmalı, zor ayakta duran insanların yüzüne bakıp kimin için geldiklerini tahmin etmeye çalışıyorudu. Alexi o anda büyük adımlarla kadının yanına geldi, gözleri yorgunluktan renk değiştirmişti, maviden siyah olmuştu. Kendini diğerlerinden ayırdı, yoğun bakım sorumlusu ile konuştuklarını kimsenin duymasını istemiyordu.

— İki yaralı hakkında bilgi almak istiyorum bayan Arhontaki ve bay Grigoriu? Neredeler?

Beyaz önlüklü kadın karşısındaki adamın ne kadarına dayanabileceğini ölçmek için gözlerinin içine uzun uzun baktı. Karşısındaki gencin dünkü yaşanan olaydan haberi olmadığını anladı.

Karşısındaki insana güç ve sabır verebilmek adına zor da olsa gülümsedi kadın, iyi haberlerden başlaması gerektiğinin farkına vardı.

— Bayan Arhontaki'yi burada tutuyoruz durumu ciddi. Grigoriu galiba arabayı kullanan genç olmalı?

— Evet, diye cevap verdi Alexi? Nerede o?

— Morgta diye alçak sesle konuştu, ailesi de yanında.

Alexi olduğu yerde kalakalmıştı. Ölüm ihtimaline hazırlayamamıştı kendini. Başını kaldırdı, omuzları haberin ağırlığı ile düştü, isyan etmek istiyordu ama kime? Belki de kazayı engeleyemediği için Tanrı'ya sitemliydi yada böylesine kötü bir oyun oynayan kadere. Yoğun bakımın camından bakarken beyaz önlüklü kadının dikkat ve endişe ile yüzüne baktığını anladı, ne kadar zor durumda göründüğünü düşündü. Ne arkaya gidebiliyor ne öne, yerinde kalakalmıştı. Hesap vermesi gereken hem ailesi hemde dünürleri vardı.

Anne ve babası bitkin şekilde yaklaştılar, soru sormalarına gerek kalmadı, gözlerine bakarak haberi aldılar. Bayan Athina hıçkırıklara ve çığlıklara boğuldu, doktor olup daha güçlü olan bay Odissea dik durmaya çalıştı, Emilio ise kimi teselli edeceğini bilemeden öylece kalakalmıştı.

Ortamdaki hava iki ailenin karşılaşması ile gerginleşti.

Duygulanan bay Emilio yoğun bakım camından içeri zavallı Kliula'yı görmeye çalışıyordu. Bir an kolunda serumlar, el ve ayakları bandaj ve alçılarla dolu kızı fark etti. Gördüğü manzara karşısında göz yaşlarına engel olamadı.

— Allahım neden bu kötülük bu kızın başına geldi?

— İsyan etme Emilio, duyduğu ses ona sarılan bay Odissea'nın sesiydi. Yaptığın bu iyiliği hiç bir zaman unutmayacağım bende ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacağım sana borçlandık.

İki komşu dayanamadı ağlamaya başladı.

Stefan'ın ailesi kötü haberi aldıktan bu yana başka bir frenkansta yaşıyor gibiler. Ruhları sanki bedenlerini terk etmiş, devam eden bir gerginlik içinde yaşıyorlar sanki. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Birbirlerinin gözlerine bakamıyorlar, birlikte kaza eseri bulundukları bu rüyadan uyanmak istiyorlardı ve bütün bu yaşadıklarının kötü bir şaka olmasını diliyorlardı.

Doktor Klio'nun ailesine bir kaç dakika da olsa yoğun bakıma girmeleri için izin vermişti. Kızının hayatta olduğunu öğrenen Odissea yeniden ciddi doktor ifadesini takınmıştı, ölümle savaşmayı iyi biliyordu. çok insanın hayatını kurtarmıştı, bunun içinde kızını kaybetmemek için elinden gelenin fazlasını yapacaktı.

Doktor olup biteni anlatırken Odissea, Athina ile birlikte karmaşık duygular içerisinde yatağın yanında dik durmaya çalışıyorlardı.

Bay Arhontaki teker teker bütün serumları kontrol etti. Çocuğuna uygulanan tedeviden memnun kaldı. Çıkışa doğru ilerlerken birden fikir değiştirdi geri dönüp gözleri ile doktor aramaya başladı.

— Bugünden itibaren çocuğumun tedavisini ben üstleniyorum.

İşine karışılmasından memnun olmayan doktor bozuldu, ancak adamın kararlılığını görünce karşı koyamadı.

Bayan Athina beş kez yatağın yanına gidip geldi, son defasında dayanamadı:

— Klio sana yalvarıyorum beni duyuyorsan eğer gözlerini hareket ettir. Sakın gitme beni yalnız bırakma,

hayata tuttunmaya çalış. Sana neler olduğunun farkında mısın?

Donmuş ayaklarını okşadı, kan içindeki saçlarını öpmek istedi. O anda yarı açık boş bakan gözlerini fark etti. O saniyeden sonra içinde bir umutsuzluk yayıldı, kalan son umudunu da gömmeye hazırlanıyordu bu duygu.

O anda yan yatakta hayatını kaybeden biri bayan Athina'ya çarptı. Doktorlar hemşireler gidip gelmeye başladı küçük bir panik yaşandı. Ailesine haber verene kadar yoğun bakımın dışında olan herkes gözyaşlarına boğulmuştu.

— Ağlama karıcım kızımızı en kısa zamanda sana sağlıklı olarak geri getireceğim.

— Yapmalısın, ben Klio olmadan hayatımın geri kalanını yaşayamam.

Anne yeniden yoğun bakıma girmeye çalışıyordu. Kızının kurumuş dudaklarını ıslatmak istiyordu, ama hemşire son anda engel oldu, bunu yapması yasaktı. Günün geri kalanı aileyi dağıtmıştı. Alexi ile bay Odissea Stefan'ın cenazesine Kavala'ya kadar eşlik etmişlerdi. Emilio ise bayan Athina'ya destek olmak için hastanede kalmıştı.

— Hayat ve acı karşısında hepimiz eşitiz. Ne sınıf farklılıkları, ne eğitim farkı, ne de maddi farklılıkar araya girebiliyor bu tür durumlarda.

Emilio bu sözleri ile biraz olsun acı dolu bekleyişi yumuşatmayı başarmıştı. Ertesi gün herkes rahatlamıştı, tabiki boşluğun sızısı içlerini kemirmeye devam ediyordu.

Alexi ile Emilio, Klio'ya bir fayda sağlayamadıklarını düşündükleri için işlerinin başına dönmeyi kararlaştırdılar. Anne babası kızlarının yanında kaldılar. Dağılmıştı bayan Athina, tek başına yürüyemiyordu. Başını çevirdiğinde kolon gibi duran kocasının omzunu görüyordu. Omuz omuza verip yeni bir mücadeleye başlamışlardı. Bu mücadele kadere karşı veriliyordu, şartlar eşit değildi. Bu oyun hüzünle endişenin, trajedi ve aynı zamanda ironinin oyunuydu.

— Bu yaşadıklarımız inanılmaz Odissea, diye mırıldandı koluna tuttunarak.

— Başarabilecek miyiz? Peki ya kızım, bir ateşten yanıyor bir bakıyorsun buz kesilmiş gibi duruyor.

— Elimden geleni yapacağım bir tanem gerisi Allah'ın takdiri.

Karısına destek vermek istedi ancak içindeki tedirginlik devam ediyordu. Doktor olarak biliyordu ki kızının kırksekiz saat sonra hala tepki vermemesi hiçte olumlu değildi. Yaşam fonksiyonları geri gelmemişti, beyni ne kadar hasar görmüştü kazadan?

Athina dua et kızımızı kurtarmamız gerekiyor. Bu kabustan uyandırmalıyız.

Karısı ile birlikte yatağın yastıklarını düzeltmeye çalışıyorlardı. Serumları kontrol etti, ne gibi değişiklikler yapabileceğini düşündü, elinden başka bir şey gelmiyordu. Yaşam fonksiyonları olmayan hastaların ne kadar zor vakalar olduğunu biliyordu.

Doktor bir serumu değiştirirken anne bir sandalyeye oturmuş bir ileri bir geri giderek dua okumaya başlamış-

tı. O anda bir görevli gelip otele dönmeleri konusunda ikaz etti, orada olmaları yarardan çok zarar veriyordu, hem kendilerine hem de diğer hastalara. O esnada Odissea dönüp karısına baktı, yorgun gözüküyordu, gözleri çökmüştü ayakta duracak hali yoktu. Adam karısının gece vereceği tepkilerden korktuğu için cebine bir kolanya şişesi aldı.

Gözleri hala ıslaktı, Stefan'ın ölümünden çok etkilenmişti. Ölünün ailesini düşününce dudakları terledi ve kalbi sıkıştı. Stefan'ı bir daha göremeyeceği için üzgündü. Ancak trajedinin boyutunu henüz algılayamamıştı. Saatlerce kocasıyla el ele tutuşarak oturdular.

Hayatları boyunca sakin yaşamışlardı, mutluluklarına gölge düşürecek ne bir olay ne de bir dedikodu olmamıştı. Yaşadıkları bu olaya kadar tek düşünceleri çocuklarına olan sevgileri, özelliklede kızlarının geleceğiydi. Şimdi ise yaşadığı fırtınadan kurtarmak istiyorlardı onu.

ÖLÜMÜNE HEYECAN

Klio kilise çocuğu olarak Allah'a yakınmanın ve isyan etmenin günah olduğunu biliyordu. Tanrının bundan rahatsız olduğunu söylerdi hep ninesi.

— Gerasime kendimizi daha iyi hissediyoruz bakıyorum, yaşadığımız bu yeni ortama uyum sağlamış gözüküyorsun.

— Gerçekten de hava dezenfekte edilmiş görünüyor. Klio kaç gündür benimlesin, bana çok uzun gibi geldi. Bu süre içinde ben sürekli uyudum mu?

— Sadece uyumuyor arada bir sayıklıyordun. Çok rahatsız görünüyordun. Burada kaldığın süre hakkında hiç bir şey hatırlamıyor musun? Konuştuğumuz ilk saatlerde bana sahil yolundan geldiğini söylemiştin.

Gerasime şaşkınlıkla baktı.

— Sahil yolu nedir?

— Bilmiyorum sadece kelimeleri hatırlıyorum.

— Tedirginim, yaşadığımız rüya çok buğulu, bir çözüm bulamıyorum.

— Çözümü başkaları araya dursun biz sevdiklerimizi bulmalıyız.

Gözlerini açıp kapadı, hafızasını yoklamaya çalıştı ancak bulunduğu bu yerde başarılı olamıyordu, frekansları tutturamıyordu, anten galiba başka yerdeydi.

— Benim sevdiklerim yok, kimseyi hatırlamıyorum.

Gözlerini kaldırıp gülümseyerek baktı, belkide okumasını istemediği düşüncesini anladığını fark ettirmek istiyordu.

Gerasime'nin son sözlerinde duyduğu mutluluğu saklayamıyordu.

Birden ayağa fırladı, artık onu engeleyen bir şey yoktu. Sinirle ve belirsizlikle yürümeye başladı. Bundan sonra nasıl davranması gerekiyordu? Adama bakmadan yaklaştı.

— Dostum ne yapıyoruz şimdi, hazır ağrı sızımız yok, uçmamız daha kolay.

— Gidiyoruz.

Uzun süre dolandılar, nefes nefese kalmışlar, gözlerinden ise ateşler çıkıyordu. Yemyeşil ovalardan, serin suların yanından geçtiler bütün bu manzarayı tamamlayan ise huzur ve sıcaklıktı. Klio kimselerin olmamasına şaşırıyordu. O kadar insan nerede, yüzlerce değil binlerce tünele girdikten sonra yok olmuşlardı, yer yarılıp içine girmiş gibi.

— Acele et Gerasime, buradan hemen gidelim, sakin bir yer olmasına rağmen beni korkutuyor.

Soğuk olduğu için üşüyor, bir şeyler onu endişelendiriyor, huzursuz ediyor, kolları ve ayakları buz kesiyor, nefesi kesiliyordu. Gerasime onu cesaretlendirmeye ça-

lışıyor, kolundan çekiyor, yürümüyor, uçuyor hatta çok hızlı koşuyorlardı.

— Dur Gerasime, bir şeyler duyuyorum duyduğum ses hafızamı dalgandırıyor, dinle bak müzik, bu klasik müziği bir yerden hatırlıyorum.

— Tabiki duymuşsundur, piano çaldığmı söylemedin mi?

— Hayır ondan olduğunu sanmıyorum, bu tünelde ki müzik gibi geliyor kulağıma.

Gerasime, arkadaşı gibi korku dolu gözlerle bakıyordu etrafına.

Nerede olduklarını tam kavrayamadan karşılarına orta yaşlı iki adam çıkıvermişti. Biri uzun ince, aziz görünümünde diğeri ise genç gerçek bir meleği andıran, daha zayıf, sarışın, yesil gözlü sakin ama bir o kadar da solgun ve bulunduğu yeri yadırgayan bir havası olan biriydi. Büyük olan sanki gelen genci gezdiriyor izlenimi uyandırıyordu. Adamın bakışları Klio'nun sorusundan sonra değişti.

— Tünele yakın mı uzak mı olduğumuzu biliyor musun?

Uzun adam garip bir şekilde baktı ikisinede. Daha sonra gözlerini Gerasimos'a dikti, öyle davranması genç adamı telaşlandırdı, titremeye başladı ama bu sefer her zamanki heyecanı hissetmiyordu. Duygularını ifade bile edemiyordu.

— İkiniz de tüneli mi arıyorsunuz?

Klio artık dayanamıyordu, yaşadığı hayal kırıklıkları yormuştu onu daha fazla tedirginlik yaşamak istemiyor-

du. Yalvaran bakışlarla adama baktı, tünele götürmesi için adeta yalvardı.

— Kızım sana neler olduğunu ve neler hissettiğini biliyorum. Benden kaynaklanıyor olsaydı sizi burada bir dakika bile tutmazdım. Bana başka hiç bir şey sorma. Ne olacağımızın kararını başkaları alıyor. Benim size tek tavsiyem bizimle gelmeniz, hiç bir şeyden korkmayın ve bizimle gelin.

Bir an için her yerde sessizlik hakim oldu. Gerasimo Klio'ya bakıyordu, onun vereceği tepkiyi merek ediyordu. Bu biraz zaman aldı ama kimseye bir şey söylemeden, onayını bile almadan yaşadığı trajedide kendisine yol arkadaşlığı yapan yeni arkadaşını kolundan sürükleyerek çekti ve oradan uzaklaştılar.

Yaptıkları her şeyde onun karar vermesine öncelik tanıdığı için genç hoca bu genci çok beğeniyordu. Hayatının hiç bir döneminde başkaları için karar almamıştı.

Davranışları ona her konuda güvendiğini gösteriyor, bugüne kadar hiç bir konu hakkında fikir yürütmemişti ama şimdi herşeyin kararmı veriyordu. Gerçektende bu gencin eğitim durumu nasıldı? Uzun zaman beraber olmalarına karşın onun hakkında pekte bilgi sahibi değildi.

— Gerasime Atina'da ne iş yapıyorsun?

— İş adamıyım ben ama neden Atina'da diye sordun?

Sorduğu soruyu tam anlamadı ama üzerinde durmadı, ayrıntılarla uğraşamazdı kararım zaten almıştı bundan sonra Atina'dan olmayan biriyle ilgilenmeyecekti.

Eğer Stefan Kavala'lı olmasaydı bu kabusu belkide yaşamayacaktı. Sahiden ne olmuştu Stefan'a? Sergilediği tavır hiç güzel değildi ama bu durum ilk baştaki gibi canını sıkmıyordu. Belki bir daha göremeyeceği bir insan hakkında artık düşünmek istemiyordu. Şimdi odaklanmaları gereken tek konu tüneli bulmaktı.

Gerasimos'a neredeyse arzulu baktı, genç adama moral vermek istiyordu. Zavallı adamı yanında sürünerek götürüyordu, acıdan değil ama yaşadığı belirsizlik ve çekinme duygusundan dolayı bacaklarını kaldıramıyordu. Bir gece kız arkadaşları onu terk etmiş, ne olduğunu anlamadan bu garip sessiz yerde bulmuştu kendisini, etrafında tanımadığı yerler, tanımadığı insanlar bıkkınlık ve tedirginlik hissetmesi normaldi. Tamam burası temiz ve havadar olabilirdi ama şehrin tozunu ve dumanını özlemişti. Yanmda duran ve ruhuna hükmeden bu kadın hayatında ne rol oynayacaktı kim bilir?

Güzel bir eğlenceden sonra onu neler beklediğini bilemezdi. Dağınık bir ev gibi olan düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Yanlarından farkına vardıkları ama yüzlerini seçemedikleri iki tane gölge gelip geçmişti. Tedirgin hisseden Klio cesarete her zamankinden çok ihtiyacı olduğunu anladığı için elini sıktı.

Onun tarafına döndü, iki inci dizisinin gülümsediğini gördü. Gülümsemelerine rağmen yorgunluk ve bitkinliği saklayamıyordu. Bugüne kadar takıldığı kadınlara benzemiyordu. Çirkin değildi tam tersi bir şeker kadar tatlıydı. Alçak sesle konuşuyor, cesaret versin diye kanlı saçlarını okşuyor, gördüğü bu ilgiden mutluluk duyuyordu.

Elini tuttuğu andan bu yana git gide daha fazla sıkıyordu, terden elleri kayıyordu. Gerasimos flört etmek istiyordu onunla ama bulundukları durumun buna ne kadar müsait olduğunu bilmiyordu.

— Sensiz ne yapardım ben Klio, gülerek mırıldandı.

— Ssssss..... bunun için vaktimiz yok, ne kadar oyalanırsak o kadar tehlikedeyiz demektir. Hemen buradan uzaklaşmamız gerekiyor. Sahiden ne kadardır buradayız?

Etraflarında neredeyse sıfır denecek kadar az hareket vardı. Bu durum onları rahatlatıyordu, gelip gidenler olsa sadece zaman kaybına neden olacaklardı. Burada zaman kavramı yoktu. Saatler yok, sessizlik herşeyin hakimiydi. Çocuklar tünelin ucunu bulabilmek için çok çaba harcıyorlardı. Ama her seferinde önlerine bitmez tükenmez bir alan beliriveriyordu, o kadar uğraşmalarına rağmen tüneli sadece ruh gözü ile görebiliyorlardı. Belki de tünele varmak için beş altı gün yürümeleri gerekiyordu. Yeni bir maceranın başlayacağını hissetmek bile onları tedirgin etmeye yetti. Klio yaşayacağı yorgunluğu düşününce derin bir oh çekti.

— Sabırlı ol canım, sana söz veriyorum nereye gidersen git seninle geleceğim. Hayatım artık senin ellerinde, yaşadığımız günler işkence gibiydi. Bundan sonra ne olacağını ikimizde bilemeyiz bu yüzden sana bir şey itiraf etmek istiyorum. Sanırım artık sensiz yaşayamayacağım, hayatımıza beraber devam etmeliyiz. Aksi halde ölmeyi tercih ederim. Sen benim tanrımsın bana güç ve kuvvet veriyorsun. Yorgunluktan bitkin konuşuyordu.

Ani bir hareketle Klio elini çekti, Gerasimos'un bazı cümleleri onu rahatsız etmişti. Sonra yaptığından piş-

man oldu, gözlerine baktı. O kadar yalnız ve çaresiz bakıyordu ki var olan bütün azmi ile yanında olmaya karar verdi. Nasıl olsa bütün ilişkilerin başlangıcı ortası ve sonu vardır. Her ilişkinin bir akışı vardır onlarda yaşadıkları bu garip tecrübeden farklı bir deneyim kazanacaklardı. Uzun süre söyleyecek bir şeyleri kalmamış gibi yürümeye devam ettiler ikiside konuşmuyordu. Klio dönüp ısrarla baktı, ama o bakışlarındaki gizemi çözemedi. Adamın yüzü oldukça solgun ve bitkindi. Başını omuzuna dayayarak atmosferi ısıtmayı denedi. Üzüntüyü gözlerinin önünde görüyor, yakışıklı adamın söylediği büyük sözlerin dışında herşey normal ne duygusal bir an ne de şehvet dolu bir bakış göremiyordu.

Klio bunların üstüne kalbini bir kenara koyup yoluna devam etme kararı aldı. Nasıl olsa ailesini bulduğu zaman bu adamı belki de bir daha hiç görmeyecekti.

Yeni arkadaşını tanıştırdığı zaman babasının eskimiş yüzü geldi aklına. Ama artık hayatına kimsenin müdahale etmesine izin vermeyecekti.

— Gerasime sanırım doğru yoldayız, çok iyi ilerliyoruz. Klio'nun sesi içten geliyordu, bu ses tonu karşısındakine morak veriyordu.

Yaşadıkları trajediyi aydınlatan ışık Gerasimos'un kanla boyanmış saçlarını aytınlatmıştı. Bunu gören kadın birden yüzünü düşürdü. Bencilce mi davranıyordu? Özür dilemeyi düşündü ama yapamadı. Rahatlamaya çalıştı, kalbinde hissettiği kımıldama yüzünden boğulacak gibi oluyordu.

— Bana karşı dürüst olmanı istiyorum, dedi ve belinden sarıldı, rahatlamıştı artık, daha kolay nefes alabiliyordu.

Gerasimos hala çekingen, suskun ve daha çok düşünceliydi birden uzaklaşmaya başladı. Klio isteksizce takip etti, ters giden bir şeyler vardı, tek ortak noktaları bile yoktu. Bazen yalnızlık yanlış kararlar almaya itiyor insanları. Athina olsaydı selam bile vermezdi bu adama. Az kalsın gözden kayboluyordu Gerasimos, ama birden dönüp geriye doğru koşmaya başladı.

— Hoşgeldin, dedi alaycı bir ses tonuyla. Ne kadar da korkak diye düşündü.

— Seni tekrar görmek istedim, yalnız kalınca korktum.

Cevap vermedi, bu duygusal karmaşanın içinde hala ailesinin etkisi altında olduğunu farketti. Soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Sert, solgun mizaçlı, aziz oldukları her hallerinden belli olan bir kaç kişi önlerinden öylece geçip gitti. Çevreye saçtıkları soğukluk ölümü andırıyordu, belkide ilk defa ikiside bu kadar büyük korku ve ölümcül ürperme hissetmişti.

— Allah bize yardımcı olurda en kısa zamanda sevdiklerimize kavuşuruz, dişlerinin arasından mırıldandı Klio.

Yaşadıkları çileyi saatlere sığdıramıyorlardı, buna rağmen etrafın serinliğini, çiçeklerin kokusunu, manzaranın güzelliğini doyasıya yaşamaya çalışıyorlardı. Ataların bir sözü vardı "cennette bile tek başına zevk alamazsın".

Altın saçlarını uzun zaman karıştırdı, bakışları sonsuzluğa dalmıştı.

— Bekle, dedi birden, kulağını iyice açtı, gerçekten de rüzgar uzaklardan tüneldeki güzel müziğin sesini getiriyordu. Gerasimos'u kolundan çekti, beraber müziğin geldiği yöne doğru yürüdüler.

— Beni burada bırak, seninle gelemem. Benim burda kalıp arkadaşlarımı bulmam gerekiyor.

— Seni hiç bir yere bırakamam. Beraber Atina'ya gideceğiz sonra nereye gidersen git. Şimdi benimle geliyorsun.

Ne inatçı kadın, aynı annesine çekmiş. Yaptıkları ile seni kendine bağlıyor diye düşündü Gerasimos, yapacak başka bir şey olmadığı için sessizce peşinden gitti. Son defa dileğini yerine getiriyordu. Bu güzel yerde tek dostu temiz hava olacaktı.

Gerasimos yanıyordu, muhtemelen ateşi çıkmıştı. Evet ateşi otuz dokuz derecenin üzerindeydi, bu haliyle yorgun ve bitkin duruyordu. Yürümüyorlar adeta depar atıyorlardı, sessiz ama bir o kadarda heyecanlıydılar.

— Çok güzel gün, kahve içmek için ideal, dedi suskunluğu bozmak isteyen Klio.

— Haklısın dedi tek yoldaşı, sesi sakin çıkıyordu. Klio sanırım dayanamayacağım, ölmek istiyorum.

— Rica ederim bugün hüzünlü ve üzücü konulardan konuşmayalım. Lütfen yürümeye devam et.

Gözlerime inanamıyorum, tam olarak tünelin karşısında duruyoruz, dedi heyecenlı bir şekilde Klio ve kolundan çekti yorgun adamı.

Tünel çıkışı önünde binlerce insan yanlışlıkla girdikleri bu tünelden geri dönmek istiyorlardı. Ancak figürle-

ri belli olmayan, melekleri andıran varlıklar bu çabalarını engelemeye çalışıyorlardı. Panik söz konusuydu. Geri dönmek isteyenlerin aksine sürekli olarak tünelden yeni insanlar çıkıyordu. Engellerinden kurtulmaya çalışsalarda başarılı olamıyorlardı, her seferinde geri geliyorlardı. Heyecen ve korku bütün benliklerini ele geçirmişti.

Zaman kaybetme gibi şansları yoktu, bir an önce bir şeyler yapmaları gerekiyordu. Bugün yapmaya çalıştıklarını aslında dün yapmış olmaları gerekiyordu. Rahatça düşünebilmek için kalabalıktan uzaklaştılar. Ne yapacaklarını konuşmaya daldıkları zaman uzun botlu beyaz elbiseli iri yapılı bir adam yaklaştı yanlarına, pek arkadaş bir tavır sergileyeceğe benzemiyordu. Gerasimos biri tarafından kaldırılıp daha sonra da sırt üstü yere fırlattıldığını hissetti. Gözünü açtığında iste üstünde beyaz giyinimli meleğe benzeyen adam, bu durum bir iki defa tekrarlandı.

— Ne yaptığınızı sanıyorsunuz beyefendi? Arkadaşını o durumda görünce isyan etti Klio.

Ne yazık ki aynı muammeleye kendiside maruz kaldı. İlk başta ilgisini çeken bu güzel yerde neler oluyordu? Birkaç saatlik uykudan sonra bütün bedenleri acı içinde kıvranarak uyandılar. Bütün vücutlarında sanki iğneleniyormuş gibi bir hisse kapıldılar. Önceki günleri o kadar güzel geçirmişlerdi ki şimdi onlardan eser bile yoktu. Başlarının üstünde onları daha çok aydınlatan sert bir ışık ve yağmurdan her yere bulaşmış çamur vardı.

— Acaba hangi devirde yaşıyoruz Gerasime? Diye sordu.

Dönüp umursamazca baktı, sonra bilmediğini ifade etmek için omuzlarını salladı. Gerçektende bilmiyordu,

kafası o kadar karışıktı ki bulunduğu yerin bir kaç gün önceki temiz, dezenfekte yer olmadığını yeni yeni anlamıştı.

Klio yoksa koku alma yeteneğini mi kaybetmişti? Etrafta olgun meyve ve renk renk çiçeklerin kokusu hakimdi.

— Yaz ortasındayız galiba, diye mırıldandı.

Gerasimo ise zorlukla bulundukları yokuşu tırmanmaya çalışıyordu. Bulundukları bu yeni yer büyük binalarla doluydu, birkaç saat öncesine kadar bulundukları yerden çok farklıydı. Yükselen binalar güneşin önünü kapatıyordu, böylece güneşten mahrum kalan yeryüzü çok soğuktu. Güneş bugün herkese kızgındı, kimseyi ısıtmak istemiyordu.

Gerasimos etrafında gördüğü herşeyden rahatsız olarak sürekli alçak sesle Klio'nun kulağına fısıldıyordu.

— Burası beni korkutuyor, çok garip bir yer, insanlarla hayaletler bir arada dolaşıyorlar.

Baksana garip değil mi? Daha önce bulunduğumuz yeri tercih ederim, orada en azından ağrı ve sızımız yoktu. Burası tam bir tımarhaneyi andırıyor, ne işimiz var burada? Neden geldik?

— Biraz sabırlı ol canım. Tamam burası farklı olabilir ama gerçek hayatla daha çok ortak noktası var, eminim ki tanıdık birini göreceğiz.

Her yerde görünür görünmez insanlar, görünmez olduklarını el ele tutuşup aralardan geçtikleri için herkes farkedebilir. Çevredeki binalara izin almadan girip çıkıyorlar.

Kimseye hesap vermek zorunda hissetmiyorlar. Görünmez olmak güzel olsa gerek.

Bir ara kimliklerini bulmaları gerekiyordu. Bulundukları hangi şehirdi? Atina olmadığı kesindi. Klio'ya bir şeyler hatırlatıyordu bu yer ama dostuna hiç bir şey, kafasmda bir sis bulutu varmış gibi herşey karmaşıktı. Geçen günlere nazaran bugün daha güzel görünen, solgun yüzünün renk aldığı ve yanaklarının kızardığı belli olan Klio'nun elinden tutmuş yürümeye çalışıyordu genç adam. Bütün gördüğü değişiklikleri dile getirmek istiyordu ama kadının ciddi duruşu onu engelliyordu.

— Devam edebilecek misin Gerasime? Diye sordu Klio. Kendisi daha iyi durumda değildi ama genç adama karşı kendini veli gibi hissetmeye başlamıştı.

Cevap geçikmedi.

— Ne demek devam edebilecek miyim? diye sordu yorgunluktan bitkin olarak.

Eğilip yüzüne baktı, gözlerinde o ana kadar farketmediği bir mimikle karşılaştı. Daha önce dikkat etmemişti bu haline, yorgunluktan ve tükenmişlikten olabilir diye düşündü. Bulundukları bu yeni durum onu esir almış gözüküyordu ama genç adam bu durumdan kurtulmak için bütün gücü ile çabalıyordu.

Karşılarına çıkan büyük yoldan devam etme kararı aldılar. Ana cadde gibi duruyordu, belki de bu yolda tanıdık biriyle karşılaşabilirlerdi. Yol boyunca yüksek binalar sıralanıyordu. Bazı binaların bembeyaz, yatak dolu odaları gözüküyordu. Derin bir sessizlik hakimdi her yere, kimseden ses değil çıtırdı bile çıkmıyordu, bulundukları eski mekanı hatırlatıyordu burası.

İç güdülerinden olsa gerek beyaz odaların birinde durdular. Bu oda özellikle Klio'ya bir şeyler hatırlatıyordu.

Tavan arasındaki tahtaların arasına saklanmış, ışıklandırmanın arasında aşağıyı seyretmeye başladılar. Aşağıdaki yataklarda uzanmış hastalar vardı, her tarafları serum ve bir çok kablo ile kaplıydı. Kabloların ucunda renkli ekranlar sürekli bir şeyler gösteriyordu. Hastaların bedenleri bandajlar ve alçılarla sarılmıştı, eller ve ayakları hareketsiz duracak şekilde bağlanmıştı, kafaları ise aya çıkacak astronotlar gibi bandajlarla doluydu.

— Gerasime, doktorların ve hemşirelerin olmadığı bir hastanedeyiz, baksana aşağıda sadece yataklarına uzanmış hastalar var.

— Belkide ölmüşlerdir, lütfen çıkalım buradan dayanamıyorum. Havasızlık ve ışık onu rahatsız ediyordu.

Klio'nun gözleri ne kadar da güzeldi, ama o kadar korkaktı ki bunu hiç bir zaman söyleme cesaretini bulamayacaktı. Bu kadın daha önce tanıdığı kadınlara benzemiyordu. Buradan kurtulup kendine geldiği zaman mutlaka bu kadına olan ilgisini belli edecekti. O an aklına gece beraber olduğu arkadaşları geldi, ne olmuş olabilirdi onlara?

Sinsi düşüncelerine gömülmüştü Gerasimos, birden kadının masmavi gözlerinin anlamlı baktığını gördü, utandı, belkide kadın düşüncelerini okumuştu. Bir an için edindiği öz güveni o an yeniden kaybetti.

Odanın dışında çok gürültü vardı, insanlar bağırıyor, ağlıyor, iç çekiyordu. Koridora çıktılar, koridorun bir ucunda yüzünü pencereye çevirmiş sessizce ağlayan bir kadın gördüler. Kadının saçını toplama şekli Klio'ya bir

yerden tanıdık geldi, ama tam olarak çıkartamadı, belki eski bir hocası olabilirdi. Kadının acı çektiği her halinden belli oluyordu, yanma beyaz önlüklü bir adam yaklaştı, bu adam doktor olmalıydı. Kadını omuzlarından tutup odadan uzaklaştırmak istedi ancak başarılı olamadı, kadın o anda çığlık ve hıçkırıklara boğuldu.

— Haydi gel Athina bahçeye çıkıp biraz hava alalım, dedi doktor.

Kadın cevap vermedi, kendini plastik sandalyenin üzerine bıraktı ve göğsünü vurarak ağlamaya başladı.

— Odissea, kızım ölürse ben dayanamam, çıldırırım. Ne olur halime acı, kızımızı kurtar.

Adam umutsuzca karısının yüzüne baktı, bir şey söyleyemiyordu. Kaç gündür kızları öylece yatıyordu, hiç bir umut vermemişti.

Klio ağlayan ve kendini paralayan kadına bakıyordu. Masmavi gözleri solmuştu, yüzünde kırışıklıklar oluşmuştu, ağzı titriyordu, Athina çöküyordu. Panikle onu başka bir odaya taşıyorlar. Odanın önünde hala üç kişi duruyordu. Kalan kişiler sadece üzgün değil aynı zamanda kızgındılar. Aralarındaki kadın ağlamıyor, sürekli ve sinirli bir şekilde söyleniyordu. Bazı kötü niyetli insanların oğlunu etkileyip serseriliğe ittiklerinden yakınıyor ve oğlunun şimdi bu durumda olmasının nedeni olarak onları görüyordu. Yanındaki adam onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama bu konuda pek te başarılı olduğu söylenemezdi.

Gerasimos bu insanlara bakıyordu ama kendinde değildi. Küçüklüğünden bu yana kadınların yakınmaların-

da rahatsız olurdu. Yüzlerinde acı olup olmadığını anlamaya çalıştı ama duyguları belirgin değildi.

Çevresinde olup bitenlerden irkilmişti, birden korku ile ayrılmaz bir parçası haline gelen Klio'yu aradı. İkinci kata inip oradaki manzarayı takip eden Klio'yu buldu.

— Bekle biraz bu kadın bana bir yerden tanıdık geliyor, sanki daha önce karşılaştım ben, ama yanındaki adam bir şey ifade etmiyordu.

— Klio neden buraya takıldık, cennet gibi mekanda daha iyi değilmiydik. Burada ne işimiz var? Çevremizde olan olayları anlayamıyorum. Ne olur gidelim buradan.

Yorgunluktan renksiz konuşuyordu. Yeniden caddeye çıktılar, sessizce yürüyorlardı, ikiside düşüncelere dalmıştı. Önde Klio yürüyordu, Gerasimos onu arkadan takip etmeye çalışıyordu ama aralarında git gide büyüyen bir mesafenin girdiğini farkediyordu. Birden soğuk bir kararlılık uyandı içinde.

— Tamam Atina'da ayrılacağız. Sana daha fazla yük olmayacağım, şu anda sadece arkadaşlığına ihtiyacım var. Kendimi çok yalnız hissediyorum tatlım.

Söylemek istediği daha çok şey vardı ama kadının soğuk gülümsemesi engel olmuştu duygularını anlatmaya. Büyük yol ayrımına geldikleri zaman öylece durmaya başladılar. Ne kadar süre böyle kalıp koşuşturan insanlara baktıklarını fark etmediler, sadece durdular. Dış görünüş olarak sakin görünüyorlardı ancak içlerinde fırtınalar kopuyordu.

— Neyse köşeden dönelim, dedi Klio.

Daracık bir sokakta buldular kendilerini. Sokak küçük dükanlarla doluydu, iki tane de kitapçısı vardı, anti-

kacıları ve birkaç tane kafesi bu kafelerde yaş ortalaması genç olan insanlar oturuyordu. Hepsi tembel ve umutsuz görünüyordu, dönüp bakmadılar bile.

— Gerasime, bu insanlar hoşuma gitmiyor. Düşün ne kadar zamandır karşılaşmıyoruz ve bizi gördüklerinde selam bile vermiyorlar. Acaba görünmez mi olduk?

— Hangi insanlardan hoşlanıyorsun peki? Diye sordu sessizce, duyulmak istemiyordu. Sen tünelin diğer tarafındaki insanlardan da hoşlanmamıştm. Sosyal davranamıyorsun galiba? Ben ne yalan söyleyeyim burası hoşuma gitti, o yüzden de burada kalacağım, sen eğer kendini rahat hissetmiyorsan buradan gitmekte özgürsün.

Genç adam kendinden çok emindi. Klio Gerasimos'un aldığı bu kararla korktu, yola yalnız başına nasıl devam edeceğini düşündü, buna hazır hissetmiyordu kendisini. Bu seferlik onun istediğini yapmaya karar verdi. Herşeyi tartıp ondan sonra doğru kararı alması gerektiğini biliyordu.

Bulundukları yer çok gürültülüydü. Her yerden kahkahalar, bağrışmalar, küfürler yükseliyordu. Kafelerde oturan gençlerin kimi kahve içiyor kimisi ise alkolde sınır tanımıyordu. Bu duruma iki gençte alışık değildi. Çekindiler bir duvarın dibinden etraflarını seyrederek yürümeye devam ettiler.

O anda karşılarına iki yavrusu ile birlikte günün yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışan gri bir kedi gördüler. Klio evdeki kendi kedisini hatırladı ama evinin nerede olduğu hakkında hiç bir fikri yoktu.

Gerasimos'u yavaş yavaş başka bir sokağa götürdü. Burası diğer sokağın aksine daha sakindi. Bulunan tek kahvehanede birkaç amca oturup sohbet ediyorlardı. Bu sokakta çok insan olmasına rağmen her yer sakin ve sessizdi. Güzel bir tütsü kokusu hakimdi, insanların simaları ise umutsuz ve bitkin duruyordu.

— Allah aşkına Klio neden getirdin beni buraya? Korktuğum için sormuyorum sadece merak ediyorum, ben burada boğuluyorum üstelik bir şeyler alacak paramız da yok. Denize doğru devam edelim.

Söylediklerini umursamadı bile, tedirgin oldukları her hallerinden belli olan iki kadının yanına yaklaştı, belki onlarla konuşup bir şeyler öğrenebilecekti. Maalesef, ne kadar yanlarından geçip konuşmaya çalıştıysa da kadınlar tepki vermedi, selamına bile karşılık vermediler. Kendi sorunlarından başka bir konuyla ilgilenmedikleri apaçık ortadaydı.

Gerasimos'un sürekli söylenmesi canını sıkmaya başlamıştı. Sabahtan kendine ne olursa olsun ne söylerse söylesin sinirlenmeyeceği konusunda söz vermişti. Gücünü daha zor zamanlar için saklamalıydı.

— Sevdiğimiz insanlar nerede Gerasime? Bizi buradan kurtarmak için neden bir şeyler yapmıyorlar.

Cevap alamadı Klio, devam etti.

— Yaşadığım bu acımasız koşullar yok olsaydı çok acıdan kurtulmuş olacaktık. O zamanda hayatımıza kaldığımız yerden devam edebilecektik.

Karanlık bastırmıştı, yeşil ovalarda geçirdikleri günler boyunca bunu unutmuşlardı, tünelin diğer tarafında hiç

gece olmuyordu sürekli etraf aydınlıktı. Klio karanlıktan korkuyordu, yalnız kalmaktan korkuyordu bundan istifade ederek umutsuzca Gerasimos'u aramaya başladı. Ama aramaları sonuç vermedi, sanki yer yarıldı ve içine girdi. Bütün gece dolandı durdu. Sinirleri iyice bozulmuştu dayanamıyordu, bağırmak, haykırmak istiyordu.

— Gelecek bana ne gibi sürprizler hazırlıyor?

Sesini kim duyup cevap verecekti. Gelecek belirsizdi. Bütün bedeni ağrılar içinde kıvranıyordu, başı çatlamak üzereydi, hastahaneye doğru gitmeyi düşündü, belki orada arkadaşı ile de karşılaşabilecekti. Sabah olmadan anlamıştı ki Gerasimos'a iyice aşık olmuştu. Onu özlüyordu, mutlaka bulması gerekiyordu. Bulduğu zamanda kendini aşıp büyük aşkını itiraf edecekti.

Bu macera sadece bedenini yormamıştı aynı zamanda karakterinide değiştirmişti. Bunu sevdiği adama kavuşmak için duyduğu heyecandan anlıyordu. Zaman ilerliyordu, hastaneye girer girmez sessiz odaya doğru yürümeye başladı, baş ağrısı ile başka nereye girebilirdi ki? Kapının girişinde yeniden saçlarını at kuyruğu yapmış olan kadını gördü, yere kapaklanmak üzereydi. Koşup yardım etmek istedi ama kadın o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki, onu görmüyordu. O zaman tavan arasına saklanmayı düşündü, Höylece hemşireler onu oradan uzaklaştırmayacaktı. Her zaman insanlara karşı ölçülü davranmaya çalışırdı.

Saklandığı yerde tek başına olmadığını farletti, arkadaşıda yanındaydı. Kalbi yeniden eski ritmine kavuştu, artık yalnız değildi. At kuyruklu kadın hala isyen etmeye devam ediyordu, şimdi galiba tanrıya sitem ediyor. Göz yaşları ve hıçkırıkların arasında şöyle diyordu.

— Bu ne kötülüktür, neden bizi buldu hiç beklemediğimiz bir anda. Allahım sende o ara çok mu meşguldün de buna izin verdin?

— Athina iyi misin? Söylediklerini kulakların duysun. Diye kızdı Bay Odissea bir yandan da alnını silmeye çalışıyordu.

Beyaz önlüklü adam durumu daha iyi kontrol ediyor gibi duruyordu. Kızının ruhunda olup bitenleri biliyordu sanki. İçeri girip kızına sarılıp güç vermek istiyordu ama yapamıyordu, içeri girmek yasaktı. Dağılmış olan Athina hemşirenin yardımı ile kızının yatağından uzaklaşıyordu, kendi dünyasında kaybolmuştu.

Arkasından kocası çıktı, yüzü çökmüştü, halsizdi. Bunca sene insanların yakınları için kapıldıkları endişeleri düşündü. O bu durumları her zaman soğuk kanlılıkla bazende sert tepki vererek karşılardı çoğu zamanda umursamazdı.

— Allahım ben bunca sene ne büyük hata yapmışım meğer. Hayatımı gereksiz şeyler için harcamışım ve şimdi Allah bunun intikamını alıyor.

Gerçek sevgi her zaman ve her koşulda var olmayı bilir. Kendi yüzü ile karşılaştığından emin değildi. Ağlamaktan şişen mavi gözleri gördüğü zaman emin oldu, hareket edemedi olduğu yerde kaldı. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Geç te olsa Meryem Ana'ya söz verdi, kızı ayağa kalkar kalmaz değişecekti.

— Allahım bize yardım et diye mırıldandı Athina ve hastahanenin kapısından çıktı.

Kocası sessizce takip etti kadını. Adam yeniden odaya girmek istiyordu. Kızının elini tutmak ona güç ve cesaret

vermek istiyordu, bulunduğu bu durumdan çekip kurtarmak geri getirmek istiyordu. Bu zamana kadar iyi bir doktor olmasmdan dolayı gururlanıyordu ama bu durumda elinden bir şey gelmiyordu.

— Odissea biz bu hale nasıl geldik? Diye sordu Athina ve bu şekilde içindeki hüznü ve yorgunluğu ifade etti.

— Birkaç gün geçmesine rağmen çökmüş gözüküyor diye düşündü. Bu macera onu iyice yordu diye düşündü.

Kızları Allahtan hala nefas alıyordu, o anda dünürlerinin acısını hatırladı, gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bu insanlar biricik oğulları Stefan'ı kaybetmişlerdi.

Telefonun çalması Odissea'yı bu düşüncelerden bir an olsun çıkartmıştı. İki kelime ile cevap verdi daha fazla konuşmadı.

— Tamam seni bekliyoruz. Alexi geliyor akşama doğru burada olacak, dedi ama kimseden tepki görmedi.

Beklemek adeta cehennem azabı, ama en yakın zamanda Klio'nun haberlerini alacaklardı. Birazdan beyin cerrahı gelip durum hakkında bilgi verecekti.

Terden ıslanmış elleri önlüğünün cebinde, koridorun ortasında duruyordu Bay Odissea. Üzüntüsünü artık saklayamıyordu, bitkin düşmüştü dayanamıyordu. Athina sessizce onu izliyor, üzüntüden onu farketmiyor bile olabilirdi. Kendini nirvana da hissediyordu, güncel hayatla bir ilişkisi yokmuş gibiydi, yaşadığı bu son günleri tarif edemiyordu. Kontrolünü her anlamda kaybetmişti.

Çantasından Midilli de kendisine hediye edilen ve mucizevi olduğuna inandığı bir Meryem Ana ikonası çı-

kardı. Uzun süre bakıp dua etti. O kadar yüksek sesle dua ediyordu ki bütün kat sesini duyuyordu.

O gün Ağustos ayının belkide en garip günüydü. Güneş tam anlamıyla ısıtmıyor serin bir esinti bırakıyordu. Yaz aylarında bu tür havaya alışık değillerdi.

O an anne Alexi'yi düşündü. İçinde üzüntü ve pişmanlık duyguları belirdi. O da evladıydı ve bunu bir hafta sonra hatırlamıştı. Şu anda ne kalbinde ne aklında biricik kızının dışında hiç bir şeye yer yoktu.

AYRILIK

Klio'nun kullaklarında sürekli aynı inleme yankılanıyordu. Yanındaki adama doğru gitmek istedi. Her seferinde onu cesaretlendirmek, sağduyu aşılamak, kendine getirmek zor geliyordu, buna layık bir insan olduğundan da artık pek emin değildi. Sürekli güçlü görünmek ve destek vermek yormuştu kadını.

— Klio sanırım artık seninle gelemeyeceğim, dayanamıyorum, sanki birileri bütün vücudumu deliyor, her yerim ağrıyor, nefes alamıyorum. Sana iyi şanslar dilerim, tanıştığımız için çok memnunum. Atina da arkadaşlık yapardık belki ama üzgünüm buraya kadar.

Klio sessizce dinliyordu, gözleri ile yukarıdan aşağıya doğru sürekli süzüyordu genci. Tek bir söz bile çıkmıyordu ağzından, bir süre sonra bu sessizlik kullaklarında uğultu haline gelmişti. Aynası yoktu ama yüzündeki ifadeden emindi. Gerasimos'un aldığı karar çok ciddiydi. Belki kendisi için de daha hayırlısı olurdu, böylece bir an için kalp atışlarını hesaba katmadan bunları düşünebildi.

— Ben..... diye mırıldanmaya çalıştı ama söyleyecek ne bir söz ne bir özür bulabiliyordu. Tek yapmak istediği şey oradan bir an önce kaçmaktı.

— Neler oluyor Gerasime şimdiye kadar her şey yolundaydı. Şimdi yeniden gece ile gündüzün olduğu yere geri döndük, birazdan iyi ile kötüyü ayırt edebileceğiz ve en önemlisi birazdan çevremizdekilerle iletişim sağlayabileceğiz. Senin gitmene gerek yok anlamıyor musun?

— Lütfen biraz sabırlı ol, her şey yoluna girecek bir tanem.

Kulaklarını inlemenin olduğu yöne doğru çevirdi, etrafına dikkatlice baktı, arkadaşını aradı ama Gerasimos'u hiç bir yerde göremedi. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Güneş ışığı yatakların üzerine düşüyor ve onları gereksiz derecede çok ısıtıyordu. Nihayet kapı açıldı, içeriye ellerinde tansyon aleti olan üç kişi arkalarında ise önlüklü dörtüncü biri girdi. Yanında bir ekg cihazı taşıyordu. Odada özellikle ikinci yatakta büyük panik söz konusuydu. Klio etrafını büyük bir sakinlikle izlemeye devam ediyordu. Arkadaşına destek olmak için insan üstü çaba harcadığını düşündü ama sonunda başarılı olamamıştı. İlk gördüğü zaman yanında olan kadınları hatırladı, belki onlara layıktı benim için uygun olmayabilirdi diye düşündü. Böyle düşünmek onu rahatlatıyordu. Yalnızlığı onun için tek arkadaştı bundan sonra.

Doktorlar pencerenin yanında yatan hastayı kendine getirmek için uzun süre çaba harcadılar ancak ter içinde kalmalarına rağmen başarılı olamadılar. Kader herkese farklı şekilde oyunlar oynuyor. Serumları elinde kalmış, öylece kalakalmıştı. Yatakla arasında iki metre olmasına rağmen ekgnin gösterdiği düz çizgi bütün soruların cevaplarını veriyordu. Deneyim yeniden konuşmaya başlamıştı.

Çarşafla genç adamın yüzünü örttü, yorgun doktorlarla birlikte odadan ayrıldı. Klio heyecanla olup bitenleri izliyordu, doktorların hareketleri sessizlikleri onu endişelendiriyor, artık arkadaşına bir şeyler olduğundan emindi. Gözleri ile odanın etrafında bir daire çizdi. Havasızlık hissetmeye başladı, derin bir nefes aldı ve yerine iyice kuruldu. Bulunduğu bu yerden Gerasimos'un yatağını iyice kontrol edebilecekti.

O anda annesinin yıldırım aşkını duyacağı zaman vereceği tepkiyi düşündü. En iyisi kardeşi Alexi'ye anlatmaktı o daha anlayışlıydı. Ama nereye kalbolmuştu herkes? Hayata bu kadar gün uzak kalması onu endişelendiriyordu. İçindeki yalnızlık o kadar kuvvetli ki adeta boğulmasına neden oluyordu.

Sevgili arkadaşının vücudundan sadece bir kaç santim uzakta duruyordu. İnleme duymuyordu artık, yaklaşmaya çekiniyordu, yukardan öylesine bakmakla yetiniyordu. Kendisine sürekli arkadaşını araması gerektiğini tekrarlıyordu.

Güneş ışınları rahatsız etmişti, keşke yanında güneş gözlükleri olsa, şimdi en çok ihtiyacı olan şey buydu ama bulunduğu durum için fazla lüks bir gereksinimdi.

Klio kapının çıkışına doğru kulak kabarttı. Girmiyordu ama sadece sesleri duyabiliyordu. Birden kapı açıldı ve odanın dışında bulunan herkes içeri girdi. Kavga etmiyor birkaç saat önce yaptıkları gibi küfürleşmiyorlardı sadece bağırıyorlardı. Aralarında yaşı büyük olan kadın annesi olabilir diye düşündü Klio, ters ters bakıyordu ona, kendi annesi ile uzaktan yakından alakası yoktu.

Krize girmenin zamanı değildi. Üç kuvvetli adam odaya dalıp Gerasimos'un cansız bedenini taşımaya baş-

ladılar. Annesi oğlunun cansız bedenine sarılmış feryat ediyordu, manzara acı, pişmanlık ve hüzün doluydu. Bu görüntüyü hiç bir zaman aklından çıkarmayacaktı Klio.

Oda kapısının dışında bekleyen Athina, Gerasimos'un çıkarıldığını görünce yüksek sesle:

— Zavallı çocuk, hayatında seni sevdiler mi? İhtiyacın olan sevgiyi alabildin mi?

Uykusuz kalanlar için gün yorucu ve sonsuzdur, saatler zordur, huzur ulaşılması zor bir hayal, ancak Gerasimos'un gidişi bir gerçekti.

Elleri ile ağzını kapattı, içindeki kederi ve hüznü bastırmak istiyordu. Haykırırsa her yeri aytınlatan güneş ışınlarının yok olacağından korktu.

Bayan Athina yoğun bakımın dışında pencere kenarında oturuyordu. At kuyruklu saçları bozulmuştu, giysileri buruşmuştu ama asıl buruşan yüzüydü. Alexi neredeyse annesini tanımayacaktı. Sarıldığı zaman iyice korktu, bir avuç kemiğe sarılmıştı. Hemen bir fırsat bulup annesini buradan çıkarıp en azından aşağıya indirmeliydi, yoksa böyle devam ederse onu kaybedeceklerdi.

Klio korkarak ama bir o kadar da umutsuzca yatağına geri dönmeye karar vermişti. Verdiği karar zor ve acıtıcıydı. Özgürlüğe alışmıştı, tüneli geçtikten sonraki hayatı tercih ediyordu ancak hissettiği acı ve sürekli gördüğü beyaz önlüklü doktorlar onu tersini yapmak için ikna ediyorlardı sanki.

Diğer kıyıya geçmekle, acının ve sevincin var olduğu hayatta kalmak arasındaki kararsızlığı, gündüzle gecenin, acı ile baskının bulunduğu ikinci seçenekte yoğun-

laşıyordu. Belki de onu karşıda bekleyen biri olsa bu fikri değişirdi ama karşıda herkes ona o kadar yabancı geliyordu ki, hatta nişanlısı bile onu terk etmişti. Stefan'ın bu tepkisi canını çok yakmıştı. Ona güvenmişti hayatını ona göre düzenlemişti, beraber hayaller kurmuşlardı. Stefan'ın ısrarı ile bu yolculuğa çıkmışlardı, Odissea'nın itirazlarına rağmen. Yolculuğu ertelemek için olmadık bahaneler bulmuştu ama engel olamamıştı.

Belki tekrar karşılaşınca Stefan'a neden terk ettiğini sorabilecek ve bir açıklama alabilecekti. Bedenindeki ağrılar çoğaldıkça Klio dayanamıyor isyan etmek istiyordu.

— Gerasimos'u nereye götürdüler? Arkadaşını aramaya karar verdi ve yeniden yatağından uzaklaştı. Boşver sonra dönerim şimdi arkadaşımı aramalıyım.

Gözleri ile bütün odalara baktı nerdeyse ama hiç bir yerde bulamadı, bahçeye çıktı oradan da şehrin tanımadığı sokaklarına. Gerasimos'un kaybolması onu derinden sarsmıştı kendine gelmeye çalıştı. Gece olmuştu, bütün vücudu ağrıyordu. Gerçek bir aşka ihtiyacı vardı, koşulsuz şartsız özgür bir aşk, kimsenin ve özellikle de tıpın müdahale edemeyeceği bir aşk arıyordu.

Düşüncelerini söylemekten hiç bir zaman çekinmezdi, ama bu düşünceleri babasının etkisi altında oluşmuşlardı. Şimdi artık baş kaldırmasının zamanı gelmişti. Bu fazla konuşmayan, güzek gözlü genç geleceğe dair fazla umut vermese de Klio ruhunu onunmuş gibi hissetmişti.

Aşk güçlüdür ama bir kristal kadar da narindir, en ufak bir darbede paramparça olabilir. Kırılan hiç bir şey de yeniden eski halini alamaz. Her şey çok farklı olacak.

Karşı kıyıdan gitmek için acele etmeliydi, belki kaderi ile savaşamazdı ya da bu savaşı kazanamazdı ama en azından bunu başarabilmek için içinde çok güçlü bir istek vardı.

Şehrin sokaklarında gidip geliyordu. Her yerde arkadaşını arıyordu ama ondan tek bir iz bile bulamıyordu. Zaman geçtikçe umutsuzluğu artıyordu, bütün vücudunu bir ürperme sarıyordu.

Hemen arkadaş olduklarını söyleyemezdi ama o bunu yapabilmek adına elini uzatmıştı. Şimdi ne olmuştu peki? Hiç bir şey söylemeden, veda bile etmeden yok olmuştu. Bütün gece arayarak yorgun düştü. Umudu tükenmişti, sadece gece kuşlarmdan umutluydu sabah saatlerine kader pervasızca dolaştı.

Yorgun olarak giden aya baktı, sanki sakladığı bir şeyler olduğunu sezdi Klio. Ruhunun boşluğuna yatağa dönerek son vermesi gerektiğini tekrarlıyordu kendisine. Orada onu sevenlerin beklediğine inandırmaya çalışıyordu kendisini, öğütler veriyordu.

Kimse ile artık bir şeyler paylaşamayacaktı, doğaya veda edip kendi yalnızlığına gömülecekti. Ruhunu çevreye açmak için acele etmişti. Etraftakiler bundan yararlanmış ve şimdi onu kontrol edemeyeceği hasarlerla tek başına bırakmışlardı.

Acıya doğmaya başlamıştı. Gerasimos'un terk etmesinden sonra yaşadığı hayal kırıklılığı sonrasında, öncesinde yakmlaşmadan çekinen birinden belki daha sonra bunun tersini yapsada fazla bir şeyler beklememesi gerektiğini anlamıştı. Ne yapıp edip içinden bu adama ait her şeyi söküp atmalıydı.

O kadar kısa zamanda nasıl etkilemiş olabilirdi ki hayatını? Sadece üzüntü ve utanç ile dolmuştu ruhu, sevinçlerini başkaları ile paylaşıp sadece üzüntülerini kendisine sakladığı için Klio üzüntüsünü içinde yaşama kararı aldı. Hastanenin bahçesine girdiği zaman kalbi paramparçaydı. Geri dönüşün kolay olmayacağını, acı dolu olacağını biliyordu. Buna rağmen karşı kıyıya gitmenin de zamanı değildi. Gerasimos'un yokluğu da ona acı veriyordu.

— Tanrım neden bu kadar acı çekiyorum? Bunlardan beni korumak senin elindeydi. Neden Allahım Gerasimos gitti? Bunu yaparken hiç mi düşünmedin?

Canı yanıyordu, ruhu kanıyordu. Klio Arhontaki nasıl bu duruma düşmüştü? Her zaman dine saygısı olan bu kız şimdi Tanrıya isyan ediyor hatta küfür ediyordu. Meryem Anaya o kadar hizmet ettikten sonra aldığı karşılık neydi, sadece acı.

— Belki de Meryem Ana insafın bu aralar herkese yetmiyor. Şimdi en azından geri dönmeme, keder ve mutsuzluğumla yaşamama yardım edebilir misin?

Ruhu çırpınıyordu hayatının bu dönemini yaşamamış olmayı tercih ediyordu. Stefan ile çıktığı bu garip yolculuktan pişman olmuştu, onun dışında Gerasimos ile geçirdiği kısa ama anlamlı zamanı da yaşamamayı diledi. Şimdi tek başına kalmıştı, yanında sadece unutmak istediği, hatırlamaktan bile korktuğu anıları vardı.

Yürürken duraksadı, siyah bir cenaze aracının geçmesi için izin verdi. Onun peşinde üç tane daha siyah araç vardı. Araçlar geçerken bir ürperme ve irkilme sardı yorgun bedenini. Sakin olması gerekiyordu. Korku ve

endişenin duygularını bastırmasına izin vermemeliydi. Geleceğin neler getirebileceğini kimse bilmiyordu. Sakin olmak şimdi yapabileceği en mantıklı davranış olacaktı.

Arabalar geçerken içinde yoğun bakımın dışında karşılaştığı bütün insanları gördü. Bu sefer insanlar ona tanıdık geldi. Şimdi karşılaştığında kavga etmeyi bırakmışlardı, yüzlerinde çektikleri acı belli oluyordu. Kimin arkasından ağlıyorlar? Düşüncesini tamamlayamadı, güçlü bir fırtına koptu. Gök gürültüleri ve şimşekler sessizliği dağıtmıştı, yağan sert yağmur ise önüne geleni sürüklüyordu. Birden güçlü bir şimşek etrafı aytınlattı. Cenaze aracını kullanan şöför birden duraksadı sanki, biri önünü kesmiş gibi hissetti ancak karşısında kimseler yoktu. Neden böyle bir hareket yaptığına kendi de şaşırdı.

Sadece Klio Gerasimos'un giderken gülümseyerek veda ettiğini gördü. Karşı kıyıya geçtiği için mutlu ve huzurluydu, kararlı ama bir o kadar da özgürdü.

Hayatını yanına alıp uzaklaşıyordu Gerasimos, bu duruma dayanamıyordu bağırmak isyan etmek istiyordu.

— Ne oldu hayatım? Neden böyle oldu? Atina'ya gitmek için verdiğin sözlere ne oldu?

Ölümün ne olduğunu bilmemek ve bu duruma karşı olan cahillik insanları dayanılmaz acılara itiyordu. Bu durum Klio için geçerli değildi, o bizzat kendi karşı kıyıda bulunmuş, oradaki ortamı yakından görmüştü. Tepki vermesi doğru değildi, bilen biri olarak daha bilinçli hareket etmesi gerekiyordu.

Bayan Athina dayanamıyordu, koşup kızını kucağına alıp o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse sıkmaktan boğacaktı.

— Kliula ne zaman açacaksın gözlerini? Hayat seni bekliyor, onu nasıl yaşamak istediğine kendin karar vereceksin, kimse sana karışmayacak. Ama hepimiz burada senin geri dönmeni bekliyoruz, seni alıp Atina'ya gideceğiz.

Kucağında sıkıyor, alnını öpüyordu, aynı zamanda kulağına şimdiye kadar anne kız olarak paylaşamadıkları sırları söylemeye çalışıyordu. Bazen de kıpkırmızı gözler ve dağınık saçlarla geri dönmesi için isyan ediyordu.

— Anne, sakin ol lütfen dedi tatlı bir ses tonu ile. Klio artık çevresi ile iletişim kurabiliyordu.

Kardeşine soğuk daha doğrusu ilk defa görüyormuş gibi bir bakış attı, Alexi bunun nedenini anlayamadı ya da fark etmedi.

Gözyaşları akmaya başladı gözlerinden yardım istercesine akıyorlardı.

Annenin çığlıkları bütün katta duyuluyordu. Çevredekiler onu sakinleştirmeye çalıştılar ama başarılı olamadılar, sadece güçlü bir gök gürültüsü onu bir an için duraksattı. Her şeyin yolunda olduğunu görünce de yeniden en baştan başladı haykırmaya.

GERİ DÖNÜŞ

Garip yataklı odanın tam ortasında durdu. Klio başka bir boyuta geçmişti, ciğerlerini doldurabileceği kadar oksijenle doldurmaya çalıştı. Bir garip şehvet hissetti ne yapmalıydı? Her şeyi arakasında bırakıp geri mi dönmeliydi, yoksa bir hayli zaman geçirdiği ve nasıl olduğunu öğrendiği tünele mi gitmeliydi? Karar vermek için geç kalmıyordu. İki hayatın da tam ortasında nasıl olduğunu biliyordu. Her şeye rağmen mutluydu, hayatında ilk defa kimsenin tesiri altında kalmadan, ne ailesinin ne de arkadaşlarının söylediklerine kulak asmadan karar verebilecekti.

Uzun süre öylesine durdu. Yatağa geri dönse daha sonra olacakları biliyordu, fazla hayal kurulacak bir şey yoktu. Diğer taraftan yalnızlık hiç güzel bir duygu değildi. Karşı tarafta cennette olmasına rağmen az bir süre için yaşadığı bu yalnızlık dayanılacak gibi değildi. Cennette bile tek başına yaşanamayacağını anlamıştı. Klio kısa zamanda sevdiği insanların reddetmesini ve hayatının iki erkeğinin terk etmesi duygusunu yaşamıştı.

Atina karmaşıktı ama karşı tarafta durumlar farklı mıydı? Ailesi olmadan yaşayabilir miydi?

Belki karşı kıyıda biraz daha fazla zaman geçirseydi aklındaki bütün soru işaretlerinden kurtulabilecekti. Her yerde ve her zaman programlı olmak en iyisidir.

Gerasimos ile tanıştığı ilk zamanlarda Atina'da da arkadaşlık etmek istediğini söylüyordu, daha iyi düşünmüş olmalı ki bir Ağustos sabahı hesap vermeden hayatından kayıp gitmişti. Ölüm herkesin sadece kendisini ilgilendiren bir konuydu, herkes bu konuda tek başına karar vermekte özgürdü. Klio boş yatağı görünce dayanamadı, hemen koşmaya başladı, cenaze arabasının arkasından gitmeye karar verdi. Hayatında belki de ilk defa bu kadar rahat davranabiliyordu, yolda hiç bir şeye dikkat etmeden yürüyebilecek hatta uçabilecekti. Yol ışıklarını dikkate almadan, kırmızı mı yeşil mi umursamadan yürümeye başladı, yoldaki kalabalık sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Gerasimos mutlu ayrılıyordu, etrafındaki insanların ağladığını duyuyor ancak bunlara anlam veremiyordu. Belki de nereye gittiğini ve nasıl gittiğini bilmedikleri içindir. O da kimlerle ve nasıl karşılaşacağını bilemiyordu, bekleyen var mıydı onu? Herşeyden hafiflemiş adeta uçarak cenaze arabasından çıktı ve tünelin yolunu yeniden buldu. Önünden geçen cenaze arabasını öylesine bıraktı dikkate bile almadı, arkasından gelen arabalarda kimlerin olduğuyla ilgilenmedi bile. O kadar rahatlamıştı ki birden aklına arkadaşı Klio geldi. Kendisinden utandı, yeni tanığı ve sevdiği bir kıza yerine getiremeyeceği sözler vermişti, sonrasında ise bir şey söylemeden ortalıktan yok olmuştu. Geri dönüp onu bulmak, yaptığı şeyden pişman olduğunu, onu affetmesini istemek zorunda hissetti kendisini. Tünelin başına gelmişti, birden

girmeye tereddüt etti, yaşadığı acıyı, hüsranı ve bütün karmaşık duyguların arasında kısa süreli flört bambaşka bir deneyimdi, ama sonuçta platonik bir aşktı.

Klio, Gerasimos'un gözünün önünden kaybolması ile büyük bir hayal kırıklılığı yaşadı. İki büyük ama bir o kadar da şansız aşk yaşamıştı ve ikisi de mezar taşlarının altına saklanmışlardı hemde sonsuza kadar.

— Hoşçakal aşkım, eminim ki bundan sonra bir gün mutlaka yeniden görüşeceğiz.

Beklemesi için rica etmedi, bunun mümkün olamayacağını biliyordu, kararını çoktan almıştı hayatta kalıp binbir türlü canavarla başa çıkmayı hedeflemişti. Gerasimos hala ona bakıp gülümsüyordu, başı ile gelmesi için ısrar ediyordu. Ancak mavi gözlü kadın artık onu göremiyor çünkü farklı dünyalarda yaşıyorlardı.

Tünelin önündeki kalabalık adeta girmesi için genç adamı itiyordu. Genç adam ise bir an için geri kalıp devam etme konusunda tereddüt yaşadı.

Aklına sevdiği insalar geldi, o anda tünelin ucunda iki kız arkadaşı belirdi. Gelmesi için el sallamaya başladılar, onu bekledikleri her hallerinden belli oluyordu. Gerasimos birden çok rahatlamış olduğunu, aklını kurcalayan her şeyden kurtulduğunu fark etti.

— Hoşçakal Klio, sana bundan sonra bir melek gibi eşlik edeceğim. Bu sözü tutacağından emindi.

Artık oksijene ihtiyacı yoktu, kararlıydı, yeni hayatına doğru yol alırken yemyeşil ovalar ona eskisi gibi can sıkıcı gelmemişti rahat ve huzurluydu. Hayat denilen sayfa onun için artık kapanmıştı. Yepyeni bir sayfa açıyordu.

Klio son ana kadar onu yalnız bırakmamıştı. Son günlerinde şevkat ve sabırla yanında kalmıştı, yaşadığı garip ortamı güzelleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Klio hayatından gelip geçen iki adamla gizli bir anlaşma yapmaya çalışıyordu. Tam anlamı ile anlaşmaya varamıyordu, eksik olan bir şey vardı o zaman hayati kararı aldı. Bir insanla arana büyük mesafeler girdiği zaman onunla olan bağında kopuyordu.

Hayata tam anlamıyla dönmeden kendi adına önemli bir karara varmıştı, ne olursa olsun hangi koşul altında karşılasırsa karşılassın tek bir şeyden emindi, artık eskisinden daha fazla yalnızdı. Yaşadığı bu tecrübe ona tek şey öğretmişti, hayatta hiç bir şeyi tam anlamıyla paylaşamazsın. Yaşadığı deneyimleri sadece içinde kendisine saklayabilirdi. Ruhunu hiç bir yere dayayamayacaktı sadece kendi yalnızlığında kilitleyebilirdi.

Bayan Athina bütün geceyi kızının baş ucunda geçirdi, gece bitmek bilmiyordu her yer sessizdi, bunu bozan tek şey sırt üstü yatanların çıkardığı horlama sesiydi. Horlayan kız günlerce acı çeken ve yanında kimse olmayan bir kızdı. Kaza geçirmişti, rüyasında acaba annesini mi görüyordu? Diye düşündü hoca, sonrada yanında uzanan kızına baktı.

Sabahın ilk ışınları cam aralığından odaya girip yatağında uzanmış olan Klio'nun yüzünü aydınlattı. Kadının bütün bedeni titriyordu, kızının rahatlığından istifade eden anne beş dakika uyumaya çalışmıştı ancak kızının bu halini görünce hemen yerinden fırladı ve dolaba gidip yeni bir battaniye daha çıkardı. Dışarıda hava yirmi iki derece olmasına karşın üşüyen kızının üstünü ikinci

battaniye ile örttü. Zavallı kızın vücudunda dayanacak güç yoktu öylesine uzanmıştı sanki ölü gibiydi.

Klio yatağına geri dönme konusunda uzun süre kararsız kaldı. Kimi zaman arkasını dönüp kaçmak istedi kimi zaman ise kalıp mücadele etmek. Annesinin yüzünün solgunluğu onu derinden etkilemişti, ruhunun derinliklerine karşı koyulamaz bir istek yerleşti, sonuna kadar gitmeliydi gerekirse azrail ile bile savaşmalıydı. Kızın yatağa dönmesi hiç kolay olmadı, acı dolu bir olaydı. Ruhun yeniden vücutla bütünleşmesi uzun süre devam etti. Çoklu kırıklardan bütün bedeni acı içindeydi, kafası çatlamak üzereydi ve nefesi önceki günlere kıyasla daha hafifti.

Öğlen olmak üzereydi, gökyüzündeki hava birden renk değiştirmeye başlamıştı. Havadaki bulutlar ve esen lodos yağacak yağmurun habercisiydi. Doktorların vizitesi bir saat önce bitmişti, bayan Athina'nın duaları her tarafta duyuluyordu artık, hemşirelerin ısrarlarına rağmen kadın artık odadan dışarı çıkmıyordu onlarda artık bu durumu kabullenmiş duruyorlardı. Annesinin söylediği dualar Klio'ya tanıdık gelmişti, küçüklüğünden beri bu dualarla büyümüştü ve şimdi yeniden duymak içini huzurla dolduruyordu.

Hastanenin kafeteryasında en az üç kahve içmiş olan Bay Odissea ile Alexi bir tanecik kızlarının sağlık durumu ile ilgili konuşuyorlardı. Sonuçta ikisi doktordu ve zavallı kızın şimdiye kadar çektiği her şeyin farkındaydılar. Gözlerinde az da olsa bir umut ışığı belirmişti ama her şeye rağmen temkinli olmak istiyorlardı, bugün on beş gün sonra Klio makine yardımı olmadan nefes alıyordu.

— Alexi sadece Klio'nun yardıma ihtiyacı yok annenin de durumu pek iyi değil, yardıma ve desteğe ihtiyacı var, çökmüş artık.

— Haklısın baba unuttuk onu yaklaşık iki saattir buradayız odaya gidelim.

Suskun ve yüzleri asık kafeteryadan çıktılar. Odaya ilk varan Odissea oldu, arkasından da elinde annesine aldığı bir plastik bardak kahve vardı.

Hastane tecrübesi çok büyük olduğu halde odada karşılaştığı manzara karşısında şaşkına döndü. Karısı odanın ortasında yere uzanmış yatıyordu, hemen koştu yanına eğildi. Karısı ölü gibi yatıyordu, inanamadı ölü olamazdı. Durumu gören oğlu bir hamlede babasını itip annesini kucağına alıp bağırmaya başladı.

— Çabuk bir doktora haber verin, annem ölüyor.

Odanın dışında bulunan hemşireler hemen telefon etmeye başladılar, yan odalardan doktorlara haber vermeye çalışıyorlardı. Her yerde panik havası vardı. Alexi ne kadar süre kendine gelmesi için annesinin başında olduğunu farkedememişti. Annesini kendine getirmek için yüzüne hafif tokatlar vuruyor, boynunu ve kollarını ovalıyordu. Biraz sonra doktor geldi.

— Ne oldu Bay Arhontaki?

— Sanırım bayıldı, yorgunluktan olsa gerek, o kadar gün tükendi artık.

— Hemen dahiliyeye götürelim.

Her yer sessizdi o anda Bayan Athina'nın yorgun sesi duyuldu.

— Merak etmeyin bir şey olmadı, sadece yorgunluktan kendimi kaybettim. Ben hiç bir yere gitmiyorum, kızımın yanında kalacağım.

Bir an için her yer sessizliğe gömüldü, kimse bu huzuru bozmak istemiyordu. O anda beklenmedik bir şey oldu ve bu sessizlik dağıldı, yorgun olanlar ve olmayanlar hemen çığlıklara boğuldu. Yatağında uzanan Klio ince bir sesle ailesine neler olduğunu ve oraya neden toplandıklarını sordu. Bunları sorarken yüzündeki heyecan ve merak belli oluyordu.

Hasretini çektiği herkesle kucaklaşmayı bekliyordu. Gözleri odanın her köşesini dikkatlice izliyordu, gözlerine bakmaktan çekiniyordu, aradığı biri vardı. O yol ayrımında kaybettiği Stefan'dı, bir an için beraberlerdi ama sonra kaybetmişti onu. Şimdi ihtiyacı olan tek şey bekleyenlerin içinde onunda olmasıydı. Belkide o da onunla beraber sonsuzluğa gitmeliydi.

Etrafındaki herkes bir şey söylemeden Klio'nun tepkilerini izliyordu, paniklerini saklamaya çalışıyorlardı ama aynı zamanda çok tedirgindiler. Klio birden etrafındaki tepkileri görünce suçluluk duydu.

— Merhaba anne, aramadığım için özür dilerim. Ama telefonu Stefan'ın arabasında unutmuştum.

Bayan Athina sessizce ağlıyordu, mavi plastik sandalyeye oturmuş kızının yanında yerini almıştı. Her şeye rağmen Meryem Ana varlığını göstermiş ve istediği işareti göndermişti.

— Çok zayıfladı, diye düşündü annesinin bacaklarına bakarken Alexi.

Yüzündeki derin çizgiler, göz çevresindeki siyah halkalar ne kadar yorgun olduğunu belgeliyordu. Yumruklarını sıktı, terlemişlerdi kendini aciz hissediyordu, kimseye bir fayda ve yardımı olmadığı için kendisine kızıyordu. Annesinin yorgun ve bitkin yüzünü görünce, ona moral vermek istedi, babasının beyaz önlüğü içinde bunu yapamayacak durumda olduğunu görüyordu. Babası o kadar gün güçlü olmak için, etrafındakilere moral ve cesaret vermek adına elinden geleni yapmıştı ama şimdi bütün günlerin yorgunluğunu taşıyordu.

Günün geri kalanı bir düş gibi yaşandı. Klio günün geri kalanında ne gözlerini açtı, ne de kimseyle konuşmadı. Buna rağmen umut herkesin içinde yer etmişti, yorgundular, konuşmadan herkes odadan çıktı, geride bir tek ailenin annesi Athina kalmıştı. Kadın gözlerini kapatmış, sabahki koltuğunda oturmuş, geçmiş hayatını yeniden yaşamak için hayal kurmaya başladı. Huzurlu ve sakin hayatını özlemişti.

İLETİŞİMİN YOLU

Eylül'ün 16'sında, sabaha karşı başlayan fırtına öğlene doğru aniden durmuştu, hastane bahçesine yakın yaklaşık yüz senedir gölgesi ile güzellik saçan iki çam ağacını gövdesinden koparacak kadar kuvvetli bir fırtına ve sağanaktı. Vakti geldiğinde her şey biter diye düşündü Athina, bataklığa dönen bahçesine camdan bakarken.

Güneş evleri, ağaçları ve çiçekleri aydınlatmak için acele edercesine doğuyordu. Bugün olayların şiddetine bağlı olarak kuvvetli parlamalıydı. Bugün otuz üç günün ardından Arxontaki ailesinin yaşadığı karmaşıklıklar neredeyse son buluyordu.

315 nolu odasında Klio sakince kahvaltısını ediyordu. Sakin sakin oturuyordu, belki de ilk defa kimseye muhtaç olmadan sütünü yudumluyordu. Kazadan sonra açılan yaraları neredeyse kapanmıştı.

Saat ikide havaalanında olmaları gerektiği için annesi eşyaları toplamaya başlamıştı. O anda içeriye telaşlı ama bir o kadar da kendinden emin bir şekilde Alexi girdi. Sabahtan beri çıkış işlemleri için koşturduğunu dile getirerek geç kaldığı için özür diledi.

— O kadar uzun mu sürüyor evladım bu işlemler?

Diye sordu annesi söylediği ucuz bahaneye inanmadığını belli ederek bayan Athina.

İkisinin iletişim yolu farklıydı ama bu sefer aynı frekansı tutturamamışlardı.

Annesi söylediklerine inandığını belli etti. Cevap veremiyordu. Şimdi konuşmanın zamanı değildi mırıldanarak eşyaları toplamaya devam etti.

Alexi güç alabileceği tek yer olan ruhundan güç almaya çalışıyordu. Kardeşi için zor günler bitmemiş, geçirdiği tecrübeden sonra yeni başlıyordu.

— Klio hala giyinmemişsin pijamalarla duruyorsun, dedi en parlak gülümsemesini takınarak. İstediği zaman iyi oyuncu olabiliyordu.

— Acele etmelisin uçağın kalkmasına çok az zaman kaldı. Bu kadar tembellik sencede yeterli değil mi? Okullar açıldı, öğrencilerin sabırsızlıkla seni bekliyorlar. Son sözlerinin derin bir anlam taşıdığını kendisi de biliyordu. Klio'nun bedeni dışında ruhunun da geri döndüğünden emin olmak istiyordu.

Kız tepki vermeden sütünü yudumlamaya devam ediyordu, Alexi'ye çevresine olduğu gibi gamsız ve umursamaz şekilde baktı. Dönüş yaptığı çevrede ne olup bittiği onu ilgilendirmiyordu.

— Allahım bu kız sadece bedenen geri döndü ruhu hala uzaklarda gibi görünüyor.

Kız kardeşini bundan sonra zor günler bekliyordu ve ona ihtiyacı vardı. Sadece gözlerini açıp hayata geri dönmüştü. Biraz da olsa gidip geldiği karşı kıyı bulunduğu yerden çok farklıydı hatta hiç alakası bile yoktu. Hayata

karşı olan hükmünü kaybetmiş, sessiz siması etrafı boş bakışlarla izlemeye başlamıştı. Sessizlik bütün duyguları bastırıyor hiç bir suçluluk duygusu bırakmıyordu. Kımıldamadan yerinde duruyor, adeta yaşadığı sonsuzluğu bölmek istemiyordu.

Gerasimos'u hatırlamaya çalıştı. Yüz ifadesi, teninin bronz rengi, gülümsemesi, hayatında daha önce hiç görmediği parlak gözleri bütün bunlar ona büyük yakınlık uyandırmıştı. Peki ya şimdi?

Gözlerini kapattı, kendisini herşeyden soyutlamak istedi yeniden. Bütün bunları hafızasından silmeli, önüne bakıp ailesine, işine ve sosyal çevresine yeniden adapte olmalıydı. Tek engel etrafındaki sessizlik gibi görünüyordu.

Odadan en son, yatakların üstünde duran İsa resmine bakıp dua ederek bayan Athina çıktı. Arxontaki ailesi Olimpic Hava Yolları'nın akşam uçağı ile ve birinci sınıf koltuklarda uçmuşlardı. Alexi kardeşinin uçaktan korktuğunu hatırlayarak, ona sarılıp sakinleştirmeye çalıştı ancak yüzündeki ifadeyi görünce fikrini değiştirip önüne döndü. Klio buz keşmiş gibi donuk gözlerle pencere dışındaki manzarayı izliyordu. Bayan Athina üzgündü, kızına bakıp zamanla bütün yaralarının iyileşmesini ve eski günlerine geri dönmesini diliyordu. Şimdi herkesin desteğine ihtiyacı vardı, güveneceği ve kalbini açabileceği daha doğrusu yalnızlığını paylaşabileceği bir insana muhtaçtı.

Selanik Athina yolculuğu boyunca bütün Arxontaki ailesinin kafasında tek bir düşünce vardı o da Klio'yu sakinleştirip en güvenli şekilde günlük yaşamına kaldığı yerden geri dönmesini sağlamak.

SICAK KUCAK

Taksi saat akşam yedi civarında Arxontaki villasının önünde durdu. Bütün mahalleli Emilios'un komutası altında yardımcı olmak için beklemedeydi.

— Hoşgeldiniz!!! Sesleri açık pencerelerden yükselmeye başladı.

— Bundan sonra demir gibi sağlam olmanı diliyorum diye bağırdı Bayan Melpomeni o sırada da üstüne basıp çelik gibi güçlü olması için bir parça demiri pencereden aşağıya atıverdi.

Yaşanan olaydan sonra mahalleli bu kadar sene onlardan uzak tavır sergileyen Arxontaki ailesine yaklaşma fırsatını bulmuştu. Ailenin geçirdiği bu zor günler mağrur ve kibirli olmalarına rağmen etrafındaki insanların onlara yaklaşmasına ve sevgilerini göstermelerine engel olmamıştı.

Bay Odisea şaşırmıştı, utancından yüzü kıpkırmızı, gözleri ise yaşlarla dolmuştu. Komşularının bu karşılaması hem utancı hemde şükranı bir arada hissetmesine neden olmuştu. Gözleri ile orada bulunan herkesi çocuğunun sağlığı için bir şeyler içmeye bahçeye davet ederek büyük demir kapıyı açtı. Uzun süre sessiz ve cansız

olan bahçe bir anda hayat dolmuş, kuş cıvıltıları ve ağaç sesleri bu canlılığı artırmaya başlamıştı.

— Bana hazırladığınız bu güzel karşılama için hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim, ama beni bağışlayın biraz yorgunum gidip dinlenmem gerekiyor, dedi Klio.

— Git evladım, diye bağırdı herkes ve sonra alkışlamaya başladılar.

Odaya girdiği zaman Klioula'nın değişen yüzünü, o anda göz ucu ile süzen annesi hemen anladı ama hiç bir şey söylemedi. Bütün vücudunu saran ürpertiyi görünce bir şeyler söylemek istedi kızına ama kelimeler boğazında düğümlendi. Kızının boş bakışlarla uçmaya hazırlanan bir kuş gibi önce kapıya sonra pencereye baktığını gördüğü zaman aslında ne kadar değiştiğinin bilincine varıp hıçkırıklara boğuldu zavallı kadın. Beş dakikadan fazla bir süre Klio etrafını izlemeye devam etti, odayı ve eşyaları sanki ilk defa görüyormuş gibi bir ifadesi vardı, ağlayan annesini fark etmemişti bile.

Bakışları donuk ve keskindi, dudakları titriyordu. Birden ayağa fırladı annesine sarılıp ıslak yüzünü öpücüklere boğmaya başladı. Anneside ona sarıldı ve bütün vücudunun terlediğini fark etti. Yatağına götürdüğü kızma bakarken doktorların çıkmasına izin vermelerinde acele ettiklerini düşündü bir an için bayan Athina. çocuğunun gözlerinden üzüntüsünü okuduktan sonra kendisini toplamaya çalıştı, durumu hiç de iyi değildi. Sürekli ona bakıp Stefanos'u neden sormadığını düşünüyordu, geldiği günden beri hiç onu sormamıştı, gerçekten Klio unutmuş olabilir miydi?

Sevgili kızı için garip bir dönem başlıyordu. Yoğun bir sisin önünde çıkış yolu olmayan kederin ortasında

kalakalmıştı. Tarihler ve yaşanan olaylar hakkında kimse soru soramıyordu. Geçen günler de yaşanan olaylar içinde yaşadığı huzursuzluk ve ondan sonra dönüşen panikten başka bir şey değildi. Günün büyük bir bölümünü ölümü bekleyen hastalar gibi sessiz ve durgun yaşıyordu. Kliula'nın bu ruh yapısı sadece annesini değil bütün aile fertlerini endişelendiriyordu, özellikle de Alexi'yi. Saatlerce Kliula'nın yanmda kalıp kimi zaman umutla kimi zamansa umutsuzlukla yardımcı olmaya çalışıyordu ancak her seferinde sonuç hüsrandı.

Arhontraki ailesi yaklaşık bir ay önce Atina'ya geri dönmüştü, buna rağmen Klio'nun ruh halinde herhangi bir gelişme görünmüyordu, git gide çevresinde yaşananlara ama özellikle yaşamaya karşı umursamaz bir tavır sergiliyordu. Yaşama sevinci dolu kibar kızın yerine hiç bir şeye ilgi göstermeyen özellikle de hayata karşı kayıtsız kalan bir kıza gelmişti. Hayatı fazla çalkantılı olmamasına rağmen saygı duyduyu değerleri vardı, bunları bile artık kayda almıyordu. Suskun annesi ağzından kötü bir şey kaçırmamak için dişlerini sıkıyordu, gizlice göz süzmesinde gözleri neredeyse şaşı bakıyordu.

— Canımın içi, acı günler geride kaldı, Pazartesi günü okula geri dönmen gerekiyor, müdür babanla konuştu seni bekliyorlar. Bugün istersen kuaföre gidelim kendine biraz çeki düzen versen iyi olur okulun ilk günü yeni bir başlangıç yapmalısın, hatta istersen Kolonaki'ye gidip yeni, güzel bir elbise alalım ki ilk gün göz kamaştır. Aklmda olsun bir saate kadar Markella teyzen Patra'dan gelecek.

Markella sosyal hizmetlerde çalışan, Athina'nın küçük kız kardeşiydi ayrıca Kliula'nın da yakın arkadaşıy-

dı. Klio'nun keyfi yerinde gözüküyordu, kendini yaklaşık bir saat banyoya kapatmıştı. Bu durum annesini iyice endişelendirmişti.

— Kızım o kadar saat ne yapıyorsun diye seslendi kapıya vurarak, cevap gelmedi.

Mutfakla banyo arasında mekik dokuyordu, yaklaşık otuz defa salondaki büyük İsviçre saatine bakarak. Bu saat Alexi'yle yaşıttı, balayı için gittikleri İsviçre'den almışlardı. Bunca sene durmaksızın çalışmasına rağmen kimsenin ilgisini çekmemişti ancak şimdi yapabildiği tek şey endişe yaratmaktı. Daha dikkatli baktığında kaç para verip aldığını düşündü, kayda değer hiç bir özelliği yoktu.

Klio, yaklaşık bir saate yakındır banyoda olmasına rağmen yıkanmamıştı. İçinde izlendiğine dair bir his vardı, uzun süre çevresine bakındı, kimsenin olmadığına emin olmak istiyordu.

— Allahım! çıldırdım galiba, etrafımda hayalet ve gölgeler görmeye başladım.

Sıcaktan buğulanmış gözlüklerini çıkardı, sonuç değişmedi aynı his devam ediyordu. Sıcak su uzun süre damladığı vücudunun aynı kısmını kızartmıştı, Klio umursamadan düşünceli sağa sola bakınmaya devam etti. Athina'nın kapıyı ısrarla çaldığını algıladığı zaman gözlerini kapıya dikti. O anda Gerasimos'un melankoli ile bakan büyük gözlerini gördü. Üzerinden soğuk terler boşaldı, gördüğü şey gerçek olamazdı, çılgınlıktı. Hemen bornozunu üzerine geçirdi, kendini can havliyle dışarı atıp çığlık atmaya başladı. Annesinin kucağına gömülüp hıçkırıklara boğuldu.

— Okula gitmeye hazır değilim anne.

Şaşkınlığım gizlemeye çalışarak baktı annesi.

— Ne oldu çocuğum, neyin var?

Onu bu duruma getiren, paramparça eden olayı anlatamıyordu, emin olduğu tek şey parçalara bölünmüş olduğuydu.

— Seni bu kadar sarsan nedir, güzel kızım? Diye yeniledi yorgun kadın.

— Sadece bir bakış, diye mırıldanabildi.

— Bütün bunlar hayal dünyanın eseri yavrum, dışarı çıkman gerekiyor, burada kalırsan çıldıracaksın.

Markella da geç kaldı, diye mırıldandı Athina yavaşça kızını kendinden uzaklaştırarak, pencereye yürüyüp camdan yolu izlemeye başladı.

ARZU

Akşam oluyordu, Athina Alexi'nin yardımıyla arabasını evin önüne park etmeye çalışan kardeşini gördü. On senelik, her tarafı çarpma izi ile dolmuş, bakımsız olduğu uzaktan belli olan bir Alfa Romeo'su vardı kardeşinin. Bakmıyordu arabasına nedeni ise nazar değmesinden korktuğu içindi.

— O kadar saat kornaya basıyorum, ne yapıyorsunuz da duymuyorsunuz? Allahtan Alexi gelip kapıyı açtı, diye sızlandı kadın.

Athina'nın konuşmasını duymadan çaresizlik içinde yüzdüğünü anlamıştı. Karşılaşınca da korktu Markella, çok değişmişti yolda görse tanıyamayacaktı. Zaten uzun olan boynu daha da uzamıştu, yanakları kemiklerine yapışmış, gözleri iyice yuvalarına çökmüştü, saçları ise pamuk gibi bembeyazdı.

Athina uzun süre tek kelime edemeden baka kalmıştı, dudakları titriyordu. Kendini toplayıp göz yaşlarını silerek:

— Yardımına ihtiyacım var Markella.

— Seni dinliyorum abla, dedi ayaklarını uzatarak.

— Çok mutsuz ve çaresizim.

— Görüyorum ablacım, benden ne yapmamı istediğini söyle.

— Çocukların geçirdiği kazadan hissetiğim üzüntü ve keder o kadar büyük ki, ölmesem çıldıracağım. Çocuğum etrafında yaşanan hiç bir şeye tepki göstermiyor, adeta başka bir dünyada yaşıyor. Onunla konuşmalısın, seni dinler.

Klio koltuğa oturmuş dikkatlice annesini dinliyordu, sanki başk biri için yapılan bir konuşmaydı.

— Hadi canım, kalk! Önce kuaföre sonra da alışverişe gideceğiz. Bugün ne alırsan benden sana hediye, dedi sıkıntısını saklamak için sinirle saçlarını tarayan Markella.

— Alışverişe gitmek için hiç keyfim yok teyze, hatta size birşey söylemek istiyorum. Bu sene okula da ara vermeyi düşünüyorum, seneye belki dönerim, kendimi çok yorgun hissediyorum, ayrıca arkadaşım Gerasimo'un da yasını tutmak istiyorum.

Birden durgun duran Athina ayaklandı, sanki bir sarsıntı onu kendine getirmişti.

— Ne diyorsun sen kızım, sesi çok gür çıkıyordu, yarın okula gitmelisin, yas tutmak ve düşünmek için çok vaktin olacak.

— Anne anlamıyorsun, sevdiğim iki insanı kaybettim ben, içimdeki umutsuzluğu ve kederi tarif edemem kimseye.

Klio'nun bu sözlerinden sonra iki kadın iyice telaşlandı, anlattığı olaylar gerçekten uzak gibiydi, başını çarp-

ması doktorların uyardıkları gibi az etkilememiş sanki daha büyük ve kalıcı bir hasara neden olmuştu.

— Umutsuz insanlar umutsuzlukları ile birlikte yaşarlar, bizim için böyle bir durum söz konusu bile değil, diye bağırdı Markella. Bu söylediklerine kendisi bile inanmıyordu.

Gerasimos kim? diye sordu ablasına.

— Keşke bilseydim, diye omuz silkeledi. Galiba bugün psikoloğa haber vermeliyiz.

— Gerasimos kim? Aynı anda iki kardeş.

— Yaptığım son yolculukta tanıştığım genç, diye cevap verdi Klio.

İki kadın şaşkınlıklarını gizlemek için gülümsediler.

— Yemekte ne var? Ortamı yumuşatmaya çalışan Markella.

— Sen ne istersin ? cevapladı yüzündeki ifadeyi değiştirmeden.

— Klio ne istiyorsa.

— Erişte hazırlayacağım o da sever.

— Biz gidiyoruz, sevinçle seslendi Markella amacı sadece Klio'ya değil çok endişeli olan ablasma da herşeyin yolunda olduğunu göstermekti. İşin aslı kendisini de yaşadığı şoktan uyandırmak ve gördüğü manzaranın aslında o kadar da ciddiye alınacak bir tarafı olmadığını ıspatlamaktı.

Eylül ayı yağmurlu ve ısının azalmış olmasma rağmen o gün Atina da adeta çöl sıcağı hakimdi. Esen sıcak

rüzgar dışarda insanların azalmasına neden oluyordu. Yola çıktılar, insanlar yuvalarına giren çıkan hayvalar gibi koşuşturmaca içindeydiler. Klio o saatte neden dışarı çıktıklarını kendisine soruyordu satın almak istediği hiç bir şey yoktu. Birazdan vitrini son teknoloji telefonlarla dolu bir mağazanın önünde durdular. Bütün dünyanın aynısını yaşadığımız bir teknoloji kültürünün içinde yaşıyoruz. Şimdiki global dünyada bütün insalar aynı teknoloji ile birbiri ile iletişm kuruyorlar, bundan daha birkaç sene öncesini düşünecek olursak, iletişim kurmak için günlerce yol yürüyüp en iyi ihtimalle atla daha sonra da karavanlarla yola çıkıyorlardı. Bugün ise küçücük bir ekranla hem iletişim kurulabiliyor hemde aynı anda karşımdaki insanı canlı olarak görebiliyorsun.

— İnanılmaz bir gelişme değil mi teyze? Ama sana gerçeği söylemem gerekirse bu gelişme beni korkutuyor belki bir dönemin sonunu yaşıyoruzdur.

— Her neyse Klioula bu kadar felsefe yeter, konuşma ağırlaştı. İçeri girip ihtiyacımız olan telefonu alalım. Suskun ve isteksiz peşinden mağazanın içine girdi.

Arxontaki ailesinin bahçesindeki ağaçlar rüzgarın şiddeti ile ikiye katlanmış, çalılar ise birbirleri ile savaşırcasına çarpışıyorlardı. Selvi ağaçları Klio'nun gözünde küçücük duruyordu, hayatın diğer kıyısında karşılaştığı yemyeşil ovalarla uzaktan yakından alakası yoktu artık hayata küçümseyerek bakıyordu.

Klio o sabah yataktan çıkmayıp bütün gün tavana bakmakla yetindi. Hayalinde bir ay öncesine gitmeye çalıştı fakat başarılı olamadı herşey uyumsuzdu, bir araya gelemeyen yap poz parçalarından bir farkı yoktu dü-

şüncelerinin. Bir taraftan Stefan diğer tarafta Gerasimos, üçüncü olarak sonu gelmeyen ama güzel müzikli tünel ve dördüncü olarak nereye gittikleri belli olmayan insan toplulukları. Gerçekten nereye gidiyordu bütün bu insanlar? Etrafındaki herşey dönüyordu, birkaç saat önce teyzenin aldığı hediye paketleri yere atılmıştı, yaşamak için o kadar isteksizdi ki Markella teyze onunla konuşmaya çalıştıysada başarılı olamamıştı. İletişim imkansızdı.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi o gün sabahtan yağan kuvvetli yağmur ve fırtına iyice sinirlerini bozmuştu. Yağmuru oldu olası hiç sevmezdi ateş burcu olmasının da etkisi olmuş olabilir bu durumda, Markella teyzenin de her seferinde söylediği gibi Klio da kilise çocuğu olduğu için bu tür şeylere hemen inanırdı.

Elinde bir bardak süt, yüzünde alabildiği en neşeli gülümsemesi ile Bayan Athina odanın kapısı önünde durdu.

— Anne canlı olduğumu mu düşünüyorsun? Geveledi Klio.

— Tabiki canlısın bir tanem! Hatta bugün çok güzel görünüyorsun dün biraz gergindin sanki.

Eğer bu durum devam etseydi bir psikologla görüşmemiz gerektiğini düşünüyordum ama seni böyle görünce bunun artık gerekli olmadığını anladım.

— Boşver anne hiç gerek yok.

— İstersen okuldan bir kaç gün daha izin isteyebiliriz.

— Hayır anne gerek yok rahat ol gideceğim işime.

Klio çok nadir annesine yalan söylüyordu, o da mecburen inanmış gibi davrandı.

— Markella çok korkuyorum, sanırım çocuğumuz üzerinde hiç birşey gerçek değil.

— Bak ablacım sakin ol, kız sadece bu aralar bir varoluş kaygısı yaşıyor, bu dönem geçici bir dönemdir bir müddet sonra hayata ve dünyaya karşı yeni doğrular geliştirip normale dönecektir.

— Biz ne yapmalıyız bu durumda?

— Sabır sadece sabır.

Markella cümlesini tamamlayamadan kapı açıldı. Yeni kıyafetlerini giyimiş ve göz kamaştırıcı duran Klio elindeki boş bardakla kapıda belirdi. İki kadın birbirine baktı.

— Neden sustunuz bayanlar? diye sordu.

İki kız kardeş kısa bir süre suskun kaldı en sonunda Markella suskunluğunu bozdu.

— Hazır annenle Atina dayken önümüzdeki hafta sonu Meryem Ana manastırım ziyaret etmeyi düşünüyoruz, yaklaşık üç senedir gidemedim eskiden yılda en az iki defa giderdik. Fırsat bulmuşken Gabriella'yı da görmüş oluruz, unuttuk diye sitem ediyordu.

Klio o an Gabriella'nın temiz yüzünü gözünde canlandırdı bu ona huzur verdi daha iyi nefas almaya başladı. Onu çok seviyordu. Çocukluk yılları geldi aklına, beraber gittikleri okul, tatlı da olsa aralarında olan rekabet, beraber gittikleri kamplar, kilise okulları ve en sonunda ikiside üniversiteye girmişlerdi.

Kendisi Fransız Edebiyatı Gabriella ise Tıp okumuştu Antıgoni Skilitsi Rahibe olmadan önceki adı buydu.

Mutlu, neşe dolu, üniversite hayatı boyunca çokca flört eden ama bir o kadar da duygusal hezimete uğrayan bir kızdı ama buna rağmen hiç bir zaman boşluğa bırakınıyordu geçmişe bakmayı sevmiyordu. Klio yaptıkları felsefi konuşmalarda ondan farklı düşünüyordu, onun için sonsuzluğa bakmak evrene bakmaktı. Evrene bakmak yaşadığımız bütün olayları ışık dalgaları halinde yakınımıza getirmekte ışık hızı kadar da uzak oldukları için geçmiş gibi algılamamıza neden oluyordu. Astronotlara göre evrende hiç bir şey sabit değildi. Herşey ışık hızında hareket ediyor ve bu yüzden de aradaki mesafeler git gide büyüyordu.

— Bana bunları söyleyerek neyi ıspatmaya çalışıyorsun? Diyordu hep Antigoni. Evren huzursuz diye neden ben her seferinde yaşadığım flörtten vazgeçmek zorundayım? Herşeyin daha sabit ve hareketsiz olduğu bir yere gidemez miyiz? Bu sadece öldüğümüz zaman mümkün olacak, deyip kulağını çekiyordu. Espri anlayışı güçlü bir insandı.

Hayatlarının büyük bir bölümünü beraber geçirmişlerdi. Buna rağmen kimse tıpı beşinci sınıfta terk edip manastıra kapanmasına anlam verememişti. Son birkaç sene de siyahlara bürünüp tanrıya tamamen kendini adamıştı.

— Meleklerin ölüp ölmediğini sormayı unutmayayım, diye mırıldandı Klio. Arkadaşı Gerasimos'un artık melek dergahlarından birinde olduğundan emindi.

Nitekim Gabriella artık Tanrı'nın çok yakınında olduğu için herkesten daha çok bilgiye sahipti. Aynanın karşısında durdu, gördüğü yansımanın ona güç vermesini

diledi ancak karşısında duran şey hiç bir şey söylemeden öylece duruyordu. Etrafındaki herkes bugün hayatını geri almak için bütün gücünü topladığını göstermeye çalışıyordu. Okula götürmesi için telefonla bir taksi çağırdı önce teyzesini sonra da annesini öptü.

— Öğlen beni yemeğe beklemeyin, iş arkadaşım Sofia ile kahve içmeye gideceğiz.

— Sen nasıl istersen kızım diye seslendi Markella, annesi ile onu dualarla yolcu ediyordu.

İki kız kardeş günün geri kalan kısmını sakince kahve içerek ve sohbet ederek geçirdiler.

Kazanın ardından geçen iki aydan sonra o Ekim akşamı Klio oldukça huzursuz görünüyordu. Akşam yemeğini hızlıca ama bir o kadarda sessiz bittirmeye çalışıyordu. Yanında oturan Alexi de birden yemeğini hızlı yemeğe başladı.

— Neden bu kadar acele ediyorsunuz? Dışarı mı çıkacaksınız? diye sordu Athina.

— Hayır anne, bugün yorgunum erken uyumak istiyorum diye cevap verdi Klio yanındaki salata kasesine bakarak.

Oturan herkes birbirine baktı, cumartesi gecesi olup televizyonda sevdiği program varken çocukları erken uyumayı tercih ediyordu. Kimse konu hakkında yorum yapmadı, belki de o anda çalan telefon buna engel olmuştu.

Herkes korktu, son zamanlarda neredeyse hiç çalmıyor hatta çoğu defa prize takılı bile olmuyordu telefon, üzücü olaylar herkesi yormuştu.

— Efendim, kimsiniz? Diye sordu telefonu açan Alexi.

Herkes çatallarını bırakıp arayanın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Alexi konuşmuyordu bu da Athina'nın heyecanını git gide artırıyordu. Klio pudra gibi bembeyaz olmuştu, çalan telefon onun içindi ama arayan kimdi?

— Evet tabiki bir saniye veriyorum, eli ile de Klio'ya kalkması için işaret yapıyordu. Konuştuğu kişiye başka hiç bir şey söyleyemedi.

— Efendim, diye ürkek bir sesle konuştu.

— Klio nasılsın kızım?

Klio bir an için uzaktan titreyen ama bir o kadar da içten gelen sesin kime ait olduğunu bulmaya çalıştı.

— İyiyim diye cevap verdi başka kelime çıkamadı ağzından. Kalın yaşlar ıslattı yüzünü, kalbi hızla çarpmaya başladı, dağıldı, sol göğsünün altına sivri bir acı saplandı, Klio acısını bastırmak istercesine acıyan yere dokundu.

Herkes telaşlandı, hızlı ama bir o kadarda sert bir hamle ile Odissea çekip aldı telefonu.

— Diomidi nasılsınız? Diye sordu ailenin reisi. Cevap beklemeden hemen mutfağa doğru yöneldi, aile fertlerinin konuşmaya tanık olmasını istemiyordu.

— Neler yapıyorsunuz? Bizleri sorma çok zor günler yaşıyoruz.

Konuşma bir kaç dakika sürdü, konuşacak o kadar şey vardı ki aslında ancak başroldekilerin hala içi kanıyordu.

— Kavaladan dünürümüz diye açıklama yaptı doktor.

— Dünürümüz diye mırıldandı sessizce Klio. Gerçekten Gerasimos'un ailesinin adı neydi? Hangi dünür diye yakınmak istedi babasına bu adam iki ay kadar geçmişte kalmıştı. Birşey söyleyemedi.

Bu olaydan sonra herkes uyumak için acele etmeye başladı. Herkes uykuya dalmak istiyordu, düşünmek, rahatlamak hatta ağlamak istiyordu, kimseyi rahatsız etmeden ama herkesin sorunu ve kaygısı ortaktı.

Sadece Klio başka bir olay olan Gerasimos için kedere boğuluyordu. Kalması için ona o kadar yalvarmıştı ama o eski arkadaşlarını tercih etmişti.

SON SAHNE

Ekim ayı sonu yaklaşıyordu. 28 Ekim'de yapılan büyük kutlamalara Kliula hariç bütün öğrenciler ve öğretmenler katılmışlardı. Okula dönmesi bir ayı doldurmasına karşın adeta sürünüyordu. Bitip tükenmeyen sabahlamalardan yorgun, zayıflamış adeta cansız bedeni ve simsiyah göz altı torbaları ile sınıftan sınıfa dolaşıp öğrencilerine bir şeyler aşılamaya çabalasa da bütün uğraşları boşa gidiyordu. Aklım da sesini de bambaşka bir yerde bırakmıştı ne kadar istese de verim alamıyordu.

O muhteşem varlığa ne olmuştu? Üniversiteyi birincilikle bitiren, hayalleri, hedefleri ve en önemlisi yaşama isteği olan o genç hoca neredeydi?

Saat 10'u gösteriyordu. Bayan Arxontaki çaresizce odalara girip çıkıyordu, çıkardığı gürültü ile kızının tepkisini çekmeği bekliyordu ancak bütün çabaları boşunaydı her yerde ölüm sessizliği hakimdi.

Bütün gece olduğu gibi o sabahta dışarıdaki yağmur aynı şiddetle yağmaya devam ediyordu. Yağmur damlaları acımasızca pencere camlarına çarpıyor, evlerin çatılarını ise çarpmanın şiddeti ile yumuşatıyordu. Klioula'nm yüzünü akan iki gözyaşı ıslattı. Sıcak batta-

niyesi ile vücudunu örtmesine rağmen şiddetli bir ürperme bütün bedenini sardı. Geçen zaman onu anlatılması güç bir durgunluk ve melankolikliğe hapsetmişti.

Konuşmaktan çok bağırma hissine kapılan Athina birden patladı. Derin sessizlik öylesine sinirlendirmişti ki onu kontrol etmek bir yana sinirlerini artık zaptedemiyordu.

Kadın üç ay boyunca o kadar bitkin düşmüştü ki rengini kaybetmişti, ısırmaktan yara olan dudakları her dokunduğunda canını acıtmaya devam ediyordu.

Değişmesinin zamanı gelmişti. Daha sert bir mizaç mı edinmeliydi?

Kendisine sürekli sorular soruyor fakat cevaplarını kendisi bile veremiyordu. Koltukta oturan Klio'nun yanına geldi, sarılıp saçlarına bir öpücük kondurdu.

— Biliyorum canım Stefan için canın çok yanıyor ama emin ol gittiği yerde daha mutlu. Daha çok gençsin yaşadığm kötü tecrübeyi unutmak için çok ama çok zamanın olacak. Rica ediyorum kendini üzmekten vazgeç.

— Ah anneciğim Gerasimos ile o kadar mutluydum ki, o gerçekten çok dürüst bir gençti sözünü tutmak adına elinden geleni yaptı. Bana tapıyordu ancak hayat, hayat ona karşı kıyıdan çok kötü bir oyun oynadı. Birlikte o kadar zaman geçirdik ki ben onun hayatımın erkeği olduğuna inanmıştım.

Bayan Athina genelde şaşkınlığını gizlemek için kullandığı yüz ifadesini takınarak gözünün kenarı ile onu süzüp, geniş bir gülümseme ile sordu:

— Canım yavrum neden isimleri karıştırıyorsun? Gerasimos dediğin adam kim allah aşkına?

Sahiden de Gerasimos kimdi? Güzel bakan iki gözden başka bir şey değildi. O anda kapı açıldı içeriye genç olmasına karşın saçları bembeyaz olan Alexi girdi. Uzun boylu yağız bir delikanlıydı, bayan Athina ona şevkatle baktı.

— Oğlu ne kadar da yorgun gözüküyordu bu durumu yeni yeni farkediyordu.

Alexi ince yapıda bir insandı. Gece nöbetinden yorgun olmasına rağmen kardeşine şevkatle yaklaştı.

— Benimle yürüyüşe gelmeni istiyorum, Klio.

— Hiç keyfim yok bugün.

— Ama sen yağmuru çok seversin, ablacım.

Üzgün gözlerine uzun uzun bakarak:

— Bekle o zaman üstümü değiştireyim.

Oturduğu yerden ağır hareketlerle kalktı, adeta sürünerek odasına gitti.

— Çok geç kalma diye bağırdı odada iki üç tur atarak Alexi. Daha sonra koltukta oturan annesinin yanına yöneldi. Annesi birşeyler söylemek istiyordu ama gözlerinden akan yaşlar buna engel oluyordu. Sessizce birşey söyler diye uzunca bekledi. Bu sessizlik annesini git gide sinirlendiriyordu, konuşmak için yeniden çaba harcadı.

— Senden tek isteğim var oğlum o da Klio'ya dikkat etmen. Onun için endişeleniyorum olmayan insanlardan, yeni yerlerden ve yeşil çayırlardan bahsediyor, korunup kollanmaya ihtiyacı var, aklı yerinde değil. Psikoloğa gitmek için geç mi kaldık acaba?

— Hayır! Diye cevap verdi yüzündeki umursamaz ifadesi ile, bu tepki Athina'nın hiç hoşuna gitmedi.

Genç doktor kendi kendine birşeyler mırıldandı. Annesine bilimsel açıklamalar yapmaya hazırlanırken de içeriye Klio girdi.

— Görüşürüz anne, diye bağırdılar kapıdan çıkarken.

Önce rüzgarlı bahçelerine çıktılar oradan da kasvetli Kanari Caddesinde yürümeye başladılar. Klio kardeşinin koluna sıkıca sarılmış kendinden emin yürüyordu, Alexi ise kardeşini uzun zamandan sonra böylesine cesaretli gördüğü için gururlanıyordu.

Onunla konuşup psikanaliz yapmak istiyordu ama son anda bu düşüncesinden vazgeçti, cam küredeki küçük sevgisini incitmekten korkuyordu. Küçüklüğünden beri tek kız çocuğu olan ve prenses gibi yetiştirilen küçük kız kardeşini çok seviyordu. Alexi kardeşinin ne kadar acı çektiğini anlayabiliyordu, iki ay öncesine kadar mutluluk yağmurundan ıslanan bedeni soğuk esen ani bir rüzgarla üşümüş adeta zatürre olmuştu. Çevre sorunları, sanat, eğitim ve düşünceli her insanın kafasını takabileceği birçok konu hakkında farklı düşünmelerine rağmen eskiden daha sık ve uzun sohbet ederlerdi. Kanari Caddesi ile Aziz Vasiliou Caddelerinin keşiştiği noktada birden Klio mırıldandı:

— Abicim biraz oturabilir miyiz başım döndü.

Neyse ki kafede oturan tek bir insan bile yoktu. Alexi kardeşinin karşısına rahatça kurulduverdi, son iki aydır yüzleri birbiri ile kıyaslanacak halde değildi.

— Klio, hazır yanımızda üçüncü kişiler de yokken Gerasimos hakkında konuşmak ister misin?

— Öncellikle bana gerçeği söylemeni istiyorum. Sen de deli olduğumu sanıyorsun değil mi?

Cevap bekleyen mavi gözlerine cevap vermeden uzun uzun baktı sonra tek yudumla bütün içkisini bitirdi bunu yapmasındaki amaç biraz da olsun yaşadığı heyecanı bastırmaktı. Kardeşi kimsenin yaşamadığı bir zorluk içinde bulmuştu kendisini. Eğer genç doktorun düşündüğü şey gerçekleşmiş olsaydı ailesi büyük bir çıkmazın içine girecekti.

— Şimdi konuşacaklarımızın aramızda kalacağı konusunda bana söz vermeni istiyorum, en değer verdiğin şey üzerine yemin et.

— Canımıniçi bundan hiç şüphen olmasın, herşey aramızda kalacak sana söz veriyorum, diyerek koltuğunu Klio'nun yanına çekti.

Kardeşi olanları içtenlik ve ciddiyetle anlatırken Alexi onu sessizce dinlemekle yetindi.

— Kaderime az da olsa onu karşıma çıkardığı için müteşekir olmalıyım, yoksa nankörlük etmiş olurum.

— Tanrım aklı o kadar bulanık ki bu durum çok ciddi ve tehlikeli bir boyut alıyor, diye geçirdi içinden sonra ona dönerek:

— Sabırlı ol birtanem!

İçinde bulunduğu durumu herkes nasıl da yalnış yorumlamıştı. Bittiği sanılan olay aslında yeni başlıyordu. Aklında hemen Atina'nın en meşhur psikiyatrının telefonu belirdi.

Zaman hızla geçiyordu. Noel bayramına çok az kalmıştı. Caddelerin ve mağazaların çoğu rengarenk ışıklar-

la süslenmişti, küçük çocuklar vitrin camlarına yapışarak alacakları hediyelerin hayalini kurmaya başlamışlardı. Bu günlerde herkes için yeni umutlar yeşermekte, hayaller kurulmaktaydı ancak Arhontaki ailesinin evinde bunların aksine bütün hayaller ve umutlar belirsizliğe doğru yol alıyordu.

Marika teyzenin neredeyse her gün taşıdığı pasta ve çöreklere rağmen Klio, üzgün bir gölge gibi evin odalarında hayalet gibi dolaşıyordu. Saçları dağınık ve yıkanmamış, tepki vermiyor sanki etrafında olup bitenleri duymuyor gibiydi.

Okuldaki işine rapor alarak ara vermişti. Bu süre içinde hem kendisini hem de etrafındakileri, özellikle de ailesini bitmez tükenmez yalnızlık ve sessizliğe gömüyordu. Geceler boyunca hayatının anlamını bulmak adına yatağında dönüp duruyor bir tanecik arkadaşı Gerasimos gibi zincirlerini koparıp kurtulmak ve çıkış yolu bulmak istiyordu. Her gece aynı işkence, yap bozdaki eksik parçayı arıyor ancak bulamıyordu. Gözleri ağırlaşıyor birkaç saatliğine de olsa uykuya dalıyor sabah gün doğmadan da kulağında Havari Pavlos şu sözleri ile uyanıyordu:

'yolun sonuna vardım.....

Ve imanı seçtim.....'

Sessiz kaldı, aklındaki bulanık, garip sakin resimleri ve hatıraları dinlemek istiyordu sanki. Etrafındaki sessizlik o kadar derindi ki gecenin karanlığından bile daha yoğundu, bu durum Klio'nun tüylerini diken diken etmeye yetti.

Eski düşünceler aklını kurcaladığı sürece zor nefes aldığını hissediyor, boğulacak gibi oluyordu. Bulunduğu durumdan kurtulmanın yolunu arıyor, kendisini karşı kıyıya atmak istiyor ancak ihtiyacı olan gücü bulamıyordu. Önce birkaç damla gözyaşı ıslattı yüzünü daha sonra hıçkırıklara boğuldu en sonunda da hüngür hüngür ağlamaya başladı. Gözyaşları son zamanlarda yaşadığı kâbusu yok etmek için usulca yaklaşıp toz bulutunu yok ediyorlardı huzur aşılıyorlardı.

Her yeni başlayan gün bir öncekinden daha kötüydü, yaşadığı duygular her gün değişiyordu. Eski sakin kendisini bulamıyor, bunu başarması artık ondan çok daha üstün bir gücün kontrolündeydi bu yüzden hem üzgün hem de hayal kırıklığı içindeydi.

Eğer Stefan ile huzura doğru yola çıkmasaydı Gerasimos'u tanımayacaktı, karşı kıyıya geçtiği bu yolculuk pişmanlıkla doldurmuştu içini. Onunla tanışması hayal kırıklıkları ve kederle dolu bir dönemin sadece başlangıcı olmuştu.

Pişmandı ama elinden de birşey gelmiyordu, ne yapabilirdi ki? Kendisini hiçbir konu hakkında haklı bulmuyor eski günlerine dönmek için büyük çaba harcıyordu.

Balkona çıktığı an akşam oluyordu, komşu evlerde ışıklar yanmaya başlamıştı, herşey sahte bir huzura bürünmüştü adeta, bahçelerinde sofralarını kurmuş insanlar, televizyonları karşısına kurulmuş olanlarla birlikte bu yapay tabloyu tamamlıyordu.

Kendisini ne kadar da hayatın cezbedici olduğuna inandırmaya, günlük hayatın akışına bırakmaya çalışsa da gördüğü sessiz sakin mahalle sokakları onu eski za-

manlara ait anılara götürüp paniklemesine neden oluyordu. Klio, sadece onun görebildiği uzun yıllar önce ölmüş insanları, yolda sürekli gidip gelen ve tartışan kalabılığı, yalnız başına oturup sohbet eden yaşlı çifti düşündükçe çıldırma noktasına geliyordu. Annesinin sesini duyunca huzursuzluğu tavan yaptı.

— Allahım bu ne sessizliktir, dışarıda tek bir canlı yok.

— Anneciğim çok korktum, diyerek annesinin kucağına bıraktı kendisini.

Athina mantıkla çılgınlığı birbirinden ayıramamanın verdiği çaresizlikle sımsıkı sıktı kızını kucağmda. Hastaneden sabaha karşı dönen Alexi onları bu şekilde buldu. Kardeşinin karanlık bakışlarını, ifadesiz yüzünü görene kadar ters giden birşeyin olmadığına kendini inandırmıştı, bu tabloya bakarken ise nefesini tutmuş bir seyirci gibi filmin devamını beklemeye başladı.

Tatlı yüzlü insanın kardeşi olduğuna inanamıyordu, karşısında duran gerçekten de o muydu yoksa onun hayali mi? Kimse konuşmuyordu, Athina sözü alıp:

— Markella telefon etti, yarın geliyormuş, Pazar günü manastıra gitmeyi planlıyoruz sende bizimle gelmek ister misin Alexi?

Genç doktor olumlu tepki vererek başını salladı aynı anda eğilerek kardeşinin kulağma birşeyler mırıldandı.

Klio o anda gözlerini sımsıkı kapatarak mutlu bir şekilde bağırdı.

— Evet katılılıyorum, hemen yarın gidelim. Umarım aradığım huzuru orada bulurum.

— Bundan emin olabilirsin sevgili kardeşim.

Çocukların bu şekilde anlaşmasına Athina şaşırdı. Aynanın karşısında durdu, neredeyse hepsi beyazlamış olan saçlarını topladı. Uzun zamandır kendisine bakmadığını farketti, yüzüne krem sürmeye başladı boynuna dokunduğu zaman ürktü kırışıklarla dolmuştu. Renksiz rujunu sürüp en parlak ama bir o kadarda yorgun gülümsemesini takınarak salonun ortasında durdu.

— Evet, kararınızı bekliyorum.

Kimseden ses çıkmadı. Üstü örtülmüş umutsuzluğunu saklayan gülümsemesi ile başını yavaşça kardeşinin umuzuna dayamıştı Klio.

— Sizi dinliyorum, diye tekrarladı anne.

— Klio manastıra gideceğimiz için çok sevindi hatta Gabriella ile bir kaç gün orda kalmayı bile düşündü diye yalandan da olsa kendisini savundu Alexi.

Duyduğu bu cevap Athina'yı çok memnun etti gözlerinin parlamasına karşın yüzündeki ifade aynı kaldı.

ÖLÜMÜN ÖLÜMÜ

Odissea Arxontaki dışındaki bütün aile Markella teyze ile birlikte sabah erkenden manastırın yolunu tutmuştu. Klio dışındaki herkes yolun ve manzaranın tadını çıkartıyordu, sanki yolu yutup denize varıyorlardı. Görünüşte Klio da onlara eşlik ediyordu, aslmda geleceğe dair kararlar alma aşamasındaydı. Klio birden ağlamaya başladı. Yoldan geçen ilk arabanın çarpma tehlikesi olmasına rağmen Alexi yolun ortasında aniden fren yaptı.

Heyecanla dönüp arkasına baktı. Klio'nun yüzü tablo gibiydi, üzüntü, umutsuzluk ve kararlılık aynı tabloda birleşmiş gibiydi. Dikkatlice baktı, bakışındaki düşünceyi okuyabildi "hayatın soṇu" kendini birden çok mutsuz hissetti.

Koluna sıkıca sarılıp kendine çekti sımsıkı sarılmış şekilde hıçkırıklara boğuldular. Bayan Athina ile Markella karşılarında durup izledikleri bu tablonun yarattığı hüznün bütün bedenlerini sardığını hissettiler.

Karışık duygular içerisinde yollarına devam ettiler. Yüzlerindeki ifade keder doluydu, kalplerini kaplayan sessizlik her geçen dakika havayı daha da depresif hale getiriyordu. Atmosfer kasvetli ve heyecan doluydu bu da ortamda bulunan herkesi etkisi altına alıyordu.

— Allahım daha ne kadar kederin sularında yüzeceğiz diye iç geçirdi o ana kadar sessizliğini koruyan Markella.

Dikkat çekmeden Klio'ya baktı. Ona baktığı zaman hissettiği anlatılmaz üzüntü çok sevdiği birini kaybettiği zaman hissetiği duyguya çok benziyordu. Alexi arabayı sinirli kullanıyordu, aşırı gerginlikten olsa gerek sürekli terleyen alnını siliyordu ancak yüzündeki ifade şevkat ve merhamet doluydu. Parnassos dağının eteklerine kurulmuş olan manastır belirdiğinde saat öğlene geliyordu, Atina'dan yaklaşık üç saat önce yola çıkmışlardı.

Yeniden Klio'nun gözleri yaşlarla doldu. Bunu gören annesi de sessizce ağlamaya başladı. Omuzuna dokunarak yargılamamaya çalışan bir sesle:

— Zavallı çocuğum, onu ne kadar da çok sevmişsin meğer.....

— İkisini de çok sevdim anne ama ikiside beni terk etti. Acıyı sadece yaşarken değil ölürken de alabiliyorsun.

Alexi arabayı bahçeye park etti. Yavaş yavaş merdivenleri çıktılar ve manastırın giriş kapısının önüne geldiler. O an manastırın bahçesi etrafı sadece kalıp duvarlarla kaplı basit bir bahçe değil düşünme ve karar alman için yapılmış en uygun mekan gibi görünüyordu.

Düşünceli Alexi kaşlarını çatmış sessizce duruyordu aklından neler geçiyordu? Markella teyze içini heyecan kaplamış şekilde onu izliyordu, birden içinden yükselen kederli bir umut kıvılcımı hissetti. Gözlerini onlara dikmiş aniden yüksek sesle izlenimlerini haykırdı.

— Nedir bu yüzlerinizin hali?

— Buraya kederlenmek için değil sakinleşmek için geldik.

Sonra Klio'nun ne düşündüğünü anlamaya çalışan gözleri yuvalarından fırlamış olan ablasına döndü. Annesinin meraklı bakışlarından kaçmaya çalışan Klio sinirli bir şekilde kaşkolunu ellerine dolamaya başladı, yüzü kıpkırmızı olmuştu etrafı kaplayan sessizliğin içinde bir çıkış yolu aramaya çalışıyordu. Herkesin bulunduğu bu durum hakkında bir yorumu olduğunu biliyordu ama onu asıl endişelendiren bunların sözlerle ifade edilmesiydi. Düşünceleri onu korkutuyordu, alacağı büyük kararlar ise hayatını alt üst edecekti.

Yaklaşan fırtınayı göze alarak hep birlikte kiliseye doğru yürümeye başladılar. Kapıda onları Gabriella bekliyordu, arkadaşını bu kadar tükenmiş görmek onu çok üzmüştü. Kapıda bekleyen rahibeye aldırmadan yavaş yavaş merdivenleri çıkmaya başladı. Kapının önüne vardığı zaman yaşadığı yorgunluğa ve tükenmişliğe dayanamadı sesler duymaya, kafasının içinde uğultuların olduğunu hissetmeye başladı, hayal mi görüyordu?

Titremeye başladı, Meryem Ana'dan yardım almak için dua etmeye başladı. Meryem Ana'nın sert ve otoriter bakışı yavaş yavaş içine işlemeye başlamıştı. Gözleri yaşlarla doldu, ağlamaklı sesine engel olamadan yüksek sesle ihtiyacı olan belki de tek şey olan huzuru vermesi için adeta yalvarıyordu.

Manastırın sessizliği içerisinde acıyan gözlerin ona baktığını hissetti Klio.

Bayan Athina kızına destek vermek için yanına diz çöküp dua etmeya başladı. Uzun süre sonra dualarını bitiren iki kadın kasvet ve kederle birbirlerine baktılar.

— Evet anne sanırım şimdi kararımı biliyorsun, lütfen bana yardım et.

Herşeyin farkında olan annesi yüzündeki üzgün ifade ile kolundan tutup yerden kaldırdı. Beraberce salonda lokumlu kahvelerini içmekte olan diğerlerinin yanına geldiler. Kalbi kan ağlayarak ancak sessi duanın verdiği rahatlıklık ama bir o kadar da kararlılıkla:

— Evladım hayat senin hayatın, nasıl yaşamak istediğine sen karar vereceksin. Nerde olursan ol ben her zaman senin annen olarak kalacağım ve kucağım sana her zaman açık olacak, yeter ki sen aradığın huzuru bul.

Athina, Markella'ya gelmesi için işaret yaparak koridora çıktı. Bir kaç dakika konuştuktan sonra anne iç çekti.

— Tabiki, eğer istiyorsa manastırda bir süre kalabilir. Ben okul için izin işini hallederim, diyerek sakinleştirdi onu Markella.

— Klio bir kaç gün manastirda kalacak, Alexi rica ediyorum arabadan eşyalarını getirebilirmisin.

Duyduklarından etkilendiği belli olan adam sinirden kıpkırmızı olmuştu.

Yüksek sesle cevap verdi.

— Yalnış yapıyorsunuz burda kalmak hiç yardımcı olmayacak tam tersi onu tamamen kaybedeceğiz.

Yenilmez bir gücün bütün bedenini sarıp çaresizlik içinde boğulduğunu hissetti genç adam.

Klio manastırda kalacak olmanın verdiği huzurla annesine, abisine ve teyzesine baktı, hayatın gerçek anlamını bulacağı için rahatlamıştı.

Dönüş yolu Arxontaki ailesi için derin bir sessizliğe bürünmüştü. Hayat yavaş yavaş eski düzenine giriyordu.

Klio iki sene sonra Theopisti adını alarak rahibe olmuştu. Artık karşı kıyıya geçmek için acele etmiyor, Tanrı'yı fani dünyada bulup içinde ruhunun derinliklerinde yaşatıyordu.

Alexi hayatını başarılı bir profesör olup babasının izinden devam ettirdi. Evlenip Athina ve Klio adında iki çocuk sahibi oldu. Kardeşini yanında tutamadığı için kendini hiçbir zaman affetmedi, ona duyduğu özlem her geçen gün artarak devam ediyordu.

Annesi Odissea'nın emirlerini yerine getirmeye devam etti. Mutfakla odalar arasında gidip geliyor bahçeye neredeyse hiç çıkmıyordu. Kendisini oyalarak kötü düşünceleri beyninden atmak istiyordu.

Sessizlik ürkütücüydü, evin penceresinden esen hafif rüzgar bile kasvetli havayı dağıtmaya yetmiyordu. Arxontaki ailesi son yıllarını manastıra gidip gelmekle geçiriyor bu şekilde kızlarının yanında olduklarını göstermek istiyorlardı. Ancak her defasmda da ondan biraz daha uzaklaştıklarını biliyorlardı.

Alexandra Ferentidou

ÖLÜMÜNDEN PİŞMAN OLAN KADIN

Bu saatlerde annelik içgüdüsü zavallı kadını esir almaya devam ediyordu. Koltuğa oturup sakinleşmeye çalıştı ancak başarılı olamadı. Gözleri duvardaki saat ve çalmayan telefon arasında gidip geliyordu, zamanın akışı işkence edercesine yavaştı. Heyecan ve umutsuzlukla dolduruyordu kadının yüreğini. Kalkıp bahçeye çıktı, çiçeklerle uğraşmak biraz olsun sakinleştirir diye düşündü. Dışarı çıkınca karşılaştığı ortam durumunu daha da kötüleştirdi. Sıcak havada yağan yağmur boğucu bir etki oluşturmuştu. Kendisini oyalamaya çalıştı ancak içindeki ses ilerde bir yerde kaderin ağlarını örmeye başladığını söylüyordu. Bir şey yapmadan içeri döndü.

Klio yanındaki iki adamla gizli bir ruh anlaşması yapmaya çalıştı ancak başarılı olamadı. İnsanlar arasındaki bağın ve ortak isteklerin bir anda yok olabileceğini ve bu durumun ne kadar büyük sıkıntılar doğurabileceğini anladı. En sonunda ise insanların bir anda nasıl yalnız kalabileceğini kavramış oldu.

